

கலைக்கலைப்புதை முனிவர்ம்பிள்ளை

கார்யக் கவுயமுதம்

iversity of Jaffna

398.2

MUT

13278(S; Main)

என். அத்தி/மீனாசீ

2018.2
புகை 5

கிழக்கிலங்கை முஸ்லிம்களின் கிராமியக் கவியமுதம்

2001

STACKS

113278

University of Jaffna

113278

Library

எஸ். முத்துமீரான்

முதற்பதிப்பு : மே 1991

உரிமை : எஸ். முத்துமீரான் (C)

வெளியிடுவோர் :

மீரா உம்மா நால் வெளியீட்டகம்

‘பேர்ல்’

நின்தலூர்-01

ஸ்ரீலங்கா

அச்சிட்டே பார் :

யில்லை பிரிண்டர்ஸ்

16. அப்புமேஸ்தீரி தெரு,

சென்னை-600001.

அன்றிந்துரை

கிழக்கிலங்கை முஸ்லிம்களின் நாட்டுப்புறப் பாடல்களைப் பத்தாண்டுகளுக்கும் மேலாகத் தேடியெடுத்துத் தொகுத்து அவற்றிற்கு இனிய விளக்கங்களும் கொடுத்து இந்நாலூ ஆக்கியுள்ள வழக்குரைஞர் திரு. முத்துமீரான் அவர்கள் பாராட்டிற்கு உரியவர்கள். காதலுணர்வுகளை அடியாகக் கொண்ட பாடல்கள், இஸ்லாமிய மார்க்கக் கருத்துக்களைக் கொண்ட பாடல்கள், தொழிற்பாடல்கள், பிரார்த்தனை பாடல்கள், சத்தியம் செய்யும் பாடல்கள் என்ற பெருந்தலைப்பு களில் அடக்கவல்ல பாடல்களைக் கொண்ட இந்நால் இலங்கை வாழ் முஸ்லிம் சமுதாயத்தின் மனவுணர்வுகள், வட்டார வழக்குச் சொற்கள், பழக்கவழக்கங்கள், சீதனக் கொடுமை, இறையுணர்வு ஆகிய பலவற்றை நமக்குத் தெள்ளித்தின் எடுத்துக் காட்டும் கண்ணேடியாக விளங்குகின்றது.

தாம் சேகரித்த பாடல்களை உச்சரிப்பு மாருமல் ஆசிரியர் தந்திருப்பது கிழக்கிலங்கை முஸ்லிம்களின் பேச்சுமொழியை அறிய ஒரு வாய்ப்பாக அமைந்துள்ளது.

“மாமீர பொட்டகத்தில்
மகிழம்புச் சேலரிக்கு
குலச்சி உடுக்க-நான்
கொழந்தையில் சோட்ட வெச்ச” என்ற பாடலில்

காணப்பெறும் உருவகமும்,

“பட்ட மரத்தில்
பழமிருந்து என்ன செய்ய?
இலையிலிருந்து காத்தடிச்சா-கிளி
எங்கிருந்தும் தங்க வரும்?”

என்ற பாடலில் காணப்பெறும் உருவகமும் கருத்தும் இன்னோரன்ன நயங்களும் எண்ணி எண்ணி மகிழத் தக்கன. சீதனக் கொடுமை பாடல் களில் வெளிப்படுவது போலக் காதலன் காதலிக்கு அவளையே

திருமணம் செய்து கொள்வதாகச் சத்தியம் செய்து கொடுப் பதும் பாடல்களில் காணப்படுகிறது.

“கையிடுவேன் என்று என்னி
வலிலைப்படாதே கண்ணார்
அல்லாமேல் ஆஜை-உன்னை

அடையாட்டி காட்டுப்பள்ளி” போன்ற பாடல்கள் மனத்தைத் தொடுவதோடு முஸ்லிம் மக்களின் மனவறுதியையும் காட்டுகின்றன.

கிழக்கிலங்கை முஸ்லிம்களின் தாய்மொழிப் பாடல்களைத் திரட்டி அளித்துள்ள இந்நாலாசிரியர் இத்தோடு அமையாது மேலும் மேலும் பாடல்கள், கதைகள், பழமொழிகள், விடு கவதகள், கதைப்பாடல்கள் ஆகியவற்றையும் சேகரித்துத் தொகுப்பு நூற்களும் ஆய்வுக் கட்டுரைகளும் நூற்களும் எழுதிப் புகழ்பெற எல்லாம் வல்ல இறைவனை இறைஞ்சுகிறேன்.

தலைவர் சரசுவதி வேணுரோபால்
நாட்டுப்புறவியல் துறை
மதுரை காமராசர் பல்கலைக்கழகம்
மதுரை-625 021
இந்தியா.

என்னுரை

தமிழிலக்கிய வளர்ச்சிக்கும் அதன் வளத்திற்கும் கிழக்கிலங்கை முஸ்லிம்களின் கிராமியக் கவிகளின் பங்கு, மறுக்கமுடியாத ஒன்றாகும்.

மட்டக்களப்புப் பெரு நிலப் பிரதேசம் கிழக்கிலங்கையின் தென்பாலுள்ளது. இது காத்தான்குடி, மருதமுனை, கல்முனைக்குடி, சாய்ந்தமருது, நிந்தலூர், ஒலுவில், பாலமுனை, அட்டாளைச்சேனை, அக்கரைப்பற்று, பொத்துவில் ஆகிய தனிப்பெரும் முஸ்லிம் கிராமங்களை தன்னகத்தே கொண்டுள்ளது. தென்பாயும் மட்டக்களப்பு எனப் பண்டு தொட்டு சான்றோரால் அழைக்கப்பட்டு வருகின்ற இப்பிரதேசம் நாட்டின் நெற்களஞ்சியம் எனப் போற்றப்படுகின்றது.

தேனும், பாலும் வழிந்தோடும் இப்பிரதேசத்தில் மீனும் வாவிகளில் இசைபாடிக் களிக்கும். இங்குள்ள கிராமங்களை எழிலரசி இசையோடு கோலோச்சி, வண்ணமுட்டிக் கொண்டிருக்கிறான். அவளின் எழிலான பார்வையில் மருதமும், நெய்தலும் பூரித்துக் கிடக்கின்றன. வங்காள விரிகுடாவாழ்த்தொலி எழுப்ப, பாலையும், மூல்லையும் இணைந்து இசை பாடுகின்றன.

இயற்கையின் எழிலோவியங்களான இக் கிராமத்து முஸ்லிம் ஆண்களும், பெண்களும் இயல்பாகவே கவிபாடும் நிறம் படைத்தவர்கள். இவர்கள் தங்கள் இதய தாபங்களையும், உள் உந்தல்களையும் மனவெழுச்சிகளையும், காதல் உணர்வுகளையும், வயல் வேலைகளில் ஈடுபட்டுக் கொண்டிருக்கும் போதும், வண்டிகள் ஓட்டிச் செல்லும் போதும், தலைவனைத் தலைவி பிரிந்திருக்கும் போதும், இளம் காதலர்கள் சந்திக்கும் போதும், விறகு, தண்ணீர் எடுத்து வரும் போதும், உள்ளத்தில் வேதனை பொங்கியெழும் போதும், மகிழ்ந்திருக்கும் போதும், வயல்களில் வேலை

செய்து கணத்துத் திரும்பி வீடு வரும் போதும் கனிகளில் வெளிப்படுத்துவார்.

களங்கயற்று ஓடிக்கொண்டிருக்கும் வளமான நதியைப் போல், இக்கிராமிய மக்கள் கருத்துச் செறிவும் கற்பனைத் திறனுமுள்ள எழிலான கவிகளை நினைத்தபோதெல்லாம் அழகாகப் பாடும் திறமையுள்ளவர்களாக இன்றும் இருக்கிறார்கள்.

கிராமியக் கவிகளின் வரலாறும், மொழியும்,

கிராமியக் கவிகளின் வரலாறு பற்றிய ஆராய்ச்சிக்கே இடமில்லை. ஏனெனில் இவைகள் தலைமுறை தலைமுறையாக வாய்மொழி மரபிலே கையளிக்கப்பட்டு வருவது குறிப்பிடத்தக்கது.

கர்ண பரம்பரையாகப் பாடப்பட்டு வரும் இக்கிராமியக் கவிகளை யார் பாடினார்? எப்பொழுது பாடினார்? என்று யாருக்கும் தெரியாது. எச்சந்தரப்பத்தில் பாடினார் என்று மட்டும் கூற முடிகிறது. இவை ஒருவரது சொந்தக் கற்பனையில் உருவான கவிகள்லை என்று துணிந்து கூறுவாம். நதி மூலங்களையும் ரிஷிமூலங்களையும் காண முடியாதது போன்று இக் கிராமியக் கவிகளின் மூலங்களையும் பார்த்தறிய முடியாது.

கிராம மக்களால் கிராம மக்களுக்குக் கிராமங்களிலேயே பாடப்படுபவை கிராமியக் கவிகள். ஏட்டுக் கல்வி பெரும் பாலும் இல்லாத இக் கிராமிய மக்களின் எட்றியா இவ்வெழுதாக் கவிகள் ‘கிராமியக் கவிகள்’ என்ற பெயரால் அழைக்கப்படுகின்றன.

இக் கவிகள் பெரும்பாலும் பேச்சு மொழியிலேயே அமைந்துள்ளன. கிராமியக் கவிகள் எளியவை, பகட்டில்லாதவை, நேரானவை, இனிமையும், இசைப்பொலிவும் நிறைந்தவை. தீங்கற்ற கலைக்கருவுலங்கள், எவ்விதமான செயற்

கைப் பூச்சுக்களும் இக் கவிகள் மீது படுவதில்லை. கல்லாருக்கு மட்டுமின்றிக் கற்றோருக்கும் இன்பம் பயப்பன். இனிமை பயப்பன்.

பேச்சு மொழியில்லைமெந்த கிராமியக் கவிகளின் மொழியும் இடத்திற்கிடமும் காலத்திற்குக் காலமும் வேறுபட்டிருக்கக் காண்கிறோம்.

இலக்கியம் கண்டதற்கு, இலக்கணம் இயம்பப்பட்டது, இந்த கிராமியக் கவிகள் இலக்கியம் என்ற ரீதியில் ஒசை நயம் நோக்கி, ஏதாவதொரு பாலினத்துள் சேர்க்கப்படலாம்.

* கிராமியக் கவிகளும் நாகரிக உலகத்தின் தற்காலப் பேர்க்கும்:

அன்மைக்காலத்தில், கலைத்துறைகளில் ஏற்பட்டு வரும் மறுமலர்ச்சி காரணமாக உலகடங்கலும் கிராமிய இலக்கியத் திற்கு நல்ல மதிப்பு உண்டாகியிருக்கின்றது. பண்டைய மக்களின் பழக்க வழக்கங்களையும் வாழ்க்கை முறைகளையும் சமய நம்பிக்கைகளையும் பிறவற்றையும் ஆராயும் மானிடவியலாரும், சமகால மக்களின் சமூக வாழ்க்கையை ஆராயும் சமூகவியலாரும், இலக்கியத்தின் தோற்றமும் வளர்ச்சியும் பற்றி ஆராயும் இலக்கிய வரலாற்றியலாரும், மொழியின் வளர்ச்சி வரலாற்றை ஆராயும் மொழியியலாரும், ஆடல், பாடல் ஓவியம் முதலிய அழகியற் கலைகளை ஆராயும் கலை யியலாரும், கிராமிய இலக்கியத்தில் நாட்டங் கொள்கின்றனர்.

மக்கள் யுகம் மலர்ந்து வரும் இக்காலத்தில் பொது மக்களின் பொருளாதார, சமூக, பண்பாட்டு வாழ்க்கையை அறிவதற்கு கிராமியப் பாடல்களே நல்ல சாதனங்களாய் அமைகின்றன.

கொள்ளையழகு கொலுவீற்றிருக்கும் கிராமத்து மக்களின் இக்கிராமியக் கவிகள் இசையிலும், மொழி

யிலும் உயிரோடு வாழ்வதால், இன்றைய நாகரிக உலகம் இவைகளை ‘கவிதைகள்’ என்றும் ‘இலக்கியம்’ என்றும் ஏற்றுக்கொண்டு, இவைகளின் மெட்டுகளிலே புதிய கவிதைகளையும் திரையிசைப் பாடல்களையும் பாடி வருவது குறிப்பிடத்தக்கது.

கிராமியக் கவிதைகளும், அவைகளின் தன்மைகளும்:

அகப் பொருளிலக்கிய கர்த்தாக்கள் வகுத்துள்ள துறைகள் அனைத்திலும் இக் கிராமியக் கவிகள் பாடப்பட்டுள்ளன. இவற்றில் இலக்கண வழக் காண முயல்வது பூவைச் சிதைச் சூம் வண்டின் செயலைப் போன்றாகி விடும். இக்கிராமியக் கவிகள் பெரும்பாலும் மனித வாழ்க்கையில் எழும் மனவெழுச்சிகளையும் காதல் உணர்வுகளையும் கொண்டவைகளாகவே காணப்படுகின்றன.

இக்கிராமியக் கவிகளை முக்கியமாக முஸ்லிம் பெண்களே கூடுதலாகப் பாடுகின்றனர். இவர்களே இக் கிராமியக் கவிகளுக்கு உரமும், உறுதியும் கொடுத்து, உழைப்பவர்களென்று கூறினால் அது மிகையாகாது. கிராமியக் கவிகளை பின்வரும் தலைப்புகளுள், அவைகளின் தன்மைக்கேற்ப உள்ளடக்கலாம்.

(அ) காதலுணர்வுகளை மையமாகக் கொண்டவைகள்.

(ஆ) இஸ்லாமிய மார்க்கக் கருத்துக்களைக் கருப்பொருளாகக் கொண்டவைகள்.

(இ) தொழில்களோடு, சம்பந்தப்பட்டவைகள்.

(ஈ) அல்லாவிடம் பிரார்த்தனை, சத்தியம் செய்தல் சம்பந்தமானவைகள்.

கிழக்கிலங்கை முஸ்லிம் மக்களின் வளமும், வனப்பும் நிறைந்த இக்கிராமியக் கவிகள் இஸ்லாமிய கலாச்சாரத்தையும், பண்பாடுகளையும் சிறப்பாகக் கொண்டவைகளாகவும், தனித்தன்மை வாய்ந்தவைகளாகவும் பெரும்பாலும் அவர்களின் கலாச்சாரத்தோடு தொடர்புடைய அரசுச் சொற்களை வெவ்வேறு அளவுகளிலே கொண்டவைகளாகவும் காணப்படுவது, அவைகளின் புனிதத்திற்கும், சிறப்பிற்கும் தக்க சான்றாகக் கொள்ளலாம்.

நான் பிறந்து வளர்ந்து, வாழ்ந்து கொண்டிருக்கின்ற கிராமத்து மண்ணும், மக்களும், வாழையடி வாழையாக அவர்கள் உள்ளங்களே தஞ்சமெனக் கிடக்கும் கிராமத்துப் பாடல் களும் என் மரியாதைக்குரியவைகள்.

1975ம் ஆண்டிலிருந்து 1988ம் ஆண்டு வரையிலான காலப்பகுதிக்குள் ஏட்டில் இடம் பிடிக்க முடியாமல் ஏழைக் கிராமத்து மக்களின் இதயங்களிலே பதிந்துகிடந்த பல்லாயிரக்கணக்கான கிராமத்துக் கயிகளைத் தேடியெடுத்து “கிழக்கிலங்கை முஸ்லிம்களின் கிராமியக் கவியமுதம்” என்றதொகுப்பாகத் தருவதில் மகிழ்ச்சியும் மனநிறைவுமடைகின்றேன்.

உழைப்போடு நில்லாது, உள்ளம் கனிந்து உவப்போடு அள்ளிக் கொடுக்கும் கொடைவள்ளலும், என் மதிப்புக்குரிய நண்பனுமான மையோன் (MYOWN) GROUP OF COMPANIES) கம்பெனிகளின் ஸ்தாபகரும், நிர்வாக இயக்குனருமான அல்ஹாஜ் ஏ. எம். முஸ்தபா பி. எஸ். சி, ஜி. ஏ. ரீ. ஏ. அவர்கட்கும், காயல் பட்டணம். தெக்காஜி. ஏ. அவர்கட்கும், சோதாரும், மாணிக்கக் கல்தெருவைச் சேர்ந்த அண்புச் சகோதாரும், மாணிக்கக் கல்வியாபாரியுமான ஐனாப். எஸ். ஓ. அபுல்ஹஸன் அவர்கட்கும் கொழும்பு-9ல் வதியும் மாணிக்கக்கல் வியாபாரியும், சமாதான நீதிவானுமான சகோதாரர் ஆர். எம். இஸ்மத் இனான் அவர்கட்கும் அவர்கள் செய்த உதவிகளுக்காக என் நன்றியைத் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன்.

இவ்வாராய்ச்சித் தொடர் கட்டுரைகளத் தொடர்ந்து பல வருடங்களாக மகிழ்வோடு ஏற்றுப் பிரசரித்து, கிழக்கிலங்கை முஸ்லிம்களையும், என்னையும் கெளரவித்த ‘தினகரணி வாரயஞ்சரி’ பத்திரிகைக்கும், அதன் பிரதம ஆசிரியரும், என் பிரிய நண்பருமான சட்டத்தரணி திரு. ஆர். சிவகுருநாதன் எம். ஏ. அவர்களுக்கும் உதவியாசிரியர் திரு எம். ஆர். சுப்ரமணியம் அவர்கட்டும் இதய சுத்தியோடு நன்றி கூறுவதில் பெருமைப்படுகின்றேன்.

இன்னும், பல சிரமங்களுக்கிடையில் இக்கவிகளைத் தேடித்தந்த நல்லுள்ளங்களுக்கும், இந்நாலே இவ்வளவு அழகாக அச்சிட்டுத் தந்த மில்லத் பிரின்டர்ஸ் உரிமையாளர் பிரபல நாவலாசிரியர் ஆவி ஐனாப் எம். செய்யிது முகம்மது (“ஹஸன்”) அவர்கட்டும், அதன் தொழிலாளர்களுக்கும் என் மனம் நிறைந்த நன்றிகள்.

‘பேர்ஸ்’

நிந்தலூர்-01.

ஸ்ரீலங்கா

-எஸ். முத்துமீரான்

பதிப்புரை

கவிதை, சிறுகதை, உருவகக்கதை, வானோலி நாடகம், நாட்டார் பாடல் ஆராய்ச்சிகள், விமர்சனம் ஆகிய துறைகளில் இலங்கையில் மட்டுமல்லாது இந்தியாவிலும் புகழ் பெற்றுள்ள எழுத்தாளரும், கவிஞரும், ஆராய்ச்சியாளருமான சட்டத்தரணி எஸ். முத்துமீரான் எல். எல். பி., என்.பி., ஜே. பி. அவர்களின் ஆக்கங்களைத் தொடர்ந்து வெளியிடவுள்ள நூல்களுள், எங்கள் முதல் வெளியீடாக அன்னாரின் பல வருட ஆராய்ச்சித் தொகுப்பான ‘கிழக்கிலங்கை முஸ்லிம்களின் கிராமியக் கவிய முதம்’ என்னும் நூலை வெளியிடுவதில் மகிழ்ச்சியடைகிறோம்.

தமிழ் கூறும் நல்லுலகம் இந்நூலைப் பெருமனம் கொண்டு, ஏற்று மேலும் இவருடைய நூல்களை மட்டு மில்லாது, தகுதியும் தரமும், ஆழமும் உள்ள ஆக்கங்களை வெளியிட எமக்கு முழுமனதோடு கை கொடுத்துதவுமாறு கேட்டுக் கொள்கிறோம்.

-மீராந்மா நூல் வெளியீட்டுக்கம்

உள்ளே

1 உள்ளக் குழறல்	9
2 மனத்துயர்	18
3 இனிக்கும் கனிவர்க்கங்களும் ஏழைக் கிராமியக் கவிஞரும்	41
4 கிராமியக் கவியொன்றும் மண்வளச் சொற்களும்	46
5 இதய தாபம்	52
6 பாசவுணர்வுகள்	69
7 பிரிவுத் துயர்	89
8 காதலொழுக்கம்	113
9 களவொழுக்கம்	139
10 கிழக்கிலங்கை முஸ்லிம்களின் கிராமியக் கவிகளிலுள்ள பிரார்த்தனைக் கவிகளும் சத்தியக் கவிகளும்	155

1. உள்ளக் குழறல்

I

ஏழைகளின் வாழ்க்கையில் தான் எத்தனை துன்பங்கள், துயரங்கள். சதா வேதனைகள் நெஞ்சிலே சுமந்து கொண்டு, வாழ்வின் துயர நாடகங்களை அரங்கேற்றிக் கொண்டிருக்கும் கிராமிய மக்களின் வாழ்வே, முடிவில்லாக் காவியமாகவே, இறைவனுல் எழுதப்படுகின்றன. தூய்மையும், பக்குவழும், பாசமும் நிறைந்து காணும் கிராமிய மக்கள் நம்பிக்கையின் விளிம்பில் தங்கள் வாழ்க்கையை நயவஞ்சகர்களின் பசப்பு வார்த்தைகளுக்குப் பறிகொடுத்து, சதா கண்ணீரும் கம்பலையுமாக, வாழும் முடியாமல் சாகவும் முடியாமல் வாழும் வாழ்க்கைக்குத் தான் முடிவேது? இறைவனின் நெறியாள் கையில், ஏழைகளின் துயர நாடகம் எப்படியெல்லாம் அரங்கேறுகின்றன.

சுருதி துயரங்கள்

வாழ்க்கையில் சடுதியாக ஏற்பட்ட துயரங்களிலூல், உடலோடு உள்ளமும் நொந்து, வாழ முடியாமல் வாழ்வோடு போட்டியிட்டுக் கொண்டிருக்கும் ஒரு ஏழைக் குமரின் உள்ளக் குழறலைக் கீழ்வரும் கிராமியக் கவிதை எவ்வளவு தத்ருபமாகவும், அழகாகவும் எடுத்தோதுகிறது என்பதைப் பாருங்கள்.

‘‘காத்துக்கு காஞ்சி
கானலுக்கு சுக்காகி
வாசம் குறைஞ்சதென்றே—நீங்க
வாற்றில்லை, என் வாசலுக்கு’’

வாழ்வில் வளமும், வனப்பும் வசதியும் வழிந்தோடிய போது, நினைத்த போதெல்லாம், வாசம் தேடிப் பறந்து கொண்டிருந்த வண்டினைப்போல், சதா அவளின் வீட்டு

வாசலை நாடிக்கொண்டிருந்த ஒரு கிராமியத் தலைவனின் போக்கில் ஏற்பட்ட மாறுதலைக் கண்டு, மனம் வெதும்பிக் கொண்டிருக்கும் ஒரு கிராமியத் தலைவியின் மனச் சுமையை மேற் கூறப்பட்ட கிராமியக் கவி எத்தனை பக்குவமாகப் படம் பிடித்துக் காட்டுகிறது.

அவள் வசதியாக இருந்தபோது, அவளை ஒரு கிராமியத் தலைவன் உயிருக்குயிராக விரும்பினான். பாவம்; அவள் தந்தையை இழந்து, கையிலிருந்த பொருட் பண்டங்களையும் இழந்து ஏழ்மையின் நிலைக்குத் தள்ளப்பட்டபோது, அவளை உயிருக்குயிராக விரும்பிய தலைவனும் வேறொரு பெண்ணை விரும்பிச் சென்று விட்டான். கால தேவனின் பவனியில் ஏழ்மையின் தாக்கம், அவளை வாட்டியெடுத்து, வதைத்தது. வாழ முடியாமலும், சாக முடியாமலும் துடித்துக் கொண்டிருந்தாள்.

“காத்துக்கு காஞ்சி
கானலுக்கு சுக்காகி”

என்ற மேற் கூறிய கவியின் இரு அடிகளும், அப் பெண்ணின் தற்போதைய நிலையைச் சிறப்போடு படம் பிடித்துக் காட்டுவதை நோக்கலாம். கவியில் ‘காத்துக்கு காஞ்சி’ என்ற முதல் அடி, அவள் வாழுகின்ற மண்ணுக்குரிய அதன் வளச் சொற்களைக் கொண்டே புனையப் பட்டுள்ளது. கிராமியத் தலைவி ‘காற்றுக்கு’ ‘காத்து’ என்றும், ‘காய்ந்து’ என்ற சொல்லுக்கு ‘காஞ்சி’ என்ற மணவளச் சொற்களையும் பயன்படுத்தியுள்ளமை இங்கு குறிப்பிடத்தக்கது.

ஏழ்மையின் பிடி

இங்கே ‘காத்து’ ‘காஞ்சி’ என்ற இரு சொற்களும், அவள் வாழ்க்கையில் உடைந்து, புண்ணடைந்து, ஏழ்மையின் பிடியில் சிக்கித் தவித்துக் கொண்டிருப்பதையே சித்திரித்துக் காட்டுகின்றன. இதைப் போன்றே ‘கானலுக்கு சுக்காகி’ என்ற இரண்டாவது அடியும் அவளின் தற்போதைய ஏழ்மை

நிலையையே படிப்போடு, படம் பிடித்துக் காட்டுகிறது. ஒரு பொருளை நெருப்பில் எறிந்தால், அது எவ்வளவு பக்குவமாக காய்ந்து நீர் வற்றி சுக்குப் போன்றுகூடுமோ அதைப் போன்றே அவளின் வாழ்வும் இன்று காய்ந்து சுக்காகிவிட்டது. ஏழ்மையென்னும் கனல் போன்ற கடும் நெருப்பு, வனப்பும், வளமும் திறைந்த அப் பெண்ணின் வாழ்வைக் கருக்கிச் சுக்காக்கி விட்டது. அவளையும் அவள் வாழ்வையும் அரண் போல் காத்து வந்த அவள் தந்தை நோய்வாய்ப்பட்டு இறந்த பின்னர் அவளின் வாழ்வு துடுப்பற்ற மரக்கலம் போலாகி விட்டது. இன்று, ஏழ்மை யென்னும் ஆழிக்கடலில் துடுப்பற்ற கலத்தைச் செலுத்த முடியாமலும், கவிழ்ந்துபோக முடியாமலும் வாழ்ந்து கொண்டிருக்கிறார்கள்.

வஞ்சக இளைஞ்

இந்தச் சூழலைத் தனக்குச் சாதகமாக்கிக் கொண்டுதான், அவளை மனதார விரும்பிய இளைஞன் கைநழுவ விட்டு விட்டான். அவளிடம் பணமும், பக்குவமும் பளபளப்பும் நிறைந்து வழிந்து கொண்டிருந்தபோது, அவளின் வாசலுக்கு சதா வந்துகொண்டிருந்த அந்தக் கோழை. பணத் திற்கு அடிமையாகி, எவளோ ஒரு பெண்ணைத் தேடி அவள் வாசல் மண்ணை முத்தமிட்டுக் கொண்டிருக்கிறார்கள். பூவை நாடிச் சென்ற அளி அதன் இதழ்கள் வாடிய பின், அதை நாடாது வேரெரு பூவைத் தேடியோடும் நிலையில் இன்று அவன் மாறிவிட்டான். வாசமற்ற பூவாகி வாழ்வில் தட்டுத் தடுமொறிக் கொண்டிருக்கும் அப் பேதையின் மனச் சுமையைக் கீழே இறக்கி வைக்க இந்தப் பொல்லாத உலகில் எங்கேதான் இடம் கிடைக்கப் போகிறதோ?

வசந்த கால வானத்தில் ஊர்ந்து வரும் வண்ண நிலா வைப் போலிருந்த அவள், இன்று சோபை யிழந்து, காற் றுக்குப் பறக்கும் சுக்காகி விட்டாள். இளவேனிற்கால மந்த மாருதம் அவள் இல்லத்தை முத்தமிட்டுச் சென்ற காலம் கனவாகிப் போன பின்னர் அவளின் வாழ்வே ஒரு கனவாகிப் போய்விட்டது. வாழ வைப்பேன் என்று வாக்களித்தவன்,

வாழ்வின் திசையையே மாற்றிச் சென்ற பின்னர், வாழ்க்கை யில் அவருக்கு நிம்மதி ஏது? இவ்வேழைக் கிராமியத் தலைவி, தன் வருங்காலத்தையும், அதன் இனிமையையும் எத்தனை பெரிதாக எண்ணி, கனவு கண்டிருந்தாள் என்பதை கீழ்வரும் கவியின் இறுதி அடிகள் அப்பட்டமாக எடுத்துக் காட்டுவதைக் காணலாம். அனல் போன்ற பெருமுச்சுக்களை சதா விட்டுக்கொண்டிருக்கும் அவளின் துயர கீத்தை, இக் கிராமியக் கவி எவ்வளவு இறுக்கமாகவும், இரகசியமாக வும் எழிலாகவும் தொட்டுக் காட்டுவதை நோக்கும்போது, கிழக்கிலங்கை முஸ்லிம் கிராமியக் கவிஞர்களின் திறமையையும், கவித்துவத்தையும் எப்படி மதிக்காமலும், புகழா மலும் இருக்க முடியும்?

சேற்றில் வளரும் செந்தாமரைபோல், இலக்கிய உலகில் இன்று, தனித்துவமான இடத்தைப் பிடித்து, தலை நிமிர்ந்து நிற்கும் கிழக்கிலங்கை முஸ்லிம் கிராமியக் கவிஞர்களின் கவிகள், இனி என்றுமே காலத்தால் அழியாது, அழியவும் வருங்காலம் விடாது.

வரது கரணம்

‘‘வாசம் குறஞ்சதென்றே—நீங்க
வாறதில்லை, என்வாசலுக்கு’’

மேற் கூறப்பட்ட கவியின் இறுதி அடிகள், உண்மையிலேயே எங்களையெல்லாம் அப் பேதையின்பால் ஈர்த்துவிடுவதை யாரும் மறுக்க முடியுமா? அவளின் மனச் சுமையை நாங்களும் சேர்ந்து இறக்கி வைத்துவிட, எங்கள் மனம் துடிக்கவில்லையா? காந்தவிசைக் கோட்டில் இழுபடும் இரும்புத் துகள் போல நாங்கள் எல்லோரும் அவளின் துயரத் தோடு சேர்ந்து பெருமுச்சு விடுவதை எவரும் மறுக்க முடியுமா?

கார்கால வானத்தில் பொங்கிவந்த மேகங்கள் மழையைப் பொழிந்து விட்டுச் சென்ற நிலையில் இக் கிராமியக் கவியைச் சொற்று விட்டுச் சென்ற இக் கிராமியக் கவிஞர், ஒரு

பெண்ணின் சோகத்தையும், அவள் காதலிலூல் மோதுண்டு அடைந்து கொண்டிருக்கும் வேதனையையும் எவ்வளவு பக்குவமாகக் கூறி, எம்மையெல்லாம் சோகத்தில் ஆழ்த்தி அழவைத்து விட்டான் பாருங்கள். இவனுடைய கவித்துவத் திற்கு என்னதான் காடாக முடியும் ?

பெண்ணின் துயரம்

எழுத்தறிவில்லா இவ்வேழைக் கிராமியக் கவிஞர், ஒரு பெண்ணின் துயரத்தையும், அவளின் நாதியற்ற ஏழ்மையையும் கூறுவதற்காக, கவியில் வரும் “நீங்க - வாறதில்லை. என் வாசலுக்கு” என்ற இறுதியடியும், அதன் முற்றுப் புள்ளியிலிருந்து தெறிக்கும் அனல் போன்ற பெருமுச்ச யாவுமே எம்மை யெல்லாம் மெய்மறக்கச் செய்துவிடுகிறது.

‘வாசம் குறஞ்ச தென்றே ?’

என்ற மேற் கூறப்பட்ட கவியின் அடியின் முடிவு, முற்றுப் புள்ளியோடு நிற்காமல், கேள்விக்குறியோடு தொக்கி நிற் பதையும் பாருங்கள். பாவம். இவ்வளவு இக்கட்டான நிலைக்கு அவள் அவனுல் தள்ளப்பட்டும், அவளால் அவனை மறக்க முடியவில்லை. அவனின் நினைவுகள், அவன் அவளுக்கு அளித்த காதற் பரிசுகள், இன்பக் கிஞகிஞப்புகள் யாவுமே அவனைச் சுட்டெரித்துக்கொண்டே இருக்கின்றன. அதனாலேயே ‘‘வாசம் குறஞ்சதென்றே ?’’ என்று, அவனை மறக்க முடியாமலும், இழக்க முடியாமலும் பெருமுச்ச விடுகிறன். ‘‘குறஞ்ச தென்றே ?’’ என்ற அடியின் மூலம் அவள் இன்னமும் அவனை மனதார நேசிப்பதும், அவனின் அன்புக் காக ஏங்குவதும் தெட்டத் தெளிவாகிறது. இந்த அடியின் மறுதலையாக ‘‘வாசம் குறையாதிருந்தால்’’ என்று நோக்கிப் பார்த்தால் அவள் விரும்பிய இளைஞன் அவளோடுதான் இன்று இருந்திருப்பான்.

முழுக்க முழுக்க கிராமிய மண்வளச் சொற்களையே வைத்து புளையப்பட்டுள்ள இக்கிராமிய கவி, இன்று கவிதைகள் என்று எதையோ எழுதும் கிறுக்கல்களுக்கும் அக்கிறுக்கல்களுக்கு

கவிகள் என்று சிரச்சேதம் செய்யும் சிரசற்றவர்களுக்கு எவ்விதத்திலும் குறைந்தவர்கள்ல. தான் எழுதுவது தனக்கே புரியாது, தமிழ் அகராதிகளின் கறையான்களாக, சிறு வளராத ஈசல்களாக மாறிப் பறந்து கொண்டிருக்கும் இன்றைய கவிகள், கிராமியக் கவிகளை தங்களின் கவிகளாக இன்று மாற்றிக் கொள்வதிலிருந்து, இக் கிராமியக் கவிதை களின் இறுக்கத்தையும், தரத்தையும் எளிதில் புரிந்து கொள்ளலாம்.

வாழ்க்கையின் தத்துவத்தையும், அதன் ரகசியத்தையும், அதன் வனப்பையும், எழிலையும் மண்வளச் சொற்களைக் கொண்டே ஜாலம் செய்யும் கிழக்கிலங்கை முஸ்லிம் கிராமியக் கவிஞர்களின் கவித்துவம் மதிக்கப்பட வேண்டும், போற்றப் பட்ட வேண்டும். கிழக்கிலங்கை முஸ்லிம்களின் கலாச்சாரம், பண்பாடு, வாழ்க்கை நிலை, பொருளாதாரம் போன்ற இன்னே ரன்னவைகளில் பின்னிப் பினைந்துள்ள இக்கிராமியக் கவிகளை, முஸ்லிம்களின் இலக்கியத் தொண்டுகளை கௌரவித்துப் போற்றுவதற்கு நெஞ்சம் திறந்து நிற்கும் முஸ்லிம் கலாச்சார அமைச்சம், அதன் அலுவலர்களும் முன் வருதல் வேண்டும். முஸ்லிம்களின் கலாசாரம், இலக்கியம், பண்பாடு போற்றப் படுதல் அவசியமெனக் கருதும் அமைச்சு, அவர்களின் முதுசொ மெனக் கருதப்படும் கிழக்கிலங்கை முஸ்லிம்களின் கிராமியக் கவிகளும் போற்றிப் பாதுகாக்கப்படுதலும் அவசியமே.

களவூரமுக்கமில்லை

களவூரமுக்கமின்றி இலக்கியங்கள் அரிதென்றே கூறலாம். வாழ்க்கையோடு பின்னிப் பினையும்போது எந்த இலக்கியமும் காதலின் தாக்கத்திற்குட்பட்டே ஜனிக்கின்றன. இதுவே இயற்கையின் நியதி. இலக்கியங்கள் இறைவனைத் தலைவரைக் கொண்டும் எழுந்துள்ளன. அப்படிப்பட்ட இலக்கியங்களில்கூட காதல், அங்கு, பாசம் என்பன கூடுதலாகக் காணக்கூடியதாக உள்ளன. ஏன் இறைவனைக் காதலைச் சொன்ட இலக்கியம் களும் எழுந்துள்ளதை மறுக்க முடியுமா?

பாட்டுடைத் தலைவன் இறைவனுக இருந்த இலக்கியங்கள் வேறு மதச் சார்பான இலக்கியங்களாக இருந்தாலும் உமறுப் புலவர் அருளிய ‘சீறாப் புராணத்தில்’ காதல், பாசம், அன்பு, வீரம், இலலையென்று நாம் கூற முடியுமா? சீர் பெருகும் சீறாப் புராணத்தில் கற்பனைக்கு எட்டாதவைகள் இடம்பெறவில்லையா? வள்ளல் நபி முகம்மது (ஸல்) அவர்களையும் அவர்களின் பண்புகளையும் உயர்த்திக் காட்டுவதற் காக கவிச்சக்கரவர்த்தி உமறுப் புலவர் தன் கற்பனைக் குதிரையின் கடிவாளத்தை கழற்றிவிட்டு, ஓட்டவில்லையா? இலக்கியம் என்னும்போது அது ‘இயம்’ என்ற பரந்த வெளியை மையமாக வைத்தே ஐனிக்கிறது. அப் பரந்த வெளியைக் கடந்து வரும்போது, அது காதல், இஸ்லாத்திற்கு (மச்சான், மச்சி உறவுகள் அவர்களின் உள் உந்தல்கள் கற்பனைச் சிதறல்கள் மனவெழுச்சிகள்) பொருத்தமற்றது என்று ஒதுக்கிவிட்டு வரமுடியாது. காதலின் ஊடேதான் உலகம் தன்னைத் தன் மையப் புள்ளியிலிருந்து நகர்த்திக் கொண்டிருப்பதை எப்படி நாம் மறுக்க முடியும்?

காதல் மயம்

கிழக்கிலங்கை முஸ்லிம்களின் கிராமியக் கவிதைகளில் ஒரே காதல் மயம் என்று தொண்டை கிழியக் கத்துபவர்கள், அவர்களின் கவிதைகளில் பாசம், ஒழுக்கம், பண்பு போன்ற இன்னேரன்ன சிறப்பம்சங்கள் நிறைய உள்ளதையும் அக் கவிதைகளையும் ஏன் பார்க்கத் தவறிவிடுகிறார்கள்? தான் பெற்ற செல்வம், இவ் வையகம் பெறுக என்ற நிலையில் உமிழ் நீர்களை கடவாய்களில் ஊறவிட்டுக் கொண்டிருக்கும், தனக்குத் தானே அறிஞன் என்று பட்டம் சூட்டிக் கொண்டவர்களும், பட்டம் சூட்டப்பட்டவர்களும் இவ்வுண்மைகளை ஆராய்ந்து கண்டுபிடிக்க முன்வருதல் வேண்டும்.

குண்டுச் சட்டிக்குள் குதிரைகளை விட்டுக்கொண்டிருக்கும் அறிஞர்களும், மற்றவர்களும் கிழக்கிலங்கை முஸ்லிம்களின் கிராமியக் கவிகளை இஸ்லாமிய ஒழுக்கம் என்னும் கத்தரிக் கோலைக் கொண்டு, அடியோடு வெட்டி விட முனைதல், வருங்

காலச் சந்ததியினர்களுக்குச் செய்யும் பெரும் துரோகம் என்றே கூறல் வேண்டும். இதற்கு ஒரு நாள் பொறுப்பு வாய்ந்த முஸ்லிம் அறிஞர்களும் மற்றவர்களும் பதில் கூறித் தான் ஆகவேண்டும்.

இஸ்லாத்தில் முழு நம்பிக்கை

நான் இஸ்லாத்தில் பூரண நம்பிக்கையும் இஸ்லாமியக் கோட்பாடுகளில் அசையாத உறுதியும் கொண்டவன். இஸ்லாத்தில் ஒழுக்கமும், பண்பும் பூர்ணமாகப் போற்றிக் காப்பாற்றப்பட வேண்டும். இதற்காக நான் ஜிஹாத் கூடச் செய்வதற்கு துணிந்து நிற்கின்றவன். இந் நிலையிலும் கிழக்கிலங்கை முஸ்லிம்களின் கிராமியக் கவியில் பண்பும் ஒழுக்கமும் பாசமும் நிறைந்த கவிகள் கட்டாயம் காப்பாற்றிப் பாது காக்கப்படல் வேண்டும் என்று ஜிஹாத் செய்யவும் துணிந்தவன்.

எழுத்தறிவில்லா ஏழைகளின் உள்ளக் கடல்களில், துடுப் பற்ற தோணிகளாகக் கிடந்து தத்தளித்துக் கொண்டிருக்கும் இக் கிராமியக் கவிகள் அச்சேறி அழகுற வேண்டும். இக் கவிகளில் உள்ள காதலையும், பாசத்தையும், அன்பையும் வெறுப் பவர்கள், வெறுக்கட்டும். ஆனால் அவைகள் இஸ்லாத்திற்கு பொருந்தாதிருந்தால் மட்டும் வெறுத் தொதுக்கட்டும்.

உயிர்த் துடிப்பு உள்ள கவிதை

கிராமிய கவிதை சூழலையையும், அக்கிராமிய மக்களின் பழக்க வழக்கங்களையும், உள் உந்தல்களையும் காதலொழுக்கங்களையும் புரிய, புரிந்து கொள்ள முடியாதவர்கள் அவர்களின் அறிவிற்கும் ஆற்றலுக்கும் ஏற்ற முறையில் எல்லாமே காதல் மயம் என்ற கோலோடு நின்று தேட முடியாத இத்திரவியங்களை வெட்டி விடுதல் விசனிக்கத் தக்கதாகும்.

இன்று இக் கட்டுரையில் எடுத்துக் காட்டப்பட்டுள்ள கவியை மையமாக வைத்துப் பார்க்கும்போது, எந்த நிலையில் இக் கவி முஸ்லிம்களின் ஒழுக்கத்திற்கு முரணகவுள்ளது?

இதைப் போன்ற எத்தனையோ கவிகள் நிறைந்து கிடப்பதை நாங்கள் மறந்துவிடலாகாது. காதலைக் கத்தரிக் கோலாக வைத்துக்கொண்டு, உண்மையையும், உயிர்த்துடிப்புள்ள கவிகளையும் அழித்துவிட முனையாதீர்கள்; அப்படிச் செய்தால் நாங்கள் எல்லோரும் எம் வருங்காலச் சந்ததியினருக்கு கட்டாயம் பதில் சொல்லவேண்டி வரும்.

காலத்தின் கண்ணேடி இலக்கியம் என்பதற்கொப்ப, கிழக்கிலங்கை முஸ்லிம்களின் மரபுகள், திருமணச் சம்பிரதா யங்கள் பழக்க வழக்கங்கள் யாவும் இக் கிராமியக் கவிகளைக் கொண்டு எளிதில் வளம் நிறைந்த கருமுகிற் செல்லும் கருமுகிற் கூட்டங்களைப் போன்று, நினைத்தபோது தன் உள்ளக் கிடக்கைகளை கவிகளாகப் படைத்து விட்டுச் சென்ற இக் கிராமியக் கவிஞர்களும் புரிந்து கொள்ளலாம். இப் பகுதி மக்களின் செல்வச் செழிப்பு, பாரம்பரியச் சிறப்பு கிராமிய வளங்கள் என்பனவற்றை இக் கவிகள் கண்ணேடி போன்று பிரதிபலித்துக் கொண்டிருப்பதை எவரும் மறக்கவோ மறுக்கவோ முடியாது.

காலத்தை வென்று நிற்கும் சிறப்பு

கிழக்கிலங்கை முஸ்லிம்களின் இக் கிராமியக் கவிதைகள் காலத்தை வென்று தலை நிமிர்ந்து நிற்பதை நோக்கும்போது, இக் கவிகள் யாவும் சுதந்திரமாக வந்து மழையைப் பொழிந்து விட்டுச் செல்லும் மேகக் கூட்டங்களைப் போன்றவர்களே;

“காத்துக்கு காஞ்சி
கானலுக்கு சுக்காகி
வாசம் குறஞ்சதென்றே நீங்க
வாறதில்லை என் வாசலுக்கு”

என்ற இக் கிராமியக் கவியில் இஸ்லாத்திற்கோ அல்லது அதன் ஒழுக்கப் பண்புகளுக்கோ விரோதமான எந்த நிகழ்ச்சியோ, செயற்பாடோ வார்த்தை பிரயோகமோ கிஞ்சித்தும் கிடையாது. ஒரு பெண்ணின் ஏழ்மையையும் அவள் துயரினையும் அதனால் அவள்படும் வேதனையையுமே

இக் கவி எடுத்தோதுகிறது. இக் கவி காதலின் பாற்பட்டதாக எழுந்தாலும் இதில் வெறுக்கத்தக்க அல்லது விசனிக்கத்தக்க எந்தச் சம்பவமுமே இல்லை. ஒரு கிராமியக் கவிஞர் காதலை, அன்பை பாசத்தைக் காட்ட எடுத்தாண்டுள்ள காஞ்சி, சுக்காகி, வாசம் போன்ற மண்வளச் சொற்கள் எத்தனை இறுக்கமாகவும் எழிலாகவும் எளிமையாகவும் இருக்கின்றன என்பதைப் பாருங்கள்.

2. மனத் துயர்

1

மனித வாழ்க்கையில் தான் எத்தனை கோலங்கள், எவ்வளவு துயரங்கள்? திருமண வயதை அடைந்தும், அதன் இனிய சுகத்தைப் பருக முடியாமல், ஏழ்மையின் தாலாட்டில் வதங்கிக் கொண்டிருக்கும் குமரிகளின் துயர கீதங்களை எப்படித் தான் எழுத்தில் வடிக்க முடியும்? அனல் போன்ற பெரு மூச் சுக்களுக்குச் சதா, கோல அழகினைக் கொள்ளை கொடுத்துக் கொண்டிருக்கும் இவர்களின் மனச் சுமைகளை கிழக்கிலங்கை முஸ்லிம் கிராமியக் கவிஞர்கள் எவ்வளவு தத்ருபமாகப் படம் பிடித்துக் காட்டுகின்றார்கள். இவர்களின் கிராமியக் கவிதை களில் தான் எவ்வளவு இறுக்கம், நளினம்.

இல்லற இன்பம்

இங்கே, ஒரு கிராமியக் கவிஞர், இல்லற வாழ்வின் இன்பத்தைப் பருக முடியாமல் ஏங்கிக் கொண்டிருக்கும் ஒரு கோல விழியாளின் மனச் சுமையைக் கீழ்வரும் கிராமியக் கவியின் மூலம் எவ்வளவு தத்ருபமாகக் காட்டுகிறான் என்பதைப் பாருங்கள்.

‘‘காய் காய்த்தால் மரமறியும்
கனி பழுத்தால் கிளியறியும்
பூப் பூத்தால் வண்டறியும்—இந்த
பெண்ணருமை நீயறியாய்’’

கைதேர்ந்த சிற்பி ஒருவனின் அதி உன்னத படைப்பாக எழில் காட்டி நிற்கும், இந்த கிராமிய எழிலோவியத்தை ஒருவன் மனதார விரும்பினான். காலவோட்டத்தில் நட்பு காதலாக மாறி திருமணத்தை நாடியது. ஆனால் காளை கலியாணத்தை பின் போட்டுக் கொண்டே வந்தான். எத் தனியோ இன்பக் கனவுகளைக் கண்டு எழில் வானம்பாடி போல் வானில் பறக்க முயன்ற அவ்வெழிலோவியத்தின் என்னமறிந்தும் அவன் வாளாவிருந்தான். வாழுத் துடிக்கும் அவளின் மனச் சுமையை அறிந்தும் அறியாதிருக்கும் அவள் காதலனுக்கு தன் உள்ளக்கிடக்கையை வெளிக்காட்டுவதற் காக, இயற்கையின் தத்துவங்களை எழிலோடு படம் பிடித்துக் காட்டும் அழகு, எல்லோரையும் மெய் மறக்கச் செய்து விடுகிறது.

திருமண விருப்பம்

“காய் காய்த்தால் மரமறியும்” என்ற கவிதையின் முதலடியின் மூலம் இயற்கையின் தத்துவத்தை சிறப்போடு கூறுகின்றார்கள். ஒரு மரம் பூத்துக் காய்ப்பது மரமறிந்த உண்மை. இதன் மூலம் அவள் திருமணத்தை மனதார விரும்பி நிற்கிறார்கள் என்பதை அப்பட்டமாகக் கூறுகிறார்கள்.

மேலும், கனி பழுத்தால் கிளியறியும் என்ற அடி மூலமாக, தான் மலர்ந்து இல்லற வாழ்வை எதிர் பார்த்துக் கிடப்பதை கூருமல் கூறுகின்றார்கள். பழுத்தின் இனிமையை உருசிக்கத் தெரிந்த கிளி, எங்கிருந்தாலும் தேடி வந்துவிடும். இதுவே இயற்கையின் தத்துவமும் கூட. ஆனால் அவள் இயற்கையின் தாலாட்டில் பழுத்து, புசிக்கப் பருவமடைந்திருந்ததும் அவளைத் திருமணம் முடிக்கத் தயங்கும் காளையை ஏனான்மா கவே பார்க்கிறார்கள். இயற்கையின் உண்மைக் கோலங்களுக்கு ஈடு கொடுக்க முடியாமல் கோழையாக வாழும் அவள் காதலனை அவள் இதயம் வெறுத்தது.

இன்னும் “பூப் பூத்தால் வண்டறியும்” என்ற அடியி னாடாக, இன்னும் ஒரு படி மேலே சென்று, அவளின் மன

வேதனையைக் கோடு கிழித்துக் காட்டுகின்றார்கள். காவின் பூமலர்ந்தால் வண்டினங்கள் சுணங்காது பறந்து வந்துவிடும். பாவம்; இந்த எழிலோவியம் மலர்ந்தும், கவனிப்பாரற்றுக் கிடக்கின்றார்கள். இந்தப் பூவை நாடுவெதற்கு அவளின் வண்டு தயங்குகின்றது. இத்துர்ப்பாக்கிய நிலையை எண்ணி எண்ணி அவள் கோல விழிகள் சதா குளமாகிக் கொண்டே இருக்கின்றன.

வண்ண நிலவு

வானில் ஊர்ந்து வரும் வண்ண நிலவின் கோல வடிவில் கடைந்தெடுத்த தங்க விக்கிரகமாக இருக்கும் அவ்வழகியின் மனச் சுமைகளைக் காட்டுவெதற்கு இக்கிராமியக் கவிஞர்களுக்கு எடுத்தாண்டுள்ள உதாரணங்கள் உண்மையிலேயே போற்றுதற்குரியன. கிராமியச் சூழலோடு ஒன்றி அதன் தனித்துவத்தை மையமாக வைத்து இவன் எடுத்தாண்டுள்ள காட்டும், கனியும், பூவும், மரமும், கிளியும், வண்டும் இயற்கையின் பாலமைந்த சிறந்த உதாரணங்களே. இறைவன் தன் படைப்புக்கள் அனைத்தையும், ஒன்றேரூடு ஒன்று தொடர்புடையதாகவே படைத்துள்ளான். ஒன்றின் துணையோடுதான் மற்றது உயிர்ப்பிக்கப் படுகின்றது. இதற்கு இயற்கையை தூண்டு கோலாக ஆக்கி வைத்துள்ளான். இவ்வுண்மையைச் சிறப்போடு காட்டுவதற்காக வேண்டியே இக்கிராமியக் கவிஞர்களும் மேற் கூறப் பட்ட இயற்கையின் பாலமைந்த இறைவனின் படைப்புக்களைப் பக்குவமாகக்காட்டி வெற்றியடைகின்றன. என்ன செய்யலாம். இயற்கையின் தத்துவத்தைப் புரிய முடியாமல் ஒதுங்கி ஓடும் இவ்வெழிலோவியத்தின் காலையை கோழை என்பதா அல்லது வாழத் தெரியாத அல்லது வாழக்கையின் தத்துவம் புரியாத காலை என்பதா?

மனச் சுமை

இறுதியாக, கவியின் கடைசி அடியின் மூலம் அப்பேதயின் மனச்சுமையை அப்பட்டமாகக் காட்டித் தன்

கவித்துவத்தை வெற்றி பெறச் செய்யும் இக் கிராமியக் கவிஞருக்கு ஒரு சபாஷ்.

“இந்தப் பெண்ணருமை நீயறியாய்” என்று தன் வெறுப்பைக் கொட்டி காறி உமிழ்கிறார். அஃறினைப் பொருட் களான மரமும், கிளியும், வண்டும் இயற்கையின் தத்துவங்களைச் சிறப்போடு அறிந்து, அதனேடு ஒன்றி ஒழுகும்போது பகுத்தறிவு படைத்த இம் மனிதனால், அதைப் பின்பற்றி ஒழுக முடியாதிருந்தால், அவனை எப்படி மனிதனென்று ஏற்றுக் கொள்ள முடியும்?

இயற்கையின் தத்துவம் புரியாத அவனால் “இந்தப் பெண்ணருமை” எங்கே புரியப் போகிறது. பூமலர்ந்து பொலி வோடு நிற்கும் எழிலை இரசிக்கத் தெரியாத அவனுக்கு வாழ்க்கைதான் ஏது? வாழ்க்கையின் தத்துவத்தை வண்ண முடன் கூறும் இக் கிராமியக் கவி காலத்தால் அழியாதது.

2

அவள் ஓர் அழகி. கடைந்தெடுத்த தங்க விக்கிரகம் போல், இளமையின் தாலாட்டில் மலர்ந்து நின்ற அவளோ, ஓர் ஆண்மைகள் ஆசைகாட்டி அனைத்துக்கொண்டான். காலவோட்டத்தின் பவனியில் காதல் அரும்பாகி, மொட்டவிழ்ந்து மோகனப் புன்னகை புரிந்தது. அவனின்றி அவளுக்கு வாழ்வில்லை என்ற நிலைக்கு அவ்வழகி தள்ளப்பட்டாள். அவள் உண்ணும்போதும், உறங்கும்போதும், தன் உள்ளம் கவர்ந்தவனின் இனிய நினைவுகளோடு தான் இருந்தாள். அவளுடைய வெண்சங்குக் கழுத்தில் அவனுடைய தாலி ஏறும் நாளோ அவள் சதா நினைந்து நினைந்து தவித்தாள். காதல் வாழ்வில் தான் எத்தனை துன்பம், துயரம். உன்னையன்றி இவ்வுலகில் வேரெஞ்றும் எனக்கில்லை என்று சத்தியம் செய்து கொடுத்த அவள் காதலன், வேரெஞ்சு பெண்ணைத்திருமணம் செய்துகொண்டான் என்ற துயரச் செய்தியை அப்பேதயினால் எப்படித்தான் தாங்கிக் கொள்ள முடியும்? பாவம். எத்தனையோ இன்பக் கனவுகளைக் கண்டுகொண்டிருந்த அவளுக்கு, அவனின் திருமணம் வேம்பாகக் கசந்தது,

எழில் வானம்பாடிபோல், இன்பச் சிறகடித்துப் பறக்க எண்ணிக்கொண்டிருந்த அவருக்கு உலகமே இருண்டு சூனியமாகத் தோன்றியது.

இளநிலவு சோகமே உருவாகி ஊர்ந்து கொண்டிருக்கிறது. தூரத்தில் ஆந்தை யொன்று, பிரிந்து சென்ற பேடைத் தேடி அலறிக் கொண்டிருக்கிறது. பாவம் அவ்வழகி தன் துயரத்தை நினைந்து தனிமையில் அழுதுகொண்டிருக்கிறார்கள். மந்த மாருதம் அவள் கருங் குழலை வருடிக் கொண்டிருக்கிறது. துயரே உருவாகி பனித்துக் கொண்டிருக்கும் அவள் அதரங்கள், அவளை அறியாமலே அசைகின்றன. அவ்வசை வின் ஊடே கவி ஜனிக்கிறது.

‘‘ஈரச் சுவரானேன்
இடிஞ்சமுந்த மண்ணேன்
பாதியுடலானேன்—இந்த
பாவமெல்லாம் யார் தலைக்கோ ?’’

கவியில் வரும் ‘ஈரச் சுவரானேன்’ என்ற முதலடியின் மூலம் அவளின் துயரத்தையும், அதன் மூலம் அவளின் உள்ளம் அடைந்துள்ள வேதனையையும் சிறப்போடு எடுத்துக் காட்டுகின்றார்கள். கிராமிய மக்கள் தங்கள் வீடுகளை களிமண்ணினால் கட்டும் பழக்கம் உள்ளவர்கள். இவர்கள் வீடுகளை வரிச்சுக் கம்புகள் வைத்துக்கட்டி அடைத்த பின்னர், அவைகளைக் களிமண்ணேடு நீர்சேர்த்து பிசைந்தெடுத்து மெழுகிச் செப்பனிட்டுக் கட்டுவார்கள். இப்படிக் கட்டும் சுவர், நீர் செறிந்த நேரங்களில் ஊறிக் கசிந்து கொண்டிருப்பதை இன்றும் கிராமப்புறங்களில் காணலாம். இப்படியான மன்சுவரைப் போன்றே அவரும் சதா நேத்திரங்கள் பனிக்கும் கண்ணீரினால் கசிந்து பலமிழந்து விழும் நிலையில் இருக்கிறார்கள். இத்தோடு நின்றுவிடாமல், தன் துயரை மேலும் ஒருபடி உயர்த்திக் காட்டுவதற்காக ‘இடிஞ்சமுந்த மண்ணேன்’ என்று விம்முகிறார்கள். களிமண்ணினால் கட்டப்பட்ட சுவர், நீர் நிலத்தில் நிறைந்துள்ள நேரங்களில் கசிந்து இடிந்து விழுவது சகசம். அப்படி இடிந்து விழுந்த மன் பிரயோசனமற்ற

மன்னைகி, யாரும் கவனிப்பாரற்று, இடந்து விழுந்த இடத்திலேயே கிடந்து அழிந்து போய்விடும். இந்த மன்னின் நிலையும் அவளின் நிலையும், அவளுக்கு ஒன்றுகவே இருக்கிறது.

இன்னும் ‘பாதியுடலானேன்’ என்று அவளின் கவலை அவளை எப்படி ஆட்டிக் கசக்கிப் பிழிகிறது என்பதைச் சிறப்போடு காட்டி, எம்மையெல்லாம் துயரத்தின் விளிம்பிற்கே அழைத்துச் சென்று விடுகின்றனர்.

இறுதியாக ‘இந்தப் பாவமெல்லாம் யார் தலைக்கோ?’ என்ற கேள்விக்குறியோடு பெருமுச்ச விடுகிறார்கள். ‘பாவமெல்லாம்’ என்ற சொல்லின் மூலம் அவன் அவளுக்குச் செய்த பாவத்தை சிலேடையாகச் சிறப்போடு கூறும் இவளின் கற்பனைக்குத்தான் நிகரேது? ஒரு கிராமியப் பெண்ணின் துன்பத்தையும், அவள் படும் துயரினையும் மிகச் சிறப்போடு எடுத்துக் கூறும் இக் கிராமியக் கவி, கிழக்கிலங்கை முஸ்லிம் கிராமிய மக்களின் கற்பனைத் திறனுக்கு சிறந்ததோர் எடுத்துக் காட்டாரும்.

3

கார்கால மேகங்கள், தம் இஷ்டப்படி மழையைப் பொழிந்து விட்டுச் செல்வதைப் போன்று, உள்ளத்தில் ஏற்படும் உணர்வலைகளை நினைத்த போதெல்லாம் கவியாகப் பொழிந்து விட்டுச் சென்ற கிழக்கிலங்கை முஸ்லிம் கிராமியக் கவிஞர்களின் கவித்துவத்தையும், அவர்களின் கற்பனை வளத்தையும் காலமெல்லாம் இரசிக்கலாம், சுவைக்கலாம்.

வாழ்க்கையோடு போராடி அதன் தாக்கங்களுக்கு ஈடுகொடுத்து எண்ணற்ற இன்பக் கனவுகளை யெல்லாம் எரிகின்ற அனலுக்கு இரைகொடுத்து, ஏழ்மையே தஞ்சமெனக் கிடக்கும் இக்கிராமிய மக்களின் கவிகள், அவர்களின் உள்உந்தல்களையும், உணர்ச்சிகளையும் தத்துப்பமாகப் படம் பிடித்துக் காட்டுவதைக் காணலாம்.

கிராமியத் தலைவி

வாழ்க்கையில் ஒருவனை, உயிருக்குயிராக நேசித்து, அவனையே பரிபூரணமாக நம்பி, அவன் ஊட்டிய இலா வண்யங்களை உண்மையென இரசித்து வாழ்ந்த ஒரு கிராமியத் தலைவி, அவனுலேயே எமாற்றப்பட்டு, வாழவும் முடியாமல் மாளவும் முடியாமல், அனல் நிறைந்த பெருமுச்சுகளை விட்டுக் கொண்டிருக்கிறார்கள். இளநிலவு காய்ந்து கொண்டிருக்கிறது. எங்கும் அமைதியின் ஆட்சி. அவனுடைய ஓலைக் குடிசையை மந்தமாருதம் தடவிக் கொடுத்துக் கொண்டிருக்கிறது. பாவம், பருவகால உணர்வுகளை ஜீரணிக்க முடியாமல் தவித்துக் கொண்டிருக்கும், அவவேழைத் தலைவியின் மனச் சுமைகள் கவியாக வெடிக்கின்றன.

‘‘கானல் நம்பி
காத்திருந்த மானதுபோல்
உன்னயுமே நம்பி—நான்
உருக்குலைந்து போனேனே’’

கவியானம் முடித்து, கட்டாயம் உன்னைக் காப்பாற்று வேன் என்று கையிலிடித்து சத்தியம் செய்து கொடுத்தவன், அவள் முன்னுலேயே வேறு ஒரு பெண்ணைத் திருமணம் முடித்துவிட்டான். இளம் வானம்பாடிபோல் இன்பச் சிறகடித் துப் பறக்க வேண்டிய இளமைப் பருவத்தை யெல்லாம், பருவகால நெருப்புக்கு பலிகொடுத்து நிற்கும் அப்பேதக்கு, இன்று, படைத்தவனைத் தவிர வேறு யாருமே துணையில்லை, அன்றூடச் சோற்றுக்கே திண்டாடும் அவள் குடும்பம், அவனுக்காக எதுவுமே செய்யமுடியாமல் கண்களை முடிக் கொண்டிருக்கிறது. பாய்க்கட்டும், கதிரடிக்கும் கம்புமே தஞ்ச மெனக் கிடக்கும் அவனைத் திரும்பிக்கூடப் பார்ப்பதற்கு அவள் குடும்பத்திற்கு திராணியில்லை. அவ்வளவு ஏழ்மை அவள் பெற்றேர்களுக்கு.

பேரலி ஆசாமி

அவன் மனதார நேசித்தவனின் போலியையும், அவன் அளித்த சத்தியத்தின் உறுதியையும் காட்டுவதற்காக வேண்டியே;

“கானல் நம்பி” என்று கவியைத் தொடருகின்றார். உண்மையிலேயே அவன் ஒரு கானல் நீரைப் போன்று போலி யானவன். அவனிடம் உண்மையில்லை. பெரிய ஏமாற்றுக் காரன். ஏழையின் ஏழ்மையைச் சாதகமாக்கி ஜாலம் காட்டிய பாவியவன்.

கவியின் இரண்டாவது அடியின் மூலம், தான் அவனை நம்பி மோசம் போய்விட்டேன் என்று கூறுவதற்காக வேண்டியே “காத்திருந்த மானதுபோல்” என்று பாடுகிறார்.

மருட்சியும், எழிலும் உடைய மானைத் தனக்கு உவமையாக்கி காட்டித் தன்னுடைய அறியாமையையும், ஏழ்மையையும் தத்ரூபமாக எடுத்துக் காட்டி, எல்லோர் உள்ளத்தையும், அவளின்பால் ஈர்க்கச் செய்து விடுகிறார். பாவம், அந்தப் பாவியின் போலியை எவ்வளவு தூரம் நம்பி ஏமாந்துபோய்விட்டார். கிராமத்து மக்களின் வாழ்க்கையில் இப்படியான ஏமாற்றங்கள் முடிவுகள் சகசம். தூய்மையும், ஒழுக்கமும் நிறைந்த வாழ்க்கையில் ஏமாற்றங்கள் அதிகமாக ஏற்படுவது நியதியே. அப்பாவியின் போலித் தன்மைக்கு ஏமாற்றமடைந்து காலியாகக் கிடக்கும் அவளின் இன்றையத் தன்மையைக் காட்டுவதற்கு, கவியின் இறுதியடி மிகச் சிறப்பாகப் பாடப்பட்டுள்ளது.

இறய நாகம்

‘‘உன்னையுமே நம்பி—நான்உருக்குலைந்துபோனேனே.’’

மேற் கூறப்பட்ட கவியின் இறுதி அடியின் மூலம் தான் பொலிவிழந்து, வாடி வதங்கி, வாழ வழியின்றி சாகாமல்

செத்துக் கொண்டிருப்பதை மிகத் தெளிவாகவும் சிறப்பாகவும் கூறி, எம்மையெல்லாம் அழச் செய்து விடுகிறார்கள்.

ஒரு பெண்ணின் இதய தாபத்தையும், மனச் சுமையையும் கலைநயத்தோடு எடுத்தோதும் இக் கிழக்கிலங்கை முஸ்லிம் களின் கிராமியக் கவிதை, காதல், பாசம், உணர்வுகள் உள்ள வரை உலகில் வாழ்ந்து கொண்டே இருக்கும்.

4

கார்கால மேகங்கள் தங்களின் விருப்பப்படி, மழையைப் பொழிந்துவிட்டு, பிரதி உபகாரமாக எதையும் எதிர்பார்க்காமல் செல்வதைப் போன்று, கிராமத்துக் கவிஞர்களும், தங்கள் உள்உந்தல்களையும், மனவெழுச்சிகளையும் தத்ரூப பாகப் பாடிவிட்டு, சென்று விடுகிறார்கள். ஏட்டில் இடம்பிடிக்க வசதியற்று, மக்களின் மனங்களிலேயே மதிப்போடு பதிந்து கிடக்கும், இக் கிராமத்துக் கவிஞர்களின் கருத்தாழமும், கற்பனை வளமுமிக்க இக் கவிகளை, வருங்கால சமுதாயமும் படித்துப் பயன்டைய வைக்கவேண்டியது படித்த மக்களின் கடனாகும்.

கிழக்கிலங்கையில் முஸ்லிம்கள் மத்தியில் இன்றும், நினைத்தபோது, கவி பாடக்கூடிய கிராமத்துக் கலைஞர்கள் நிறைய உள்ளார்கள். இவர்களின் திறமைகளை மதித்து அவர்களின் சிருஷ்டிகளை எழுத்தில் கொண்டுவரத் தெண்டிக்க வேண்டியது இந் நாட்டு முஸ்லிம்களின் பொறுப்பாகும். இதற்கு பணம் படைத்த முஸ்லிம்கள் நிறைய உதவ வேண்டியதும் அவர்கள் கடனாகும்.

இளம் வயதிலேயே மாமி மகளின் மேல் உயிரை வைத்துக் கொண்டிருந்த இளைஞரைருவன், தன் உள்ளங்கவர்ந்த அழகி பூத்துக் குலுங்கி, பூரிப்படைந்து, கடைந்தெடுத்த பளிங்குச் சிலைபோல் நிறைந்து நிற்பதைக் கண்டு, இதயம் கசிந்து சிரிக்கிறார்கள். இளவேணிற்கால வானத் தில் ஊர்ந்து வரும் பூரண நிலவைப்போல், நிற்கும் அவளின்

398-2
M.U.T
S

27

கிராமியக் கவியமுதம்

யெளவனம் அவனைத் தடுமாறச் செய்கிறது. மறுகணம் அவன் தன் உள்ளக்கிடக்கையை கவியில் வடிக்கிறார்கள்.

“மாமீர பொட்டகத்தில்
மகிழ்ம்புச் சேலரிக்கு
குலச்சி உடுக்க—நான்
கொழுந்தையில் சோட்டவெச்ச”

மேற்கூறப்பட்ட கிராமியக் கவியில் வரும்முதலடியானது, அவன் உள்ளங் கவர்ந்த மச்சி, எவ்வளவு பாதுகாப்பாகவும், பக்குவமாகவும் இருக்கிறார்கள் என்பதை மிகச் சிறப்பாக எடுத்துக் காட்டுகிறது. கிராமத்து மக்கள் தங்கள் விலைமதிப்புள்ள சாமான்களை யெல்லாம் பெட்டகத்தில் பூட்டி வைப்பது வழக்கம். இதை மையமாக வைத்தே ‘மாமீர பொட்டகத்தில் மகிழ்ம்புச் சேலரிக்கு’ என்று தன் மாமீயைப் பாதுகாப்பான பெட்டகமாகவும், மாமீயின் மகளை அழகான மகிழ்ம்புப் பூப் போட்ட சீலையாகவும் உருவகப்படுத்தி கவியைத் தொடங்குகிறார்கள்.

கிராமத்து மக்கள் அக் காலத்தில் கைத்தறிச் சேலைகளை விரும்பி உடுப்பது வழக்கம். இச்சேலைகள் பாரமாகவும் கனமாகவும் அழகான வேலைப்பாடுகள் நிறைந்ததாகவும் இருக்கும். இச்சேலைகள் இன்றும் கிழக்கிலங்கை முஸ்லிம் களின் வீடுகளில், கவனிப்பாரற்று காட்சிப் பொருளாக இருப்பதைக் காணலாம். இக்கிராமத்து கவிஞரும், தன் பேச்சு வழக்கில் உடுக்கக்கூடிய சேலையாகத் தன் மாமி மகளை உருவகப்படுத்தியது, அவள் என்றாவது ஒருநாள் தன் உள்ளத்திற்கும் உடலுக்கும் பாதுகாப்பான சீலையாக வருவாள் என்பதையே இங்கு குறிக்கின்றது. மேலும் சேலை, பனிரெண்டு முழும் கொண்ட பெரும் சீலையாக இருக்கும். பனிரெண்டு முழுமூள்ள சீலைகளை கிராமத்து மக்கள் விரும்பி உடுப்பதை வழக்கமாகக் கொண்டவர்கள். இதிலும் கிராமத்து கவிஞர்கள், தன் சூழலின் செல்வாக்கை சிறப்பாக எடுத்தாண்டுள்ளதையும் நோக்கலாம்.

113278

STACKS

இறுதியாக கவியில் வரும் ‘குலச்சி உடுக்க—நான் கொழுந்தையிலே சோட்ட வெச்ச’ என்று தன் உள்ளக் கிடக்கையைத் துல்லியமாகக் கூறுகிறுன். தன் மாமி மகளைத் திருமணம் முடித்து அவளோடு ஒன்றாக வாழுத்தான் சிறு வயதிலேயே விருப்பம் வைத்திருந்ததாகக் கூறும் இக் கவிஞர் தன் மன்வளச் சொற்களை எடுத்தாண்டிருப்பது குறிப்பிடத்தக்கது.

‘குலச்சி’ என்பது குலைந்து அல்லது விரித்து எடுப்பதைக் கூறும் மன்வளச் சொல்லாகும். இதைப் போன்றே ‘சோட்டை’ என்பதும் ஆசையை விருப்பைக் காட்டும் மன்வளச் சொல்லாகும்.

காதலின் ஒழுக்கத்தை மிகச் சிறப்பாகவும் தெளிவாகவும் பக்குவமாகவும் எடுத்தோதும் இக்கவி கிழக்கிலங்கை முஸ்லிம் களின் காதலொழுக்கத்திற்கு ஒரு சிறந்த உதாரணமாகும்.

5

எழுத்தறிவில்லா ஏழைக் கிராமத்து மக்களின் இதயங்களையும், உள் உந்தல்களையும் காதலுணர்வுகளையும் படம் பிடித்துக் காட்டும் கிராமியக் கவிகள் இன்று எடுப்பார்கைப் பிள்ளைகளாகி, உருமாறி அழுக்கேறி அசிங்கமடைந்து, பொலிவு குன்றிப் போவதைப் பார்க்கும்போது கிராமத்து மக்களின் இலக்கியப் பொக்கிசமெனக் கருதப்படும் இக் கவிகள் எங்களையெல்லாம் விட்டு அழிந்து போய்விடும்போல் தெரிகிறது.

கிராமத்து மக்களின் இதயங்களே தஞ்சமெனக் கிடக்கும் இக் கவிகளைச் சில அரைகுறைகள் தங்கள் அறிவுகளுக்கு உட்பட்ட நிலையில் எல்லாவற்றையும் ஆண் கலை, பெண் கலையெனப் பிரித்து, பட்டமளித்து பொன் முடிக்குப் பதிலாக பொய் முடியைச் சூட்டி, கேவியாக்கிவிட்ட கேவலங்களைப் பற்றி அழுவதா? சிரிப்பதா? என்றே புரியவில்லை,

கிராமத்து மக்களின் ஜீவனுக்குக் கருதப்படும் இவ்விலக்கியக் கருலூலங்களை ஆராய்ந்து அழகையும் அதன் சிறப்பையும் சொல்ல முடியாத அரைகுறைகள் தங்கள் கைகளில் கிடைத்த கூளங்களையெல்லாம் வருக்கை யெனக் காட்டிவிட்ட பெருமுச்சுக்களால் வரண்ட நெஞ்சங்கள் ஆயிரமாயிரம். இவ்வரை குறைகளின் கூளங்களால், ரசமுள்ள வருக்கைகளைத் தேடுவதே பெரும் சங்கடமாகிவிட்டது. இந் நிலை மாற்றமடைய வேண்டும். இதற்காக கிழக்கிலங்கையைச் சேர்ந்த ஒவ்வொரு முஸ்லிம் இலக்கிய கர்த்தாக்களும் தங்கள் பங்களிப்பைச் செய்ய முன் வரல் வேண்டும்.

உள்ளத்தால் ஒன்றுபட்டு, நகமும் சதையுமாக இருந்த காதல், சீதனத்தால் சிதறுண்டு போய்விட்டது. என்னற்ற கற்பளைக் கோட்டைகளைக் கட்டி, எழில் வானம்பாடிபோல் இன்பச் சிறகடித்துப் பறந்து கொண்டிருந்த, அவ் விளங்கிராமத்து அழகியின் காதல் வாழ்வில் இருள் படிந்து, அவள் இதயத்தையே சுக்குநாருக, உடைத்து விட்டது. அனல் போன்ற பெரு முச்சுகளை சதா விட்டுக்கொண்டிருக்கும், அக்கிராமத்து அழகியின் பெற்றேர்கள் பரம ஏழைகள். அன்றூடச் சோற்றுக்கே திண்டாடும் அவர்களால் மகளின் முகத்தைப் பார்த்துப் பார்த்துப் பெருமுச்சு விடுவதைத் தவிர வேறு எதையுமே செய்ய முடியவில்லை. கல்லூடு வளவும் காசும் சீதனமாகத் தந்தால் தான் கலியாணம் முடிப்பேன் என்று, ஒத்தக்காலில் நிற்கும் காதலனையும் அவன் அளித்த வாக்குறுதிகளையும் அக்கிராமத்து அழகி எண்ணிப் பார்க்கிறார்கள். அவள் நேத்திரங்கள் தானுகவே கண்ணீரைச் சொர்கின்றன. அவளோடு இரண்டு வயது வந்த குமர்கள் வீட்டோடு பெருமுச்சு விட்டுக் கொண்டிருக்கிறார்கள். இந் நிலையில் அவளைக் காதலித்தவனே சீதனம் கேட்டு ஒதுங்கி நிற்கிறார்கள். பாவம், ஏழைகளின் வாழ்வில்தான் எத்தனை துன்பங்கள், துயரங்கள், அவள் யாரைத்தான் நோக முடியும்? கைதேர்ந்த சிற்பியொருவனின் கை வண்ணத்தில் உருவான அற்புத அழகி அவள். அவள் அழகைப் பார்க்கிலும், அவள் காதலனுக்கு சீதனம் தான் பெரிதாகப்

போய்விட்டது, சீதனப் பிசாசின் கைப் பொம்மையாகிவிட்ட அவள் காதலையும், அதன் தலைவனையும் காறி உழிழ்ந்தாள். அவளின் இதயத்தின் வெறுப்புத்தான் கீழ்வரும் கவி.

‘‘பால் போன்ற என்மனசை
பாவிப் பாய் என்றிருந்தேன்
இருள் நிறைந்த உன் மனசில—இப்ப
இருந்த வினை யாரறிவார் ?’’

கவியின் முதலடியிலேயே தன் உள்ளத்தில் எவ்விதமான கறுப்பும் இல்லையென்று கூறிவிடுகிறார். இதையே பால் போன்ற என்மனசை என்று கூறுகிறார். அவள் இதயம் கள்ளம் கபடமற்றது. தூய்மையானது. மேலும் பாவிப்பாய் என்றிருந்தேன் என்ற கவியின் இரண்டாவது அடியின்மூலம் தன்னைக் கலியானம் முடித்து சந்தோசமாக வைத்திருப்பாய் என்று நினைத்திருந்தேன் என்று கூறும் அவள் தன் காதல ணின் மேலும் தன் காதலின் மேலும், எத்தனை உறுதியும், பக்குவமும் கொண்டிருந்தாள் என்பது சிறப்பாகப் புலனுகின்றது.

உயிருக்குயிராக நேசித்து உள்ளத்தால் ஒன்று பட்டிருந்த அவள் காதலன், இவ்வளவு தூரம் கோழையாகிப் போவானென்று அவள் கனவு கூடக் காணவில்லை. அவன் உள்ளத்தில் ஒன்றும் உதட்டில் ஒன்றும் வைத்திருந்ததை அவள் எதிர்பார்க்கவே இல்லை. இதனால் தான் அவள் கவியின் மூன்றும் அடியில் அவன் உள்ளத்தைப் படம் மிடித்துக் காட்டுகிறார். இருள் நிறைந்த உன் மனசில் என்ற அடி அவள் காதலின் உள்ளத்தையே கோடு கிழித்துக் காட்டுகிறது. அவள் மனம் பால் போன்றது. ஆனால் அவளை நேசித்தவனின் மனம் இருள் நிறைந்தது. அது மட்டுமென்றி அவன் ஏமாற்றுக் காரணகவும் இருக்கிறார். இதையே அக்கிராமத்து அழகி தன் கவியின் இறுதியடியில், இருந்த வினையாரறிவார் என்று அழகிறார். பாவம், அவன் சதிகாரன், சண்டாளன். நம்பியிருந்தவளை நயவஞ்சகமாக வஞ்சித்து விட்டான். இதனு

லேயே அவன் மனதில் வினை இருந்தது என்று பெருமுச்ச விடுகிறுள்.

ஒரு ஏழையின் காதலொழுக்கத்தையும் அதனால் அவன் படும் வேதனைகளையும் சிறப்புடன் எடுத்துக் காட்டும் இக் கிராமியக் கவி, கிராமத்து மக்களின் மேன்மைகளையும் வெள்ளை உள்ளங்களின் சோதனைகளையும் படம் பிடித்துக் காட்டுவதில் வெற்றி பெற்றுள்ளதென்றே கூறலாம்.

6

கிராமத்து மக்கள் ஒழுக்கத்தை உயிரினும் மேலாகக் கருதி வாழும் பழக்கம் உள்ளவர்கள். அவர்கள் வாழ்வில் ஏதாவது ஒரு தவறு ஏற்பட்டு விட்டால், அதை அவர்கள் மலையைப் போல் எண்ணி அதற்காக உயிரையே மாய்த்துக்கொள்ளும் பண்புள்ளவர்கள். இவை மட்டுமின்றி ஒரு கிராமத்துப் பெண் ஞெருத்தி வாழ்க்கையில் சறுக்கி விழுந்து விட்டால், அப் பெண்ணை அவள் வாழும் கிராமம் மீண்டும் ஏற்றுக் கொள்ள மாட்டாது. அது கிராமத்தோடு ஒன்றினிட்ட பழக்கமெனலாம். இவைகளுமின்றி கிராமத்து மக்களைக் கவரிமானினத்திற்கே ஒப்பிட்டு உவமை கொள்வாரும் உளர்.

இங்கே, கிராமத்து இளைஞன் ஒருவன் ஒரு அழகியை உயிருக்குயிராக நேசித்தான். உண்ணும் போதும் உறங்கும் போதும் அவனுக்கு அவள் நினைவாகவே இருந்தது. கை தேர்ந்த சிறபியோருவனின் கை வண்ணத்தில் உருவான பளிங்குச் சிலையைப் போல் இருக்கும் அக் கிராமத்து அழகியும், அவ்விளைஞனை மனதார விரும்பினாள். காலவேணியின் பவனியில் இருவரும் இளம் வானம்பாடிபோல் காதல்வானில் இன்பச் சிறகடித்துப் பறந்து கொண்டிருந்தனர். ஆற்றங்கரையிலும் அழகான நோப்புக்களிலும், வயல் வெளிகளிலும் அவர்கள் காதல் கணிந்து கசிந்தோடியதைப் பொறுக்க முடியாமல் அழகியின் பெற்றேர்கள் அவளை வெளியில் போக முடியாமல் வீட்டுக்குள்ளேயே தடுத்து வைத்தனர். பாவம்.

எதுவுமே செய்ய முடியாமல் காளை கலங்கினான், அவன் மனத் துயர் கவியாக ஜூனிப்பதைப் பாருங்கள்.

“கடைச் சரக்கு என்றால்
காசனுப்பி வாங்கிடுவேன்
அறையிலுள்ள முத்தை—நான்
ஆரனுப்பி வாங்கிடுவேன்?”

கிராமத்துக் கவிஞர்கள் தங்கள் கவிகளில் கூடுதலாக மண் வளச் சொற்களையே பிரயோகித்து வந்தனர். இதனுலேயே இன்று, இக் கிராமத்து கவிகள் சர்வ கலாசாலைகள் வரை சென்று கலா நிதிப் பட்டங்களையே பெற்றுக் கொடுக்கும் சூத்திரதாரிகளாக மாறியுள்ளன.

மேற் கூறப்பட்ட கிராமியக் கவியின் மூலம் ஒரு கிராமத்து இளைஞனின் உள் உந்தலையும் இதயதாபத்தையும், ஏக்கத்தையும், காதலின் துயரத்தையும் அதன் தனிமைத் துயரையும் சிறப்போடு காணலாம். இனிமையின் வேகத்தில் எழிலோடு இன்பச் சிறகடித்து, ஏகாந்தமாகத் திரிந்த அவன் காதலி இன்று கூண்டுப் பறவையாகி விட்டாள். கூவித் திரிந்த அந்ந கானக்குயில், கூட்டில் அடைபட்டுக், குரலிழந்து கிடக்கிறது. பாவம் நேத்திரங்கள் குளமாகி, விம்மியமும் அக்கிராமத்து அழகியை அவனால் காண முடியவில்லை. சூனியக் கடவில் நீந்தும் அவனுக்கு ஞாலமே சோக கீதம் இசைக்கிறது.

கவியில் வரும் முதலடியிலேயே அக் கிராமத்து இளைஞனின் மனவுறுதியையும், ஆண்மைப் பொலிவையும் அழகோடு காணலாம். அவன் எவ்வளவு பணம் செலவானாலும், அவளை வாங்குவதற்கு தயாராக இருக்கிறான். அவன் உயிரை ஈடுவைத்தாவது அவளை மீட்டெடுத்து தாலியைக் கழுத்தில் கட்டி விடுவான். அவ்வளவு துணியும், காதல் பாசமும் அவனுக்கு நிறைய உண்டு. இதனுலேயே “கடைச் சரக்கு என்றால் காசனுப்பி வாங்கிடுவேன்”, என்று சிறப்போடு

கூறுகின்றான். ஆனால் அக் கிராமத்து அழகி, கடையில் விற்கும் பொருள்ள; அவள் அறையில் வாழும் முத்து. அப் பெறுமதி வாய்ந்த முத்தை அவனுல் பெறுவது கண்டமாகவே இருக்கிறது. ஏனென்றால் அவன் உள்ளத்தை ஈர்த்த முத்து இன்று, அறையில் பூட்டப்பட்டு காவலோடு இருக்கிறது. பெறுமதியான முத்தை சிப்பி காப்பதைப் போன்று அக் கிராமத்து அழகியை அவள் பெற்றேர்களும், சகோதரர்களும் சிப்பியைப் போன்று காத்து வருகின்றனர். இதையே அவன் “அறையிலுள்ள முத்தை நான் ஆரனுப்பி வாங்கிடுவேன்” என்று பெரு முச்ச விடுகிறான். கிராமத்து மக்களின் களவொழுக்கத்தினையும் அதன் துயரங்களையும் துல்லியமாகக் கோடுகிழித்துக் காட்டும் இக் கிராமியக் கவி, இப் பகுதி மக்களால் மிகவும் விரும்பிப் பாடப்படும் கவிகளில் ஒன்றாகும்.

7

இன்பழும் துன்பழும் இயற்கையின் நியதி. மனித வாழ்க்கையில் குமிழ் விட்டு மறையும் என்னற்ற துன்பங்களையும், அதன் தாக்கங்களையும் எழுத்தில் வடிப்பதே முடியாத காரியம். மனிதன் பிறக்கிறான், காலவோட்டத்தில் அவன் ஆயுள் முடிந்து இறந்துபோய் விடுகிறான். இது, இறைவனின் அழிக்க அசைக்க முடியாத தத்துவம். தத்துவங்கள் என்றும் பொய்ப்பதில்லை. அவைகள் என்றுமே ஜீவனுள்ள வைகள். தத்துவங்களைப் புறக்கணித்து நடப்பதினாலேயே வாழ்க்கை தடம் புரண்டு கேவிக் கூத்தாக மாறி விடுகின்றது. இதை மனதில் வைத்தே ஒழுக்கமும், மரபுகளும் உயிரினும் மேலாகக் கருதப்படுகின்றன. கிராமத்து மக்கள் ஒழுக்கக் கட்டுப்பாட்டில் மிகவும் ஊறித் தினாத்தவர்களாக இருப்பதை அவர்களின் வாழ்க்கை நெறிமுறைகளிலிருந்து நாம் தெளி வாகப் புரிந்து கொள்ளலாம்.

கிராமத்து மக்களோடு கட்டுப்பாடுகளும், சம்பிரதாயங்களும் சிறப்போடு மேலோங்கிக் கிடப்பதை, அவர்களின் பழக்க வழக்கங்களிலிருந்தும், பண்புகளிலிருந்தும், ஊடல் உறவுகளி

விருந்தும் அறியலாம். வாழையடி வாழையாக வளர்ந்து வரும் இக்கிராமத்து மக்களின் ஒழுக்கப் பண்புகளும், ஊடல் உறவுகளும், பாசவுணர்வுகளும் அவர்களின் கவிகளில் சிறப்போடு மேலோங்கி நிற்பதை கீழ்வரும் கிராமியக் கவியைப் படிக்கும்போது தெளிவடைந்து கொள்ளலாம்.

அவள் ஒரு அழகி. கடைந்தெடுத்த தங்க விக்கிரகம் போல் காட்சியளித்துக் கொண்டிருக்கும் அவளின் முகத்திலே மகிழ்ச்சியில்லை. மலர்ச்சியற்ற சோர்ந்த முகத்தோடு, சூனிய வெளியைப் பார்த்து ஏங்கிக் கொண்டிருக்கும் அவள் ஒரு இளம் விதவை, விம்மிப் புடைத்த தனங்கள் சீத்தைச் சட்டையில் மோதித் தடுமாறிக் கொண்டிருக்க, வேதனைத் தீயில் வெந்துருகி, அனல் போன்ற பெருமுச்சுகளை விட்டுக் கொண்டிருக்கும் அவளுக்கு, வயது இருபதைத் தாண்ட வில்லை. திருமணம் முடிந்து ஒரு வருடம் முடிவதற்குள் அவள் தலைவன் மரணித்துவிட்டான். தலைவனை இழந்து ஆறு மாதங்கள் ஆகிவிட்ட நிலையிலும் அவள் மனம் அவனையே நினைத்துருகிக் கொண்டிருக்கிறது. பாவம் அவ்விளந் தலைவன் ஊட்டிய இன்பம், அதனால் அவளைடைந்த கிணகிணுப்பு, மன நிறைவு யாவுமே அவ்வழகியை அக்கினி ஜாவாலையில் போட்டு எரித்துக் கொண்டிருக்கின்றன. பனிக்கும் நேத்திரங்களைச் சுதா முந்தானையால் துடைத்துக் கொண்டிருக்கும், அக்கிராமத்து அழகியின் இதயதாபங்களை இக்கிராமத்து கவிஞர் எவ்வளவு தத்ருபமாகப் படைத்துள்ளான் என்பதை கீழ்வரும் கவியிலிருந்து பாருங்கள்.

“ஏரலுக்கும் தாமரைக்கும்
இடைநடுவே நின்டமன்னர்
மன்னில் மடிந்த
மனக்கவலை தீருதில்லை”

கவியின் முதலடியிலேயே அவள் தலைவனுக்கு கொடுத் திருந்த மதிப்பும், மரியாதையும் தெட்டத் தெளிவாகக் காட்டப் பட்டுள்ளது. “ஏரலுக்கும் தாமரைக்கும்—இடை நடுவே

நின்ட மன்னர்'' என்ற அடிகளிலிருந்து அவள் கணவன், அவள் நெஞ்சறையில் மன்னாகக் கொலுவிற்றிருந்தான் என்று கூறுகின்றார்கள்.

மேலும், இக்கிராமத்துக் கவிஞர் “தாமரை” என்று கூறுவது நுரையீரலையே குறிக்கும். உயிரியலின்படி ஈரலுக்கும் நுரையீரலுக்கும் இடையில் இருப்பதே இருதயமாகும். இதையொட்டியே இக்கிராமத்து அழகி, தன் தலைவன் இதயத்தில் குடியிருந்தான் என்று கூறுவதற்காக ‘‘ஸரலுக்கும் தாமரைக்கும்—இடைநடுவே நின்ட மன்னர்’’ என்று சிறப்பாக உருவகப்படுத்தி, நளினமுடன் கூறுகின்றார்கள். இன்னும் ‘‘நின்ட மன்னர்’’ என்று அவள் இதயமென்னும் ராஜ்ஜியத்தை சிறப்போடு ஆட்சி செய்ததையும், அவள் அவனுக்கு அளித்திருந்த மதிப்பு, மரியாதையையும் எடுத்துக் காட்டுகின்றார்கள். அவள் மண்டலத்தை ஆண்டு கொண்டிருந்த மன்னன் மடிந்ததினால், அவள் உள்ளம் சாந்தி இல்லாமல் துடித்துக் கொண்டிருப்பதையே இக்கிராமத்துக் கவிஞர் ‘‘மண்ணில் மடிந்த—மனக்கவலை தீருதில்லை’’ என்று புடம் போட்டுக் காட்டுகிறார்கள். எவ்வளவுதான் அவனுக்கு இன் பங்கள் அவள் காலடியில் கிடந்தாலும், தலைவன் இறந்து போன பின்னர், அவைகளால் அவனுக்கு என்ன பயன்? அவள் இல்லாத வாழ்வும் ஒரு வாழ்வா?

ஒரு இளம் விதவையின் மனவெழுச்சிகளையும், உள் உந்தல்களையும், இதய தாபங்களையும் தத்ரூபமாகப் படம் பிடித்துக் காட்டும் இக்கிழக் கிலங்கை முஸ்லிம்களின் கிராமியக் கவி, இப்பகுதி மக்களால் மிகக் கூடுதலாகப் பாடப்பட்டு வரும் கவிகளில் ஒன்றாகும்.

8

நெஞ்சில் நெருப்பை வைத்தாய்
நித்திரையை மாற வைத்தாய்
கண்ணேலே ஓட வைத்தாய்—இந்த
கருமமெல்லாம் யார் தலைக்கோ?

மேற்கு வானத்தில் பயங்கரப் போர் நடந்து கொண்டிருக்கிறது. தேர்கள் நாலா பக்கமும் சுழன்றுகொண்டிருக்கின்றன, குதிரைப் படையினரும் குழறிக்கொண்டு வீரத்துடன் சமாசெய்து கொண்டிருக்கின்றனர். எங்குமே பயங்கர ஓலங்கள், போரின் உக்கிரத்தால் மேற்கு வானம் செங்குருதியால் நிறைந்து, துயருடன் கிடக்கிறது. போரில் வெறுப்புற்று, சூரியன் தன் இல்லம் நோக்கித் திரும்பிக் கொண்டிருக்கிறான். அரக்கனின் மறைவில் இருள் படர்கிறது. இருளின் வரவினால் வண்ணப் பறவைகள் கூடுகளை நோக்கிப் பறந்து கொண்டிருக்கின்றன. ஆவினங்கள் வீடுகளை நாடி ஓடுகின்றன. வண்டுகள் சுளையில் உள்ள பூக்களை விட்டு மரக்கிளைகளில் உள்ள பூக்களை நாடிச் செல்கின்றன. இவைகளைத் தொடர்ந்து உழவர் கூட்டம் கழனிகளிலிருந்து திரும்பிக் கொண்டிருக்கின்றன.

அப்பொழுது, பதினெட்டு வயது மதிக்கத்தக்க இளம் பெண்ணெருத்தி, தன் வீட்டு வாசற் படலையில் நிற்கிறான். கழனியிலிருந்து திரும்பிக் கொண்டிருக்கும் கூட்டத்தோடு அவள் கணவனும் வந்துகொண்டிருக்கிறான். பாவம்! கலியானம் முடித்து ஆறு மாதங்களில் அவளை அவன் வெறுத்து, வேறு ஒரு பெண்ணேடு போய் வாழ்ந்து கொண்டிருக்கிறான். அவன் ஒரு கல்நெஞ்சன். பெண்ணன்பு புரியாத காழுகன். அவள் வேறு ஓர் ஆடவனுடன் தொடர்பு என்ற வீண் பழையச் சுமத்திவிட்டுச் சென்ற அவளை, அப்பேதை நினைந்து வருந்தாத பொழுதே இல்லை. அவள் இளமைக் கணவுகளில் மண்ணைப் போட்டுவிட்டு, அவன் சென்றுவிட்டான். இவ்விளம் பெண்ணின் உள்ளக் கிடக்கை கவியாக மலர்கிறது.

பாவம்! அவள் நெஞ்சிலே அவன் பிரிவு என்ற கொடிய நெருப்பை வைத்து விட்டான். அவன் பிரிவினால் அவளுக்கு நித்திரையே இல்லை. சதா அவளை நினைந்து, நினைந்து அவள் கண்கள் குளமாகிவிட்டன. உண்ணும் போதும் உறங்கும் போதும் அவள் நேத்திரங்களில் கண்ணீர் பெருக்கெடுத்துக் கொண்டே இருந்தது. அவ்வளவு வேதனை அப்பேதைக்கு.

கடைசியில், “இந்தக் கருமமெல்லாம் யார் தலைக்கோ?” என்று பெருமுச்சு விட்டு. தன் சோகத்தை வெளிக்காட்டும் நிலை போற்றற்குரியது. ஓர் இளம் பெண்ணின் துயரினை அழுகுறப் படம்பிடித்துக் காட்டும் இக்கிராமியக் கவி, சிறப்பானது.

9

ஆயிரம் மூல்லை
அணியணியாய் நின்றாலும்—இந்த
வாசமுள்ள மூல்லையைப் போல்—உனக்கு
வாயாது ஓர் நாளும்.

அவன் ஓர் ஆணழகன், காண்போரை மயக்கும் காந்த விழிகள் அவன் வட்ட முகத்தை அலங்கரித்துக் கொண்டிருந்தன. எத்தனையோ பெண்களைல்லரம் அவன் அன்பைப் பெறுவதற்கு ஏங்கித் தவித்துத் திரிந்தனர். சென்ற இடமெல்லாம் அவனை அழகிய பெண்கள் சுற்றிக்கொண்டே இருந்தனர்.

ஒரு நாள் இரவு, இவன் தன் மாமி வீட்டுக்கு வந்தான். அங்கே அவன் முறைப் பெண் வீட்டு வாசலில் இருந்து பாயிமைத்துக் கொண்டிருந்தாள். வாசலில் மாமரமொன்று என்னற்ற காய்களை உமிழ்ந்து, நிறை மாதக் கர்ப்பினியைப் போல் தலை குனிந்து நின்றது. தூரத்தில் இரண்டு ஆந்தைகள் முச்சப்பிடித்துக் கத்திக் கொண்டிருந்தன. பூரணச் சந்திரன், மேகத்தில் கண்ணும்பூச்சி விளையாட்டு விளையாடிக் கொண்டிருந்தது. இயற்கை, வண்ண நிலவின் விளையாட்டை இரசித்துச் சிரித்துக்கொண்டிருந்தது. கட்டழகன், யாரையும் சட்டை செய்யாது, தன் மச்சியின் அருகே சென்று தனக்கு அடுத்த மாசம் கலியானம் என்று கூறுகின்றன. மச்சானின் வார்த்தையைக் கேட்ட பேதை துடிக்கிறார்கள். உலகமே சுழல்கிறது. பகடிக்காக அவன் சொன்ன வார்த்தைகள் அவனை நிலைத்து மாறச் செய்துவிட்டன. மறுகணம், அவள் முகம் சிவந்து கோபம் மேலோங்கி வழிகிறது.

உடனே ஆயிரம் மூல்லைஅணியணியாய் நின்றாலும், இந்த வாசமுள்ள மூல்லையைப் போல், உனக்கு வாயாது ஓர் நாளும் என்று தன் ஆளுமையையும், உரிமையையும் பறைசாற்றிக் காட்டுகிறார். தன் அன்பையும், அழகையும் அவளின் மச்சா னுக்கு எடுத்துக்காட்டும் முறை மிக அழகாக இருக்கிறது. எல்லாப் பெண்களிலும் பார்க்க நானே உனக்கு மிகப் பொருத்தமானவள் என்று சொல்லாமல் சொல்லிக் கடிந்து நிற்கிறார். இவளின் அன்பைக் கண்டு அவன் சிரிக்காமல் இருக்க முடியுமா ?

10

‘‘பட்ட மரத்தில்
பழமிருந்து என்ன செய்ய ?
இலையிருந்து காத்தடிச்சா—கிளி
எங்கிருந்தும் தங்க வரும்’’

உச்சிப் போழுது, காற்று அனல் போன்று வீசிக்கொண்டிருக்கிறது. எதையும் சட்டை செய்யாது, வயலில் வெட்டிப் போட்ட கதிர்களை ஒன்று சேர்த்துக் கட்டி குடு வைப்பதில் விவசாயிகள் ஈடுபட்டுக் கொண்டிருக்கின்றனர். அங்கே சிறிய ஓடை, அதன் ஓரத்தில் பட்டமரமொன்று பரிதாப நிலையில் நிற்கிறது. அதனடியில், பருவக் குமரி ஒருத்தி, பாய்க் கட்டை மெத்தையாக்கி, இடக் கையை முகத்திற்கு முட்டுக்கொடுத்து, சோர்ந்துபோய்க் குந்திக் கொண்டிருக்கிறார். வயலில் வேலை செய்து கொண்டிருந்த கிராமியக் கவிஞரைருவனின் நேத்திரங்கள், இக் காட்சியைத் தீண்டுகின்றன.

வசந்த காலத்து வண்ண நிலா வழி தவறிவந்து, மரத்தடியில் குந்திக் கொண்டிருக்கிறதோ ? என்று அவன் ஐயுறு கிறான். அவ்வளவு அழகானவள் அவள். கடைந்தெடுத்த தங்க விக்கிரகம் போல் காட்சியளித்துக் கொண்டிருக்கும் அவ் வேழைக் குமரியின் நிலையைக் கண்டு கவிஞர், ‘பட்டமரத்தில் பழமிருந்து என்ன செய்ய ?’’ என்று பெருமுச்ச விடுகிறார்.

இளம் வானம்பாடிபோல் இன்பச் சிறகடித்துப் பறக்க வேண்டிய இளமைப் பருவத்தை அனல் போன்ற பெருமுச்சு களுக்கு இரை கொடுத்து, ஒரு சாண் வயிற்றுக்காக, பாய்க்கட்டோடு போட்டி போட்டுக் கொண்டிருக்கும் இவ்வேழைக் குமரியிடம் எப்படியான அழகிருந்தும் என்ன பயன்? இன்று வாழ்க்கைக்குப் பணம்தானே பெரிதாகிவிட்டது. பணம் இல்லா விட்டால் வாழ்க்கையே இல்லை என்ற நிலை ஏற்பட்ட பின் அழகிற்கு எங்கே மதிப்புக் கிடைக்கப்போகிறது? இதனால்தான் இக் கிராமியக் கவிஞர், குமரியின் அழகிற்குப் பழத்தையும், பணத்திற்கு இலையையும் உவமையாக்கித் தன் கவிதையைப் பாடுகிறன்.

இன்று பணம் இல்லாவிட்டால் மனிதன் உயிரோடு பினமாகி விடுகிறுன். இதனால்தான் பணமில்லா அக் குமரியின் வாழ்வை, செத்துப் போய் வாழ்க்கையற்று நிற்கும் பட்டமரத் திற்கு உவமையாக்கி, கவிஞர் பெருமுச்சு விடுகிறுன். இளந் தென்றலின் முறுவலுக்கு, அதைந்தாட இலைகள் இல்லாவிட்டால், எப்படி அஞ்சகம் வரப் போகிறது? இன்றைய முஸ்லிம் சமூகத்தில் சீதனக் கொடுமை எவ்வளவு கொடிய ரூபத்தில் வளர்ந்துள்ளது என்பதை, இக் கிராமியக் கவிஞர் எடுத்துக் காட்டும் அழகிற்கும் உவமைக்கும் ஈடே இல்லை.

11

“பட்ட மரம் தழைக்கும்
பறவை சிறகோடும்
வண்டு வழி நடக்கும்—என்
மனக்கவலை சொன்னவுடன்.”

அவள் ஓர் அழகி, கடைத்தெடுந்த தங்க விக்கிரகம். ஆனால், சீதனக் கொடுமையால் இல்லறநச்சோலையில் நுழைந்து அதன் இன்பத்தைப் பருக முடியாமல் தவித்துக் கொண்டிருக்கும் பரம ஏழை. துன்பத்தின் கைப்பொழை, உலகமே இருள்

கிறது. ஒரே சூனியம்! நானை விடிந்தால், அவள் தூக்கி வளர்த்த பக்கத்து வீட்டுக் காசீம் போடியாரின் மகள் சரீன வுக்குக் கலியானம். முப்பது வயதைத் தாண்டிக் கொண்டிருக்கும் அவள் பருவமே அவளைப் பார்த்து நகைக்கிறது. அவளை அறியாமலே பெருமுச்சு அனலாகப் பறக்கிறது.

மறுகணம், வேதனையால் வெந்துகொண்டிருக்கும் இந்த ஏழைக் குமரியின் துயரம், கவியாகப் பிறக்கிறது. ஒரு பக்கம், பக்கத்து வீட்டுப் போடியாரது மகளின் திருமண ஆரவாரம், மறுபக்கம் சாக்காட்டின் வழியைத் தேடிக் கொண்டிருக்கும் வயோதிபத் தாயின் இருமல் சப்தம், இடையில் துன்பத்தின் கோடு கிழிகிறது.

பட்ட மரம் ஒருபோதும் தழைப்பதில்லை இது உலக இயல்பு. ஆனால், இவள் உள்ளக் கவலையைக் கேட்டால் பட்ட மரமே தழைத்துவிடுமென்று கூறுகின்றார்கள். துன்பத்தைத் துணையாகக் கொண்டு நடைப்பினமாக வாழ்ந்து கொண்டிருக்கும் இப் பெண்ணின் மனக் கவலை இயற்கைக்கே சவால் விடுகிறது. வாழ்ந்து சலித்து உயிரற்று நிற்கும் பட்டமரமே இவள் துன்பத்தைக் கேட்டுத் தழைத்து விடுமென்ற இக் கிராமியக் கவிதையின் அடியிலிருந்து இவ்வுண்மை புலனுகிறது. இவை மட்டுமா? இக் குமரியின் இதய தாபத்தைக் கேட்டுப் பறவையும் பறக்காமலே ஸ்தம்பிதமாகி விடுமாம், இத்தோடு நின்று விடாமல் சிறிய வண்டும் வந்த வழியே சென்று விடுமென்று கூறுகிறார்கள். உண்மையிலேயே இவளின் துன்பம் கொடியது. அறிவற்ற பட்டமரமும், ஜயறிவுள்ள பறவையும், வண்டும் இவளின் வேதனையைக் கண்டு, உள்ளம் உருகினால், எப்படித் தான் அவளின் மனத்தீயை எழுத்தில் வடிக்க முடியும்? ஓர் ஏழையின் ஏழ்மையை வண்ண உவமைகளோடு ஆக்கித்தந்த இக் கிராமியக் கவிஞர்கள் காலத்தால் அழியாதவன்.

3. இனிக்கும் கணிவர்க்கங்களும் ஏழைக் கிராமியக் கவிஞரும்

மனித வாழ்க்கையில் இன்பழும் துன்பழும் பிரிவும்கூடலும், ஊடலும் பாடலும் இயற்கையின் நியதிகளாகும், கிழக்கிலங்கை முஸ்லிம் மக்களால் பாடப்படும் கிராமியக் கவிகளில் மனித உணர்வுகள் கூடுதலாக மேலோங்கி நிற்பதை நாம்காணலாம். இக் கவிகளில், வாழ்க்கையில் அல்லலுற்று அவதியுறும் ஏழை களின் துயரங்களையும் காதலால் பிரிவுற்று வாடும் இளஞ் சோடிகளின் சோகங்களையும், ஊடல் நிகழ்ச்சிகளையும் உணர்ச்சிக் கீதங்களையும் காலமெல்லாம் இரசித்துச் சுவைக்கலாம்.

மண்வளச் சொற்கள்

எழுத்தறிவில்லா இவ்வேழைக் கிராமிய மக்களின் கவிகள், கருத்தாழமும், கற்பனை வளமும் கொண்டதாக இருப்பதினால், இன்று கற்றேராலும் போற்றிப் புதைப்படுகின்றன. முக்கிய மாக இக் கவிகள், மண்வளச் சொற்களைக் கொண்டே பாடப் பட்டிருப்பது குறிப்பிடத் தக்கது. ஒவ்வொரு கிராமத்திற்கும் சொந்தமான பிரதேச மொழிகள் இக் கவிகளில் கூடுதலாகக் காணப்படுகின்றன. இப் பிரதேச மொழிகளைக் கொண்டு இக் கவிகள் எந்த ஊர் மக்களால் பாடப்பட்டவை என்று அறிந்து கொள்ளலாம். கிழக்கிலங்கையைச் சேர்ந்த பொத்துவில், அக்கரைப்பற்று, அட்டாளைச்சேனை, பாலமுனை, ஒலுவில். நிந்தவூர். சாய்ந்தமருது, கல்முனைக்குடி, சம்மாந்துறை, மருத முனை போன்ற கிராமங்களில் இக் கிராமியக் கவிகள் பெருமளவில் காணக் கூடியனவாக இருக்கின்றன. இக் கிரா மத்து மக்களின் பேச்சுக்கள் கிராமத்திற்குக் கிராமம் வேறு பட்டதாக இருப்பதினால், இங்கு பாடப்படும் கவிகளிலும், இத்தாக்கம் அதிகளவில் பொதிந்துள்ளது. இத்தோடு, இக்கவிகள்

கிராமங்களுக்குக் கிராமம் வேறுபட்ட இசையிலும் பாடப்பட்டு வருவது என்டு குறிப்பிடத்தக்கது.

கிராமிய மக்களால் விரும்பிப் பாடப்படும் இக் கவிகளில், கிராமியச் சூழலின் தாக்கம் அதிகமாகக் காணப்படுகின்றது. கிராமியக் கவிஞர் தன் பாடலில், அவன் வாழும் சூழலில் உள்ள பொருள்களையும், மரங்களையும், பூக்களையும், கனிவர்க் கங்களையுமே உவமைகளாகவும் உருவகங்களாகவும் எடுத்துக் காட்டுகின்றன. இக்கவிகளில் இளந்தென்றலில் முறைவலிக்கும் நெற்கதிர்களையும், வயல்களில் மலர்ந்து நிற்கும் அல்லி மலர் களையும், ஆம்பல் மலர்களையும், ஓங்கி நிற்கும் பலாமரங்களையும், செழித்து நிற்கும் மாமரங்களையும், வாழை மரங்களையும், அவைகளின் இனிய கனிகளையும் நாம் காணலாம், இரசிக்கலாம். கிராமியக் கவிஞரின் கற்பனைக்கு இங்கு பஞ்சமே இல்லை. பார்க்குமிடமெல்லாம் பச்சைப் பசேலென்று காட்சியளித்துக் கொண்டிருக்கும் கிராமத்துச் சூழல் அவன் கற்பனைக்கு எப்பொழுதும் உருபுட்டிக் கொண்டே இருக்கிறது.

கிராமத்துச் சூழல்

இப்பொழுது நாம், கிராமத்துச் சூழலில் காணப்படும் பழவர்க்கங்களைக் கொண்டு பாடப்பட்டுள்ள கிராமியப் பாடலொன்றை நோக்குவோம். இக் கிராமியக் கவி, இளந் தலைவன் ஒருவன், தன் இனிய தலைவியைப் பிரியப் போகும் நிலையில் பாடப்பட்டதாகும். இக் கவியில் தன் இளமனையை, இவன் பழவர்க்கங்களுக்கு உவமையாக்கிக் காட்டும் அழகிற்கடே இல்லை.

‘‘மாம்பழமே தேன்கதலி
மலர்வருக்க செவ்விளனி
தேன்கதலி வான்கரும்பே—என்ற
சீதவியே நான் போய் வரட்டோ?’’

இக் கிராமியப் பாடலில் கிராமப்புறங்களில் காணப்படும் பழங்களைக் காணலாம். இத் தலைவன், பொருள் தேடும்

பொருட்டு வெளியூர் செல்லப் போகிறுன். இதன் நிமித்தம் அவன் தன் இளமனையைச் சிலகாலம் பிரிந்திருக்க வேண்டிய துயரம் அவனைக் கொள்விக் கொள்கிறது. நேத்திரங்களைக் குளமாக்கி, கற்பனைக்கு எட்டாத அற்புத ஜாலங்களையெல்லாம் அதிலே தேக்கி வைத்து, சோகமே உருவாகி நிற்கும் அவன் தலைவியை அவனுல் பார்க்கவே முடியவில்லை. கார்காலத்து வானத்தில் ஊர்ந்து வரும் பூரணச் சந்திரனில், எரிமலைகள் குழுறி அருவிகள் பீறிட்டுப் பாய்கின்றதா? அவள் கண்கள் நீரைப் பொழுத்து கொண்டிருக்கின்றன. எப்படித்தான் இப்பிரிவுத் துயரினைப் பற்றிக் கூற முடியும்?

இக் கவிதையில் வரும் பழங்கள் உலகிலேயே மிகவும் சுவையும், இனிமையும் கூடிய பழங்களென்றாம். இவ்வளவு இனிமை உள்ள பழங்களை யெல்லாம் தன் மனைவிக்கு உவமையாக்கிக் காட்டும் இக் கிராமியத் தலைவன், தன் மனைவியின் மேல் எத்துணை அன்பினையும் பாசத்தையும் கொண்டுள்ளான், என்பதை எனிதில் புரிந்துகொள்ள முடியும்.

‘‘மாம்பழமே’’ என்று தன் கவியைத் தொடங்கும் இத் தலைவன், தன் மனைவி மாம்பழத்தைப் போன்ற இனிமையுள்ள வள் என்று சொல்லாமல் சொல்லுகிறுன். ஏனென்றால், அவன் ஆசயோடு சுவைத்து இரசித்த அவன் மனைவியின் இனிமை, அவனுக்கு மட்டும் தானே புரியும்.

அடுத்து ‘‘தேன் கதலி’’ என்று தன் மனைவியைக் கூறுகிறுன். இவன் ‘‘கதலி’’ என்று மட்டும் கூறவில்லை. வாழைப் பழத்தில் கூடிய சுவையுள்ள ‘‘தேன்கதலி’’ என்றே கூறுகின்றார்கள். சுவைக்கச் சுவைக்கத் தெவிட்டாத அவனை ‘‘தேன் கதலி’’ என்று கூறி, அவன் உள்ளக்கிடக்கையை வெளியிடும் அழகிற்கு நிகரே இல்லை. வாழையடி வாழையாக அவள் வாழும் சூழலில் வளரும் இப்பழங்களை, அவன் சிறு வயதிலிருந்தே சுவைத்தவன். அவைகளின் உருசி அவனுக்குப் புதிதல்ல. ஆனால், அவன் இளந் தலைவியின் உருசி உண்மையிலேயே அவனுக்குப் புதிதுதான். அதனால்தான், அவ்வினிய-

உருசியினை அவனுல் மறக்கவோ அல்லது இழக்கவோ முடியா திருக்கிறது.

இனிமையான கனிகள்

மாம்பழத்தையும், தேன்கதலியையும் தன் மனைவிக்கு உவமையாக்கித் திருப்திப்படாத அவன் மீண்டும் அவனை “மலர் வருக்கை” என்று விளிக்கிறான். பலாப் பழத்தைக் கூறும் இவன் அதை மலர் வருக்கை என்று சிறப்புடன் சொல்லுகிறான். மாம்பழம், வாழைப்பழம், பலாப்பழம் மூன்றும் முக்கனிகளாகும். இம் முக்கனிகளின் சிறப்பினையும், இனிமையும் பற்றி இலக்கியங்களைல்லாம் எடுத்தோதுகின்றன. இவைகளின் இனிமைக்கு ஈடே இல்லை. அப்படியான மதிப்பும், சிறப்பும் பொருந்திய முக்கனிகளையே தன் மனைவிக்கு உவமையாக்கிய இக் கிராமியத் தலைவனின் பண்பினை எப்படித் தான் புகழாமல் இருக்க முடியும். இவனுக்குத் தான் எவ்வளவு அன்பு, அவன் மனைவியின் மேல். தூய காதலொழுக்கத்திற்கு இக்கிராமியப் பாடலும், அதன் சிறப்பான உவமைகளும் அழகானதோர் எடுத்துக்காட்டாரும்.

முக்கனிகளோடு திருப்தியிருத இத்தலைவன் மீண்டும் “செவ்விளனி” என்கிறான், தன் மனைவியை. அதுவும் போதாமல், உயர்ந்து நிற்கும் வான் கரும்பையும் அவனுக்கு உவமையாகக் கூறுகிறான். இவைகள் யாவுமே இனிமை பொருந்திய வைகள் என்பது குறிப்பிடத்தக்கது

‘‘மாம்பழமே தேன்கதலி
மலர்வருக்க செவ்விளனி
தேன்கதலி வான்கரும்பே—என்ற
சீதவியே நான் போய் வரட்டோ?’’

இப்பாடலில் இவன் தன் மனைவிக்கு உவமையாக்கிக் காட்டிய மாம்பழம், தேன்கதலி, மலர்வருக்கை, செவ்விளனி, வான்கரும்பு யாவுமே சுவை கூடிய உணவுப் பொருள்களா

கும். அது மட்டுமல்லாது, அவைகள் யாவையும் அவன் சுவைத்து உருசி கண்டவன். அவன் சூழலிலேயே கிடைக்கும் அவைகளை அவன் மிகவும் விரும்புகிறான். இதனால்தான், அவன் மனைவிக்கு அவைகளை யெல்லாம் உவமையாக்கிப் பெருமைப் படுகிறான். அவன் மனைவியின்மேல் அவனுக்குத் தனியாத ஆசை. அவ்வளவு இனிமையும், சுவையும் கொண்ட அவளை, அவன் எப்படித்தான் பிரிந்திருக்க முடியும்?

இறுதியில் தன் மனைவியிடம் விடை கேட்கும்போது “சீத வியே போய் வரட்டோ” என்று குழைகிறான். இவன் ‘சீத வியே’ என்று கூறும்போது அதிலும் ஒரு தனி இனிமை மேலோங்கி நிற்கிறது. ஏனெனில் ‘சீதவி’ என்ற சொல் கிழக் கிலங்கை முஸ்லிம் மக்களிடையே கூடிய அன்பின் நிமித்தம் பேசப்படும் ஒரு சிறப்பான பதமாகும். இப்பதம் முக்களி களிலும் பார்க்க இனிமை கூடியது எனலாம். மேலும் இவன் ‘நான் போய் வரட்டோ’ என்று கூறுவதைப் பார்க்கும்போது அவன் மனைநிலை மிகவும் அழகாகப் புரிகிறது. அவனுக்கு அவளைப் பிரிந்து போகவே மனமில்லை. இதனால் தான் அவன் ‘நான் போய் வரட்டோ’ என்கிறான். இங்கிராமிய மக்களின் காதல் ஒழுக்கத்திற்கும் அன்புக்கும் ஈடே இல்லை.

நூய்தமையான காதல்

கிராமியச் சூழலில் கிடைக்கும் பழவர்க்கங்களைக் கொண்டு பாடப்பட்டுள்ள இக் கிராமியக் கவியை ஒருசிலர், காதலன் கூற்றுகவும் கொள்ளுகின்றனர். காதலன், தன் காதலியைத் தனிமையான இடத்தில் சந்தித்து, அவளோடு ஒன்றாக இருந்து, உள்ளத்து ஆசைகளை யெல்லாம் கள்ளம் கபடமற்றுப் பகிர்ந்து கொண்டபின், அவளைப் பிரிந்து செல்லும் நிலையில் அவனுல் பாடப்பட்ட கவியாகக் கொள்ளுகின்றனர். இதையும் நாம் ஏற்றுக்கொள்ள இடமுண்டு. ஏனெனில், இக்கவியில் எடுத்தாளப்பட்டுள்ள உவமைகளான மாம்பழம், தேங்கதலி, மலர் வருக்கை, செவ்விளாநீர், வான்கரும்பு போன்றவை காத வனாலும் சொல்லப்படலாம்.

காதல் என்றும் இனிமையானது. அக்காதல் தூய்மையாகவும், பக்குவமாகவும் துளிர்விடும்போதுதான், அதில் இனிமை இழையோடும். இல்லாவிட்டால், காதல் வாழ்வு ஒருபோதும் இனியாது. இங்கு பார்க்கும்போது. இவர்களின் காதலைத் தூய்மையான காதலாகக்கொள்ள இடமுண்டு. ஏனென்றால், இவன் தன் காதலுக்காக எடுத்துக்கொண்ட உவமைகள் அனைத்தும் இனிமையான கனிவர்க்கங்களேயாகும். காதலியின் அன்புக்காகவும், பாசத்திற்காகவும் அவன் மேற்காட்டப்பட்ட கனிவர்க்கங்களை உவமையாக்கியமை பொருத்தமென்றே கொள்ளலாம்.

இங்கு இப்பாடலின் தன்மையைச் சற்று கூர்ந்துபார்க்கும் போது, இது ஓர் இளந்தலைவனின் கூற்றுகவே கருதுவதற்குப் போதிய நியாயமுண்டு. முக்கியமாகக் கிழக்கிலங்கை முஸ்லிம் கிராமிய மக்கள் தங்கள் காதலொழுக்கத்தில்கூடிய கட்டுப்பாடு உள்ளவர்களாகக் காணப்படுகின்றனர். ஒரு பெண், ஓர் ஆடவனைத் தனிமையில் சந்திப்பதையும் அவனுடை பேசுவதையும் இவர்கள் அவ்வளவு விரும்புவதில்லை. அதை ஒரு சமுகக் கட்டுப்பாடாகக் கருதி வருகின்றனர். அப்படி ஒரு பெண்ணும் ஆனும் நடந்துகொள்வதை ஒழுக்கக் கேடாகக் கருதும் கிராமிய மக்கள் மத்தியில் எழுந்த இக்கவி பெரும்பாலும் காதலன் கூற்றுக இருக்க முடியாது. இதனைக் கொண்டு பார்க்குமிடத்தில், இது ஒரு தலைவனின் கூற்றென்றே கொள்ளலாம்.

4. கிராமியக் கவியொன்றும் மண்வளச் சொற்களும்

கிழக்கிலங்கை முஸ்லிம்களின் தனிய் பெரும் இலக்கியச் செல்வங்களாக மதிக்கப்பட்டு, இன்று கற்றேராலும் மற்றே ராலும் போற்றிப் புகழப்படும் கிராமியக் கவிகள், ஏடுகளில் இடம்பிடித்து இலக்கிய உலகில் வீறுநடை போட்டுக்கொண்டிருப்பதைக் காணும்போது உள்ளமெல்லாம் புல்லரிக்கிறது,

உமுத்தறிவில்லா இவ்வேழைக் கிராமிய மக்களின் உள் உந்தல்கள், காதல் நிகழ்ச்சிகள், ஊடல் இன்பங்கள், வாழ்க் கைச் சிக்கல்கள் போன்றவைகளை மையமாக வைத்துப் பாடப் பட்ட இக்கிராமியக் கவிகள், ஒசைநயமும், வண்ண உவமான உவமைகளும் கொண்டவைகளாக இருக்கின்றன.

கற்பனை-கருத்தாழும்

கிராமியக் கவிகளில் கருத்தாழுமும் கற்பனைச் சிறப்பும் மேலோங்கி நிற்பதை நாம் காணலாம். ஒரு கிராமியக் கவிஞர்கள் உள்ளக்கிடக்கைகளை வெளியிடும்போது, அவன் தன் சூழலால் கட்டுண்டு, அச் சூழலில் காணப்படும் பழங்களையும் பூக்களையும் மரங்களையும் பொருட்களையுமே தன் கற்பனைக்கு உவமான உவமைகளாகக் கொள்ளுகின்றன. இன்னும் அவன் தன் பாடல்களில், மண்வளச் சொற்களையே முக்கியமாகக் கையாளுகின்றன. அப்படியான கிராமியக் கவியான்றையும், அதில் கையாளப்பட்ட மண்வளச் சொற்களையும் உவமான உவமைகளையும் இப்பொழுது நோக்குவோம்.

“ஆதங் காக்கா
ஆதங்காக்கா
அவரைக் கண்டாச்
சொல்லிடுகா—நம்முட
பூவரசன் கன்னி இப்ப
பூமலர்ந்து போச்சதென்று.”

இதுவொரு தாதுவிடு கவியாகும். இக்கவி கிராமியத் தலைவியொருத்தி தன் மகள் பக்குவமடைந்துவிட்டாள் என்ற செய்தியைத் தன் தலைவனுக்குச் சொல்லி அனுப்பும் நிலையில் பாடப்பட்டதாகும்.

கிழக்கிலங்கை முஸ்லிம் மக்களின் மண்வளச் சொற்களில் ‘கா’ என்ற பத்ததைக் கூடுதலாகக் காணலாம். உதாரணமாக அவர்கள் பேசும்போது வாகா, போகா, இரிகா, தாகா,

குடிகா, தின்னுசா என்றுதான் பேசுவர்கள். ‘கா’ என்ற பதம் இவர்களின் பேச்சு வழக்கில் முக்கிய இடத்தைப்பெறுகின்றது, அப்படி அவர்கள் ‘கா’ என்ற சொல்லைச் சேர்த்துப் பேசுவதை ஒரு மரியாதையான பேச்சாகவே கருதுகின்றனர். வாடா, போடா என்று பேசுவதை இம்மக்கள் ஒரு மரியாதைக் குறை வான பேச்சாகவே நினைக்கின்றனர். இதனுலேயே இவர்கள் தங்கள் பேச்சு வழக்கில் ‘கா’ என்ற பதத்தை விருப்புடன் சேர்த்துக்கொள்ளுகின்றனர். மேலும் இவர்கள் தங்களின் பேச்சுக்களில் ‘கா’ என்ற பதத்தைச் சேர்த்துப் பேசும்போது தானு கவே அன்பும் இனிமையும் சேர்ந்து பேச்சுக்கு கணிவைக் கொடுக்கிறது.

இதனுலேயே கிழக்கிலங்கை முஸ்லிம் மக்களின் பேச்சுத் தமிழையும் அவர்கள் வாழ்க்கையையும் பற்றிப் பாடிய கவிஞரை வெளிவான்,

‘அரிவையர் நாவிலும் கா
ஆடவர் தோளிலும் கா’

என்று பாடினான். கவிஞர் பார்க்குமிடமெல்லாம் ‘கா’ வாகத்தான் இருக்கின்றன. அவ்வளவு மதிப்பு இந்தக் ‘கா’ வுக்கு.

தலைவியின் பண்புகள்

இனி நாம் பாடலைப்பற்றி நோக்குவோம். இப்பாடலி லும் கூடுதலாக ‘கா’ என்ற பதம் சேர்ந்திருப்பதைக் காணலாம். தன் மகள் பக்குவமடைந்த செய்தியைச் சொல்லி யனுப்புவதற்கு முனையும் கிராமியத் தலைவி, “ஆதங் காக்கா, ஆதங் காக்கா” என்று விளிக்கிறார்கள்.

இவன் தலைவன் வயலில் நிற்கிறார். அவன் சூடு மிதிப்புக் காகச் சென்றவன், இன்னும் வரவில்லை. அவன் வீட்டில் இல்லாந் நேரத்தில் மகள் ருதுவாகிவிட்டாள். இச் செய்தியை

அவனுக்குத் தெரியப் படுத்துவதற்காக வேண்டியே தலைவன் சூழுமிதித்துக் கொண்டிருக்கும் வயலுக்குப் பக்கத்து வயற் காரன் ஆதம் வாவாவிடம் செய்தியை அனுப்புகிறார்கள்.

முஸ்லிம்கள் தங்கள் வயதுக்கு மூத்தவர்களை ‘காக்கா’ என்ற மரியாதை வார்த்தையைக் கொண்டு அழைப்பது வழக்கம். இவ்வழக்கத்தின் அடிப்படையிலேயே இக் கிராமியத் தலைவியும், தன் தலைவனின் பக்கத்து வயற்காரனையீடு ஆதம் வாவாவை “ஆதங் காக்கா, ஆதங் காக்கா” என்று கனி வோடு மரியாதையாக விளிக்கின்றார்கள். இக் கிராமியத் தலைவியின் பண்புக்கு அவளின் கனிவான பேச்சு உரமுட்டுகிறது.

அடுத்து கவியில் வரும் “அவரைக் கண்டாச் சொல்லி டுகா” என்ற அடியின் மூலம், பண்பில் இத்தலைவி இன்னு மொருபடி மேலே நிற்கிறார்கள். முஸ்லிம் கிராமியப் பெண்கள் தங்கள் கணவன்மாரின் பெயர்களை எச்சந்தர்ப்பத்திலும் கூறிக் கொள்வதற்குக் கூசுவார்கள். கணவன்மாரின் பெயர்களைச் சொல்லி அழைப்பதை அக்கிராமிய மக்கள் அகெளரவமாகக் கருதியே அவர்கள், அதைத் தவிர்த்துக்கொள்கிறார்கள். இதனேலேயே இத்தலைவியும் தன் தலைவனின் பெயரைக் கூறுது “அவரை” என்ற சிலேடை மொழிமூலம் உனர்த்துகிறார்கள். இங்கு “அவரை” என்ற பதம், அவள்கணவனையே குறிக்கின்றது. மேலும், இவள் ‘சொல்லிடுகா’ என்று தன் மண்வளச் சொல்லின்மூலம், தூதினை விடுகிறார்கள். இங்கும் ‘கா’ என்ற பதம் புகுந்திருப்பதைக் காணலாம்.

அடுத்துள்ள வயற்காரன் ஆதம் வாவாவுக்குத் தலைவியின் உட்கிடக்கை நன்கு தெரியும். இந்நம்பிக்கையில்தான் அவள் தன் கணவனின் பெயரைச் சொல்லாதுவிடுகிறார்கள். மேலும் அப்படிச் சொல்லாதுவிடுவது தான் கிராமிய மக்களின் பழக்கமும்கூட.

பாடகன் உட்கருத்து

கடைசியாக, கிராமியப் பாடலின் உட்கருத்தை ஆராய் வோம். கவியில் வரும் “நம்முட் பூவாசங் கன்னி இப்பு”

பூமலர்ந்து போச்சுதென்று'' என்ற அடிகளே கவியின் ஜீவநாடியாக இருக்கின்றன. தலைவியின் உள்ளக் கருத்து யாவும் இவ்வடிகளிலேயே பொதிந்து கிடக்கின்றன.

“நம்முட” என்ற சொல்லின் மூலம் அவளுக்கும், அவள் தலைவனுக்கும் சொந்தமான பொருளென்பதைச் சுட்டிக் காட்டுகின்றார்கள். அவர்கள் இருவருக்கும் உரித்தான பொருளே, அவர்கள் மகள், தங்கள் உதிரத்தின் பிரதிபிம்பமான அப்பொருளை அத்தலைவி ‘நம்முட’ என்று உரிமையோடு சுட்டிக் காட்டுகிறார்கள், இதுவொரு மண்வளச் சொல்லாகும்,

இன்னும் ‘பூவரசங் கன்னி இப்ப பூமலர்ந்து போச்சுதென்று’ எனக் கூறும் இக்கிராமியத் தலைவி இங்கே தன் மகளைப் ‘பூவரசங் கன்னிக்கு’ உவமையாக்குகின்றார்கள். கிழக்கிலங்கை முஸ்லிம் மக்களின் வளவுகளில் பூவரசம் மரம் கூடுதலாகக் காணப்படுவதை இன்றும் நாம் காணலாம். இவர்கள் இம்மரத்தின் கிளைகளை வேலிகள் அடைப்பதற்குப் பெரும்பாலும் பாவிப்பார்கள். இம்மரம் இக்கிராமியத் தலைவியின் சூழலில் நிற்பதினாலேயே அவள் இப்பூவரசங் கன்னியைத் தன் மகளுக்கு உவமையாக்கியுள்ளார்கள், இவ்வுவமை ஒரு சூழலின் தாக்கமென்றே கூறலாம்.

மேலும், பூவசன் கன்னி மஞ்சள் நிறமுடையது. முக்கியமாக, பக்குவமடைந்த வீட்டில் மஞ்சளையே உபயோகிப்பார்கள். இதற்குக் காரணம் மஞ்சள் ஒரு தொற்றுநோய் நிவாரணியாகும். பக்குவமடைந்த பெண்பிள்ளையை மஞ்சளால் குளிப்பாட்டி நோட்டுவது மரபுவழிவந்த ஒரு வழக்கம். இவை எல்லாவற்றையும் மனதில் கொண்டே இத்தலைவி, தன் மகள் பக்குவமடைந்ததைக் கூறுவதற்கு மஞ்சள் நிறத்தை யடைய பூவரசன் கன்னியை உவமையாக்கியுள்ளான், இக் காரணத்தினாலேயே வேறு எந்த மலர்களின் கன்னிகளையும் தன் மகளுக்கு உவமையாக்கவில்லை எல்லாம்.

இவைகள் மட்டுமின்றி பூவரசங் கண்ணி காலையில் சுமார் ஒன்பது பத்து மணியளவில் தான் மொட்டவிழும் தன்மையுடையது. காலை ஒன்பது மணியளவில் பக்குவமடைந்த தன்மகளின் செய்தியைக் கூறுவதற்கு பூவரசரன் கண்ணியை இக்கிராமியத் தலைவி உவமை கொண்டதற்கு இதுவும் ஒரு காரணமாகும் எனலாம். பூவரசங்கள்னி பூமலரும் நேரம் அவள் கணவனுக்கு நன்கு புரியும். இதையெல்லாம் மனதில் வைத்தே, தன் மகளுக்கு பூவரசங் கண்ணியை இக்கிராமியத் தலைவி உவமை கொண்டாள்.

கருத்தாழமும் கற்பனைச் சிறப்பும் உவப்பான உவமையும் கொண்ட இக்கிராமியக் கவி, தமிழ் வாழும்வரை வாழ்ந்து கொண்டே இருக்கும்.

மண்வளச் சொற்கள்

அடுத்து, இக்கிராமியக் கவியில் இடம்பெற்றுள்ள சொல்லிடுகா, நம்முட, பூவரசங்கள்னி, போச்சுதென்று என்ற சொற்கள் யாவும் கிழக்கிலங்கையின் தென்பால் அமைந்துள்ள கிராமங்களில் பேசப்படும் மண்வளச் சொற்களாகும். இக்கிராமியத் தலைவி தன் தலைவனுக்கு அனுப்பும் செய்தியைத் தன் சூழலோடு ஒட்டிய நிலையில், தான் வழக்கமாகக் கையாளும் பேச்சு மொழிமூலமே அனுப்புகின்றார்கள்.

மேற்கூறப்பட்ட கிராமியக் கவிபற்றி, சில வருடங்களுக்கு முன், பல பிரச்சினைகள் ஆய்வாளர்கள் மத்தியில் எழுந்து, அவை அனைத்தும் இறுதியில், இக் கவி, ‘‘ஒரு தலைவி தன் மகள் பக்குவமடைந்த செய்தியைத் தன் தலைவனுக்கு அனுப்புவதாகவே’’ முடிவெடுக்கப்பட்டது. இதற்கு முக்கிய ஆதாரமாக நாங்கள், இத் தலைவி தன் மகளுக்கு உவமையாக்கிய பூவரசங் கண்ணியையே காட்டலாம். இவள் இங்கு மஞ்சள் நிறமுடைய பூவரசங் கண்ணியை, உவமையாகக்கொண்டதற்கு இது மொட்டிலேயே மஞ்சள் நிறத்தைக் கொண்டிருப்பதும் ஒரு காரணமாகும்.

பெரும்பாலும் பக்குவமடைந்த செய்தியை அனுப்பும் கடி தந்தில் மஞ்சன் தோய்த்து அனுப்பும் பழக்கத்தினை இன்றும் கிராம மக்கள் மத்தியில் காணக்கூடியதாக இருக்கிறது. இதை மையமாக வைத்தே தன் தூதினை அனுப்புவதற்கு மஞ்சன் நிறமுடைய பூவரசங் கன்னியை இவள் கொண்டாள். இவள் சூழலில் எத்தனையோ மலர்கள் இருந்தும் அவை எதனையும் உவமையாகக் கொள்ளாது, மொட்டவிழா நிலையில் உள்ள பூவரசங் கன்னியை உவமையாகக் கொண்டமை, குறிப்பிடத் தக்கது. இதுவே இக்கிராமியக் கவிஞரின் பூரணமான வெற்றிக்கு முதற்படியாகும்.

அன்பும், தூய ஒழுக்கமும் நிறைந்த பக்குவம் உள்ள இக்கிராமியப் பாடல் கிழக்கிலங்கை முஸ்லிம் மக்களின் பண்பாட்டிற்கும் கலாசாரத்திற்கும் ஒரு தக்க சான்றாகும்.

5. இதய தாபம்

1

மனித வாழ்க்கையில் இன்பமும் துன்பமும் இயற்கையின் நியதியாகும். காலவோட்டத்தில் மனிதர்கள் எத்தனையோ ஆசைகளுக்கும், உள் உந்தல்களுக்கும், இதய தாபங்களுக்கும் தங்களை ஈடு கொடுத்து வாழுவேண்டிய நிலைக்குத் தள்ளப்படுகின்றனர். சிலர் வாழ்க்கையில் ஏழுந்து மறையும் துன்பங்களுக்கு ஈடு கொடுக்க முடியாமல் கஷ்டப்படுவதையும், சிலர் அளவு கடந்த இன்பங்களினால் தங்கள் நிலையையே மறந்து வாழ்வதையும் காண்கின்றோம்.

திருமண வயது

இங்கே கிழக்கிலங்கை முஸ்லிம் பெண்ணெருத்தி திருமண வயதை எட்டிப்பிடித்தும், அதன் இனிய சுகத்தைப் பருக

கிராமியக் கவியமுதம்

முடியாமல், அனல் போன்ற பெருமுச்சுகளுக்குத் தன் இளமைப்பருவத்தையெல்லாம் இரைகொடுத்து ஏங்கிக் கொண்டிருக்கும் ஏழ்மை நிலையை, கீழ்வரும் கிராமியக் கவியில் காணலாம். இவளின் இதயதாபங்களை இக்கவி எடுத்தோதும் அழகு இரசிக்கத்தக்கது. இவளின் துன்பம், எங்களையெல்லாம் அவ்வேழைக் குமரின் பால் கண்ணீர் விடத் தூண்டுகின்றது.

‘‘மாலை விளக்கெரிய
மணவாளன் சோறுதின்ன
பாலன் விளையாட--ஒரு
பாக்கியம்தா ஆண்டவனே’’

இல்லறச் சோலையில் புகுந்து அதன் இனிய சுகத்தைப் பருகத் துடித்துக் கொண்டிருக்கும் இவ்வேழைக் குமர் தன்னுடைய துன்பத்தை,

விளக்கொளி

‘‘மாலை விளக்கெரிய’’ என்ற கவியின் முதலடியின் மூலம் மிகச் சிறப்பாகக் காட்டுகின்றன. திருமணமில்லாமல் இருள டைந்து கிடக்கும், அவன் இதயமென்னும் இல்லத்தில் விளக்கெரிய வேண்டுமென்று இறைவனிடம் கேட்கும் அழகே தனிச் சிறப்பு வாய்ந்தது.

வெளிச்சமில்லாமல் சதா இருளடைந்து கிடக்கும் அவள் உள்ளம் ஒளிபெற வேண்டுமானால், அவளுக்கு ஒரு மணவாளன் வந்து சேரவேண்டும். மணவாளன் ஒருவன் அவள் வீட்டுக்கு வந்து விட்டால், அந்த வீட்டிலும் அவள் இதயமென்னும் வீட்டிலும் ஒளிபிறந்து விடும். அதிலும் சதா தனிமையிலிருந்து பெருமுச்சு விட்டுக் கொண்டிருக்கும் அவளின் வீடு, இரவிலும் ஒளிபெற்று இலங்கிவிடும். ஒளியில்லாத வீடு, பாழடைந்த பெரு வீடாகவே காட்சியளிக்கும். அதிலும் இரவில் ஒளி இல்லாவிட்டால், அவ்வீடு

பேய்கள் உறங்கும் வீடாகத்தான் இருக்கும். இதனால்தான் அவள்,

“மாலை விளக்கெரிய” என்று பாடுகின்றார்கள். அவள் வீட்டில் இரவில் விளக்கெரிந்தால் அது அவள் வாழ்க்கையில் ஓளி பிறப்பதற்குச் சமனாகவே கருதப்படும்.

மணவாளன்

யேலும், “மணவாளன் சோறு தின்ன” என்ற கவியின் அடிமூலம் தனக்கு ஒரு கணவன் கிடைத்து அவன் அவளின் கைகளினால் சமைத்த உணவை உண்டு மகிழ் வேண்டு மென்றும் இறைவனிடம் இறைஞ்சுகின்றார்கள்; அவளின் கைகளினால் சமைத்த உணவுகளை எத்தனையோ பேர் உண்டு மகிழ்ந்திருக்கலாம். ஆனால், ஒரு மணவாளன் வந்து உண்டு மகிழவில்லை. இதுவே இன்று அவளுக்கு இருக்கும் இதய தாபம். அதுவும், அவள் வீட்டில் மாலைநேரம் விளக்கெரிந்து அந்த இனிமையான நேரத்தில் அவளுடைய மணவாளன் அங்கே இருந்து சாப்பிட வேண்டும்.

இன்னும் ‘‘பாலன் விளையாட’’ என்ற கவியின் அடிமூலம், தனக்குத் திருமணம் முடிந்து அதன் மூலம் சதா இருள்ளைத்து கிடக்கும் தன் இதயம் ஓளிபெற்று, அவ்வொளியிலே சந்தோஷ மாகத் தன்னேடு விளையாடி மகிழ்வதற்கு ஓர் ஆண்மகன் வேண்டுமென்றும் கேட்கின்றார்கள்.

திருமணம் முடித்து, அத் திருமணத்தின் மூலம் குழந்தைப் பாக்கியமில்லாவிட்டால், அத்திருமணத்தினால் எவ்வித பயனு மேயில்லை. குழந்தைப் பாக்கியமில்லாத வாழ்க்கையைப் பாலை வனத்திற்கு ஒப்பிடலாம். எவ்வளவு பணமிருந்தும், வாழ்க்கையில் பிள்ளைப் பாக்கியமில்லாவிட்டால் அத்தப் பணத்திற்கு ஒருவித மதிப்புமே இருக்க மாட்டாது. இதையொட்டியே அவள் தனக்குத் திருமணத்தைத் தருவதோடு, அதன் மூலம் தனக்கு ஓர் அழகான ஆண் குழந்தையையும் தரும்படி இறைவனிடம் கேட்கின்றார்கள்.

இனிய இரவு. உயிருக்குயிராகக் காதலித்து, உலகறியத் திருமணம் முடிக்க இருந்த அவர்கள் வாழ்வில் கசப்பு ஏற்பட்டு காதல் முறிந்தது. வாழ்ந்தால் உன்னேடுதான் வாழ்வேன் என்று அவள் வாழ்வில் சலனங்களையும் ஸ்பரிசங்களையும் ஏற்படுத்திவிட்டு அவன் ஒதுங்கி நிற்கிறுன். அமைதியாக இருந்த அவள் இதய வீணையின் கம்பிகளை மீட்டி, இசையொலிகளை எழுப்பிய அவன். இன்று அவளை மறந்து வாழ்கிறுன். எத்தனையோ இன்பக் கனவுகளைக் கண்டு அதன் இனிய சுகத்தில் மூழ்கிக் கிடந்த அவளுக்கு, அவனுடைய பிரிவுத் துயர், வெந்த புண்ணில் வேல் பாய்ந்து வேதனையளிப்பது போல் இருக்கிறது. அவனை அவளால் மறக்கவே முடியவில்லை. குளிர் நிலவு கோல அழகைக் கொட்டி அள்ளித் தெளித்துக் கொண்டிருக்கிறது. குளிர் நிலவின் அழுத வெள் எத்தில் அவள் குடிசை மூழ்கித் திக்குமுக்காடிக் கொண்டிருக்கிறது. எங்குமே இனிமையின் இலாவண்யம். பாவம், அவள் மட்டும் சோகமே உருவாகி வேதனையின் தாலாட்டில், விதியை நொந்து விம்மிக் கொண்டிருக்கிறார்கள். அவள் வேதனைக்கு எல்லையே இல்லை. ஒரு பெண்ணின் இதய வேதனையை மிகச் சிறப்போடும், வண்ணமுடனும் எடுத்தோதும். கீழ் வரும் கிராமியக் கவி கிழக்கிலங்கை முஸ்லிம் மக்களிடையே மிகப் பிரபல்யமாகப் பாடப்பட்டு வருவதொன்றாகும்.

‘‘காசித்தைலாவே,
கடவில் விளைஞ்ச முத்தே
பசியமுர்தம் இல்லையென்றே—இந்தப்
பசுங்கிளியை நீ மறந்தாய்’’

தன்னேடு நேசமாக இருந்து இன்று, தூர் ஒதுங்கியே நிற்கும் அவள் காதலை நினைத்து தன் உள்ளக் கிடக்கையைச் சிறப்போடு எடுத்துக் காட்டும் இப்பாடல், அவளின் சோக வாழ்விற்கு ஒரு உதாரணமாகும்.

கவியின் முதலடியின் மூலம், தன் காதலனின் ஆளுமையை மிகச்சிறப்போடு படம் பிடித்துக் காட்டுகிறார்கள். தன்னுடைய உள்ளம் கவர்ந்த கள்வனை “காசித்தைலாவே” என்று உயர்த்திக் காட்டுவதிலிருந்து, அப்பேதை அவனின் மேல் எவ்வளவு அன்பும் பாசமும் கொண்டுள்ளாள் என்பது தெட்டத் தெளிவாகின்றது. கிராமத்து மக்கள் தங்கள் பொக்கிஷங்களைச் சேகரித்துப் பாதுகாப்பாக வைப்பதற்கு மரத்தால் அழகான பெட்டி செய்து, அதற்குப் பூட்டுப் பதித்து, பூவேலைப்பாடு களும் செய்து வைத்திருப்பார்கள். இப்பெட்டியே அவர்களின் ஜீவநாடியாக இருக்கும். தைலாப் பெட்டியென்று கிராம மக்கள் கூறுவர். இப் பெட்டியில் அவர்கள் முக்கியமாக காசி யைச் சேர்த்து வைப்பதினாலேயே, இதற்கு ‘காசித்தைலா’ எனப் பேர் வழங்கிற்று. இவ்வளவு முக்கியத்துவம் வாய்ந்த காசித்தைலாவைத் தன் காதலனுக்கு இவள் உவமையாக்கி காட்டுவதிலிருந்து அவள் அவனின் மேல் எவ்வளவு பாசம் கொண்டிருந்தாள் என்பதை எல்லோரும் எளிதாகப் புரிந்து கொள்ளலாம்.

அடுத்து வரும் அடியில் தன் உள்ளம் கவர்ந்தவனை ‘கடலில் விளைஞ்ச முத்தே’ என்று விளிக்கிறார்கள். விலை மதிக்க முடியாத கடலில் விளையும் முத்தும் அவளின் இதயத்தைப் புண்ணைக்கி விட்டு ஒதுங்கிநிற்கும் அவள் காதலனும் அவளுக்கு ஒன்றாகவே தெரிகிறது.

பாவம் தன்னை வாழ வைப்பான், வாழ்க்கை முழுவதும் அவனேடு இன்பமாக வாழலாம், வாழ்வின் இனிய சுகத் தையும், அதன் மூலம் அவள் பெறப் போகும் வாழ்க்கையின் தத்துவங்களையும் சதா எண்ணி எண்ணி இன்பக் கடலில் மூழ்கித் தத்தளித்துக் கொண்டிருந்த அவளின் மனக் கோட்டைகளையெல்லாம் இடித்துத் தள்ளி விட்டுத் தூர நிற்கும் அவன் இயலாமையைப் பார்த்து எள்ளி நகையாடும் அழகு தனித்துவமாகவும் கிராமிய மக்களுக்கே உரிய பண்போடும் இருப்பது போற்றற்றுரியது. தன்னையும் தன் அன்பையும்

வெறுத்து அவள் அழகையும் ஆதரவையும் இரசித்துச் சுவைக்க
முடியாமல் கோழையைப் போல் நிற்கும் அவனிடம் அவள்—

‘பசியமுர்தம் இல்லை
யென்றே இந்தப்
பசங்கிளியை
நீ மறந்தாய்!

என்று பரிகாசமாகக் கேட்பதிலிருந்து தெட்டத் தெளி
வாகப் புரிகிறது.

‘பசியமுர்தம் இல்லையென்றே’ என்ற அடியின் மூலம்
அவன் ஆண்மையைப் பழித்துக் கூறுகிறார். அழகும் அன்பும்
நிறைந்த ஒரு பெண்ணைக் காதலித்து பின் கோழைத்தனமாக
ஒதுங்கி நிற்கும் ஒருவனைப் பார்த்து ஆண்மையில்லாதவன்
என்று கூறுவதில் என்னதவறு இருக்கிறது. அதிலும் அவள்
ஒரு ‘பசங்கிளி’யைப் போன்றவள். தன்னுடைய அழகையும்
இனிமையையும் சுட்டிக்காட்டவும், குத்திக் காட்டவுமே
அவள் தன்னைப் பசங்கிளி என்று கூறுகின்றார்.

மேலும் இவனுடைய இச் செயல் பெரும் புதிராகவே
இருக்கிறது. ஏனெனில், இவள் அவனுக்கு எந்தக் குற்றமுமே
செய்யவில்லை. அழகும் அன்பும் ஒருங்கே உள்ள அவள் ‘நீ
மறந்தாய்’ என்ற வார்த்தை மூலம் இதைத் தெளிவாகக்
கேட்கிறார். அவன் அவளை மறப்பதற்கு எதுவுமே இல்லை.
வாழ்க்கையை ஒரு விளையாட்டாக நினைத்து பம்பரமாடும்
அக் கோழையின் செயலை அவளால் புரியவே முடியவில்லை.
இதனாலேயே ‘இந்தப் பசங்கிளியை நீ மறந்தாய்’ என்று
கேட்கிறார். ஒரு பெண்ணின் இதய தாகத்தைத் தெளிவாகக்
காட்டும் இக் கிராமியக் கவி, காதல் உள்ளவரை வாழும்
என்பதில் சந்தேகமே இல்லை.

3

வயது வந்ததும் திருமணம் என்னும் இனிய கனிச் சோலையினுள் இன்பமுடன் புகுந்து, அதன் சுகத்தையும் இலாவண்யத்தையும் பெற்றுமுடியாமல் சதா அனல் போன்ற பெருமுச்சகளை விட்டுக்கொண்டிருக்கும் ஓர் ஏழைக் குமரியின் இதயத்தைக் கீழ்வரும் கவி வண்ணமுடன் எடுத்துக் காட்டுகின்றது.

உள்ளத்து அவர்

வாழ்க்கையில் எத்தனையோ கற்பனைக் களவுகளோடு சங்கமமாகி, அதன் இன்பத்தைப் பாலைவனத்துக் கானல் நீராகப் பருகி, துயரத்தின் கைப் பொம்மையாக வாழ்ந்துகொண்டிருக்கும் இவ்வேழைப் பெண் தன்னுடைய துயரை எவ்வளவு தத்ருபமாக வடித்துள்ளாள் என்பதை இக் கவியில் மிகச் சிறப்பாகக் காணலாம்.

எழுகை மண்ணெடுத்து
என்னுருவம் தான்படைச்சு
ரேகு தந்த நாயனுக்கு—ஒரு
சோடு தரக் கூடாதாமோ ?

வேதனையின் விலிம்பில் நின்று தன் மனேநிலையை எடுத்தோதும் இவ்வேழைப் பெண்.

‘‘எழுகை மண்ணெடுத்து
என்னுருவம் தான்படைச்சு’

என்ற அடிகள் மூலம், தானும் ஆண்டவனின் படைப்புத் தான் என்பதைப் பறைசாற்றுகிறார்கள். உலகில் உள்ள எல்லாப் படைப்புக்களையும், ஒரே குடையின்கீழ் வைத்து அனுப்பிச்காது அஜைத்துக் காத்துவரும் இறைவன், அந்த ஏழையின் வாழ்வில் மட்டும் ஏன்தான் பராமுகமாக இருக்கிறானே? இந்த ஏழைப் பெண்ணின் ஆசையை இறைவன், ஏன்தான் நிறைவேற்றவில்லையோ?

தன்னைப் படைத்து தனக்குத் தரவேண்டிய வளங்களையும், வனப்புக்களையும் உவப்போடு அளித்து உயிரோடு வைத்துப் பாதுகாத்துக் கொண்டிருக்கும் இறைவனிடம் தன்னுடைய உள்ளத்து அவாவினை, இவ்வேழைப் பெண் எவ்வளவு அழுகாகக் கூறுகின்றார்கள்! ஏமாற்றத்தின் சாயல் அவளின் கவியில் துல்லியமாகத் தெரிக்கின்றது.

இங்கே, ‘‘ரேரு தந்த நாயனுக்கு’’ என்ற கவியின் அடி, இறைவனின் சக்தியை அப்பட்டமாகப் படம்பிடித்துக் காட்டுகின்றது. உருவத்தைப் படைத்து அந்த உருவத்திற்கு உயிர்கொடுப்பவன் இறைவன். இந்தத் தத்துவத்தைத் தான் ‘‘ரேரு தந்த நாயனுக்கு’’ என்ற கவியின் அடி சிறப்புடன் கூறுகின்றது. இக் கவியில் இடம்பெற்றுள்ள ‘‘ரேரு’’ என்ற சொல் ஓர் அறபுச் சொல்லாகும். இதன் தமிழ்க் கருத்து ‘‘உயிரா’’ கும்.

கிழக்கிலங்கை முஸ்லிம்களின் பேச்சு வழக்கில் அதிகமாக அறபுப் பதங்கள் இடம்பெறுவதைக் காணலாம். இந்த அடிப் படையில் தான் கிழக்கிலங்கை முஸ்லிம்களின் கவிகளிலும் இவ்வறபுப் பதங்கள் சாதாரணமாகக் கலந்து காணப்படுகின்றன.

திருமண ஆசை

இக் கவியின் உயிர் ஜீவனை இருப்பது, அதன் கடைசி அடியாகும். இதில் இக்கிராமியப் பெண் தன் மனதில் நீண்ட நாட்களாக இருந்து, அவளையே எரித்துக் கொண்டிருக்கும் திருமண ஆசையைத் தத்ருபமாக எடுத்துக் காட்டுகின்றார்கள். பழத்தில் புகுந்து அதை அரித்துக் கொண்டிருக்கும் புழுவைப் போல, வயது வந்ததும் தன்னுள் எழுந்து எரிந்து கொண்டிருக்கும் அவளின் திருமண ஆசை அவளைச் சதா அரித்து, அரித்து அவளின் கொள்ளையழகைக் கொன்று கொண்டிருக்கிறது. இதற்கு முக்கிய காரணமாக இருப்பது திருமணமாகாமையே. இதையே அவள் தன் கவியின் இறுதியடிகளின் மூலமாக,

“ஓரு சோடு தரக் கூடாதாமோ?” என்று கேட்கின்றார்கள். வாழ்க்கையில் தனக்கும் ஒரு கணவனைத் தேடித் தேடித் தோல்வியடைந்த அவள் இதயம், தன்னைப் படைத்து இவ்வளவு கொள்ளியழகையும் அள்ளிக் கொடுத்த ஆண்டவளை, அவளுக்கு ஒரு கணவனைப் பார்த்துக் கொடுக்க இயலாதோ என்று பெருமுச்சு விடுவதைப் பார்க்கும்போது, உண்மையிலேயே அவ்வேழை எவ்வளவு ஆசையோடு தனக்கு ஒரு கணவன் வந்து சேரவேண்டும் என்பதை எதிர்பார்த்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள் என்பது தெளிவாகின்றது. இவளின் இதயத்து ஆசை எம்மையெல்லாம் கண்கலங்கச் செய்கிறது.

கவியில் வரும் “ஓரு சோடு” என்ற பதம் தனக்கு ஓர் ஆண் மகனைத் துணியாகத் தரவேண்டும் என்பதையே காட்டுகின்றது. தனிமையில் கிடந்து வாழ்க்கையின் இனியசுகத்தைப் பருகழுடியாமல் தவித்துக் கொண்டிருக்கும் அவளுக்கு ‘‘ஓரு சோடு’’ கிடைத்துவிட்டால் கேட்கவும் வேண்டுமா? எழில் வானம்பாடிகளாக வாழ்க்கையில் அவளும் அவள் சோடியும் பறக்கும் நாள் அவளுக்கு எப்பொழுதுதான் வரப்போகிறதோ?

‘‘ரேகு தந்த நாயனுக்கு—ஓரு
சோடு தரக் கூடாதாமோ’’

என்ற கவியின் அடிகள், அவளின் உள்ளக் கிடக்கையைத் தெளிவாகக் காட்டுவதை நாம் காணலாம். ‘‘தரக்கூடாதாமோ’’ என்று அவள் ஆண்டவனிடம் கேட்கும் அழகு தனிச் சிறப்பு வாய்ந்தது. தாயிடம் குழந்தையொன்று அமுதம் கேட்டு அழுகின்ற பாணியிலே இக்கிராமியப் பெண் தனக்கும் ஒரு கணவனைத் தந்துதவும்படி இறைவனிடம் மண்டியிடுவது, கிழக்கிலங்கை முஸ்லிம் பெண்களிடம் தனித்துவம் பெற்று விளங்கும் அவர்கள் பண்புக்கு, ஒரு சிறந்த உதாரணமாகும். அவளுக்கு ‘‘ரேகு தந்தவன்’’ ‘‘சோடு’’ கொடுக்கத் தானே வேண்டும். அது அவன் கடமை தானே. கடமையைச்

செய்யத் தவறும் எவரிடமும், யாரும் அதைப் பற்றிக் கேட்க உரிமை உண்டு. இதை மையமாக வைத்தே அவனும், தன்னைப் படைத்தவனிடம் தனக்கு ஒரு சோடியைத் தரும்படி கேட்கின் ரூள். ஒரு பெண்ணின் இதயதாபத்தைத் தெளிவுடன் காட்டும், இக்கிராமியக் கவி, எல்லோருடைய நேத்திரங்களையும் கலங்கச் செய்து விடுமென்பது என் அசையாத நம்பிக்கை.

4

பொடுபொடென்று
மழைத் தூற்றல்
பூங்காரமான நிலா
கடுமிருட்டு மாலைவள்ளி—நீ
கதவு திற கண்மணியே.

வசந்த காலம், வானம் இருண்டு மப்பும், மந்தாரமுமாகக் கிடக்கிறது. கார்கால முழு நிலா, வேடன் வலையிற்பட்ட கலைமானைப் போன்று, கருமேகங்களுக்கிடையில் கிடந்து தவித்துக் கொண்டிருக்கிறது. இரவின் அமைதியைக் குலைத்துக் கொண்டு, இரண்டு ஆந்தைகள் குடல் தெறிக்கக் கத்திக் கொண்டிருக்கின்றன. தூரத்தில், தெரு நாய்களின் ஊளைச் சப்தம், உடைந்த சங்கிலிருந்து எழும் ஓசைபோல் கேட்டுக் கொண்டிருக்கிறது. மழை தூற்றலாகப் பெய்து கொண்டு இயற்கையோடு விளையாடுகிறது. எங்குமே மந்தநிலை.

சாமக் கோழிகள் கூவி, அமைதியாகிவிட்டன. இரவுக் காவலுக்குச் சென்ற தலைவன், தன் தலைவியின் நினைவினால், வயலை விட்டு இல்லம் வந்துவிட்டான். இதற்கு முக்கிய காரணமும் இருக்கத்தான் செய்கிறது. தினைக்காவலுக்குச் சென்ற தலைவன் மனைவியுடன் ஏற்பட்ட சிறுபினாக்கின் காரணமாய், செல்லும்போது கோபத்துடன் சென்றுவிட்டான். இதனால் அவனுக்கு வயலில் இருக்கவே மனம் இடம் கொடுக்கவில்லை.

எனவே, எல்லாவற்றையும் மறந்து விட்டுக்கு வந்து விட்டான்.

விடு உள்ளுக்குப் பூட்டிக் கிடக்கிறது. அங்கே அவள் இளமைவியும், அவன் அன்புக் குழந்தையும் அமைதியாகத் தூங்கிக் கொண்டிருக்கின்றனர். தலைவனின் இதயம் தலைவியை எண்ணி ஏங்கித் தவிக்கின்றது. பூட்டிக் கிடக்கும் கதவில் தட்டுகிறுன். கதவு திறந்தபாடில்லை. தலைவி இன்னும் கோபமாகவே இருக்கிறார்கள். அவன் வேதனை யூடே தவிக்கிறார்கள். வெளியில் மழையும் பொடுபொடென்று தூநிக் கொண்டிருக்கிறது. நிலவும் கூட, புதுமணப் பெண்ணைப் போல் நாணிக் கோணிக் கொண்டிருக்கிறது. ஒரு பக்கம் கடுமையான இருட்டு. இடையில் தலைவன் மைவியையும் குழந்தையையும் நினைத்து ஏங்குகிறார்கள்.

மறுகணம் தன் மைவியின் அமைதியைக் குலைத்து. அவளைத் தன்னுடைய வழிக்குத் திருப்புவதற்காக ‘போடுபோடென்று மழைத்தூற்றல், பூங்காரமான நிலா, கடுமிருட்டு மாலை வெள்ளி’ என்று வெளியிலுள்ள நிலையைத் தன் மைவிக்கு எடுத்துக் கூறி, ‘கதவைத் திற என் கண் மணியே’ என்று கெஞ்சிக் கேட்கிறார்கள். ‘கதவு திற கண் மணியே’ என்னும் கவியின் கடைசி அடி, ஊடலின் உச்சிக்கே சவால் விடுகிறது. இல்லற வாழ்வின் இனிய நிலையை அழகுற எடுத்துக்காட்டும் இக்கிராமியக் கவியைக் காலமெல்லாம் படித்துச் சுவைக்கலாம்.

5

பூசின செம்பே என்ற
புழுதி படா வெங்கிலமே
நாகூர் மணிவிளக்கே—மச்சான்
நான் நம்பிருக்கேன் உங்களைத்தான்.

அவள் ஓர் ஏழை. வாழ்க்கையின் இன்பத்தை நுகரத் துடித்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள். எண்ணற்ற இன்ப நினைவுகளை

யெல்லாம் மனதிலே சுமந்து கொண்டு, மன வாழ்வை எதிர் பார்த்து ஏங்கிக் கிடக்கும் அவ்வேழைக் குமரிக்கு அவள் வயோதிகத் தாயைத் தவிர, இந்த உலகில் வேறு துணையே இல்லை. சின்ன வயதிலேயே தந்தையைக் காலனுக்குப் பறி கொடுத்து, தாயின் உழைப்பிலேயே உயிர் வாழ்ந்து கொண்டிருக்கும் அவளுக்கு, வயதும் இருபதுக்கு மேலாகி விட்டது, வென்னிலவும், விண் மீன்களும், வென் தாமரையும், குவளை மலர்களும் அவளைப் பார்த்து, சதா பொருமையுற்றுப் பெருமுச்சுவிட்டன. அவ்வளவு அழகி அவள்!

கார்காலம், வானம் நிறைமாதக் கர்ப்பினியைப்போன்று கோடிக் கணக்கான நட்சத்திரங்களை உமிழ்ந்துகொண்டு, மகிழ்ச்சியுடன் கிடக்கிறது. இளஞ்சந்திரன் இயற்கையைப் பார்த்துக் கண்சிமிட்டிக் காதல் செய்து கொண்டிருக்கிறார்கள். எங்குமே மகிழ்ச்சிப் பிரளயம், அங்கே ஓர் ஓலைக் குடிசை அதன் திண்ணை களிமன்னால் மெழுகப்பட்டு, பளிங்குபோல் கிடக்கிறது. திண்ணையின் ஒரு மூலையில் அவள் சோர்ந்து போய்க் குந்திக் கொண்டிருக்கிறார்கள். அப்பொழுது அவளின் திதயத்தில் வாழ்ந்து கொண்டிருக்கும் தலைவன் அங்கே வருகிறார்கள். உனர்ச்சியால் மொட்டவிழ்கிறது. இன்பத்தி னாடே ஊடல் தொடர்கிறது.

ஊடவின் பின்னே தலைவன், தலைவியைப் பிரியப் போகிறார்கள். தலைவியின் முகத்தில் சோகம் படர்கிறது. மறு கணம், ‘பூசின செம்பே, புழுதிப்பா வெங்கிலமே, நாகூர் மணி விளக்கே’ என்று தலைவனை விளித்து நோக்குகிறார்கள். அவள் பூசின செம்பைப் போன்ற அழகன், எவ்வித வடுவும் அவளிடம் இல்லாததை அவள் ‘புழுதிப்பா வெங்கிலம், என்று நாகூர் ஆண்டகையின் தர்காவில் உள்ள மணிவிளக்கிற்கு உவமையாக்கிக் காட்டுகிறார்கள். இறுதி யடியில், ‘‘நான் நம்பி யிருக்கேன் உங்களைத் தான்’’ என்று தன் உள்ளக்கிடக்கையை அழுகுடன் வெளியிடுகிறார்கள். கற்புக்கு இலக்கணம் காட்டி,

காதலுக்கு முத்திரையிடும் இக் கிராமியுக் கவிதை காலத்தால்
அழியாதது,

6

காய் காய்த்தால் மரமறியும்
கனி பழுத்தால் கிளியறியும்
பூப்புத்தால் வண்டறியும்—இந்தப்
பெண்ணருமை நீயறியாய்!

உலகம் எல்லாவற்றையும் மறந்து துயில் கொண்டிருக்கிறது. இரவின் இன்ப மயக்கத்தில் பூரணச் சந்திரன் மயங்கி, நிலமடந்தையைத் தழுவிக் கொஞ்சிக் கொண்டிருக்கிறார்கள். தூரத்தில், தென்றவின் தழுவலில் மெய்மறந்து நிற்கும் இளந்தென்னை யொன்றில் ஆந்தையொன்று, ஆஜை நினைந்து குரவெழுப்பிக் கொண்டிருக்கிறது. இரவின் அமைதியைக் கிழித்துக்கொண்டு, தெரு நாய்களின் சப்தம், நாலாபக்கழும் சிதறிக் கொண்டிருக்கின்றது.

சரீரு, தன் வீட்டுத் திண்ணையிலிருந்து அனல் போன்ற பெருமுச்சுகளை விட்டுக் கொண்டிருக்கிறார்கள். கலியாணம் முடித்து, ஒரு குழந்தைக்குத் தாயாக்கி விட்டு, அவள் கணவன், சிறு குழப்பமொன்றின் காரணமாய், அவளைப் பிரிந்து சென்றுவிட்டான். ஒரு வருடமாகியும், அவன் இன்னும் வீடு திரும்பவில்லை. மடியிலே, அவன் அவளுக்கு அளித்த காதல் பரிசு கவலையற்று உறங்கிக் கொண்டிருக்கின்றது. அவள் கண்கள் குளமாகி வழிந்து கொண்டிருக்கின்றன.

மறுகணம், தன் குழந்தையையும், அவள் மனமற்ற வாழ்வையும் எண்ணிப் பார்க்கிறார்கள். வேதனையால் அவளிதயம் விம்முகிறது. வெந்து கொண்டிருக்கும் அவள் எண்ணங்கள் கவியாக ஐனிக்கின்றன.

காய் காய்த்தால் மரமறியும், கனி பழுத்தால் கிளியறியும், பூப்புத்தால் வண்டறியும் என்ற அடிகளில் இயற்கையின்

தத்துவத்தை, மிக எளிய முறையில், இவள் எடுத்துக் காட்டுகிறார்கள். மரமறியாமல் காய் காய்ப்பதில்லை. இது இயற்கை, எனவே, காய் காய்த்தால் கட்டாயம் மரத்திற்குத் தெரிந்து தான் ஆகவேண்டும். இதைப் போன்றே கனி பழுத்து விட்டால் கிளியும் அறிந்துவிடும். இதுவும் இயற்கையின் கொடையாகும். இன்னும் பூ மலர்ந்துவிட்டால் வண்டு எங்கிருந்தாலும் அறிந்து மதுவை உண்ண வந்துவிடும். இவையாவும் இயற்கையோடொட்டிய உண்மைகள். பகுத்தறி வற்ற உயிரினங்களே வாழ்க்கையின் தத்துவங்களைப் புரிந்து, அனுப் பிசுகாமல் நடக்கும்போது, பகுத்தறிவுள்ள தன் கணவன், தன்னையும் தன் குழந்தையையும் மறந்து வாழும் நிலையை எண்ணும்போது அவருக்கு வெறுப்புத்தான் வருகிறது. இதனாலேயே “இந்தப் பெண்ணருமை நீயறி யாய்!” என்று தன் கணவனின் அன்பை இழிவுபடுத்திக் காட்டுகிறார்கள். கைப்பிடித்த மனைவியின் அன்பையும், அவள் இதயதாபங்களையும் அறிந்துகொள்ள முடியாத கணவன் இருந்துதான் என்ன பயன்? வாழ்க்கையில் பினக்குகள் ஏற்படுவது இயற்கை, ஏற்படும் எந்தப் பினக்கையும் பெரிதென மதிக்காமல் வாழும் வாழ்க்கையில் தான் இன்பமுண்டு. இதை அடிப்படையாக வைத்தே மனைவியின் அறியாப் பிழைகள் எதுவானாலும் அவைகளை மன்னித்து, கணவன் அவள் வாழ்வில் இன்பமுட்ட வேண்டுமென்று இக் கிராமியக் கவிதை கூறுகிறது.

7

எழும்பும் பொழுதே
இலங்குமந்த வெண்ணிலவே
சிங்கத்தின் குட்டி மச்சான்—என்னைச்
சிரிக்க இடம் வையாதீங்கோ!

அவள் ஓர் ஏழை. தாயின் உதவியைத் தவிர அப் பேதைக்கு இந்தப் பாரில், வேறு யாருமே இல்லை. தாயும், மகனும் கதிர் பொறுக்கியே காலத்தைக் கடத்தி வருகின்றனர். மகனும் கதிர் பொறுக்கியே காலத்தைக் கடத்தி வருகின்றனர். பாய்க்கட்டையும், கதிர் அடிக்கும் கம்பையும் தவிர அவர்

களிடம் எந்தவொரு சொத்துமே இல்லை. இருவரும் இரவில் உறங்குவதற்கு மட்டும் ஒரு சிறு குடிசை. அதுவும், கடற்கரை யோரத்தில் இருக்கிறது. அவள் தாய்க்கும் வயதாகிவிட்டது. தாயும் அவளை விட்டுப் பிரிந்து விட்டால்...! அவள் கண்கள் குளமாகின்றன.

காளை காதர், இவள் இதயத்தில் வாழும் சிங்கக் குட்டி. அவனும் ஓர் ஏழை விவசாயி. கதிர் பொறுக்கச் சென்ற இடத்தில் காதரைக் கண்டு, தன் இதயத்தைப் பறிகொடுத்து, அவனின் நினைவால் வாடிக்கொண்டிருக்கிறார்கள்.

ஒருநாள் இரவு. வானத்தில் இளம் பிறை சிரித்துக்கொண்டிருக்கிறது. அகன்ற பெரிய வானம், அழகிய மேகங்களைத் தோற்றுவித்துக் கொண்டு விளையாடுகிறது. கடல் பொங்கிக் கொண்டிருக்கிறது. அப்பொழுது அவள் காதலன் காதர், அவள் வீட்டுக்கு வந்துவிட்டான். பேதை, பயத்தால் நடுங்கிக் கொண்டிருக்கிறார்கள். ஒரு பக்கம் தாயைப்பற்றிய பயம். மறு பக்கம் காதலின் தவிப்பு. ஒருஇரண்டுக்கும் இடையில் கிடந்து திண்டாடுகிறார்கள்!

கள்ளத்தனமாக வந்து நிற்கும் தன் காதலனின் வரவு அவள் நெஞ்சை உறுத்துகிறது. ஏழையானாலும் கற்பின் செல்வி அவள். இதனால், காதல் தாகத்தால் துடித்துக் கொண்டிருக்கும் அவன் நிலையை, எழும்பும் பொழுதிற்கும், எண்ணற்ற உணர்ச்சிகளைச் சுமந்து கொண்டிருக்கும் அவள் முகத்தை அழகிய வெண்ணிலவுக்கும், அவன் திடகாத்திரமான உடலைச் சிங்கத்தின் குட்டிக்கும் உவமையாக்கித் தன் மானத்தைக் காப்பாற்றித் தனக்கு சிறப்பான வாழ்வளிக்குமாறு கெஞ்சும் இக்கிராமியக் கவி ஒரு பெண்ணினது கற்பின் மகிமையைப் பறைசாற்றுவதில் மேலோங்கி நிற்கிறது. “என்னைச் சிரிக்க இடம் வையாதீங்கோ” என்னும் இக்கவியின் கடைசி அடியிலிருந்து ஒரு பெண் தன் மேலான கற்பை எவ்வளவு தூரம் மதித்து வாழ்கிறார்கள் என்பது புலனுகிறது. தன் காதலினால் தனக்கு எவ்விதஅவமானமும் நேர்ந்து

விடக்கூடாது; உலகம் சிரிக்கும் அளவிற்கு அவள் வாழ்வு வரக் கூடாது. இதுவே அவளின் உள்ளக்கிடக்கை. இதனுலேயே தன் காதலனை, உடனே போய்விடுமாறு மன்றாடுகிறார். பண்ணையும், கற்பின் மகிழ்ச்சையும் உயர்த்திக் காட்டும் இக் கிராமியக் கவிதை, கற்புள்ள பெண்கள் வாழும் வரை வாழ்ந்து கொண்டே இருக்கும்.

8

உயிருக்குயிராக உள்ளத்தால் ஒன்று பட்டு காதலின் விளிம்பில் நின்று களிந்தப் புரிந்த இளம் காதலர்கள் இன்று ஒருவரை ஒருவர் பார்த்துப் பழக முடியாமல், பெற்றோர்களின் காவலரன் கடுமையாகி நிற்கின்றது. சின்னவயதிலிருந்து சிரித்துப் பழகிய அவ்விளம் சிட்டுக்கள் பறக்க முடியாமல் சிறகுகள் வெட்டப்பட்டு, இல்லங்களிலேயே பெரு முச்சுக்களை விட்டுக் கொண்டு, பரிதாபமாகக் கிடக்கின்றன. வசந்தகால வானத்தில் ஊர்ந்துவரும் பூரணச் சந்திரனைப்போன்ற முகமும் கொள்ளையழகு கொலு வீற்றிருக்கும் கோல விழிகளும் வாடிக் கிடக்க, சதா வேதனையின் விஷத்தைப் பருகிக் கொண்டிருக்கும் பளிங்குச்சிலை போன்ற அவ்விளம் குமரி, ஊரிலேயே பெரும் போடியாரின் ஒரே ஒரு செல்வ மகள். காதல் கண்ணை மறைக்க, தன் தந்தையின் வயற்காரன் ஒருவனின் மகனைக் காதலித்து அவனை அடைய முடியாமல் இன்று விம்மிக் கொண்டிருக்கிறார். தந்தையின் பணமும், பக்கபலமும் அவள் காதலையும் அவன் குடும்பத்தையுமே ஊரை விட்டுத் துரத்தி விட்டது. பாவம் ஏழ்மையின் துயர நாடகத்தில் கதா நாயகனை அவள் காதலன், பிறந்த ஊரையே இழந்தும் இதழ் விரித்த இளம் காதலியை மறக்க முடியாமல் ஏங்கித் தவித்துக் கொண்டிருக்கிறார். இரு இளம் உள்ளங்களுக்கிடையிலும் பணத்திமிர் பாருங்களாய்க் கிடக்கிறது.

வாழ்ந்தால் அவனேடுதான் வாழ்வேன் என்று பருவக் குமரி பறைசாற்றி விட்டாள். பாசத்தின் எல்லைக் கோட்டைத் தாண்டவும் முடியாமல் தள்ளவும் முடியாமல், பெற்றோர்கள் தவிக்கிறார்கள். உயிரோடு மட்டும் வந்தால் போதும், உள்ளத்

தில் வைத்து உவப்போடு உனைக் காப்பேன் என்று, உறுதி யோடும் உள்ளத் தெளிவோடும் தலைநிமிர்ந்து நிற்கிறுன் அவ் வேழை இனைஞன். ஒரு பக்கம் பெற்றேர் மறுபக்கம் உயிர் னும் மேலாக நேசித்த காதலன். இந்த இக்கட்டான நிலையில் கிடந்து தவிக்கும் அவ் வழகியின் உள்ளக் குழறலை, ஒரு கிராமியக் கவிஞன் எவ்வளவு தத்துபமாக வடித்துள்ளான் என் பதைப் பாருங்கள்.

“நெஞ்சிலே பாரம்
நினைத்தால் பெருஞ் சலிப்பு
கல்பில் இருக்கும் — என்ற
கக்கிசத்தை யாரறிவார்?”

கவியில் வரும் ‘‘நெஞ்சிலே பாரம்’’ என்னும் முதலடியின் மூலமாக அவ்வழகியின் இதயம் எவ்வளவு வேதனைகளைத் தன்னகத்தே கொண்டு விம்மிக் கொண்டிருக்கிறது என் பதை மிகச் சிறப்பாகக் கூறுகின்றன. அவன் நெஞ்சு பாரம் தாங்க முடியாமல் தவிக்கிறது. உள்ளத்தால் நேசித்த உயிர்த் தோழன் பிரிந்து எங்கோ, வாடுகிறுன். அவனையும் அவன் ஊட்டிய அன்பினையும் அவளால் மறக்க முடியவில்லை. உண்ணும் போதும் உறங்கும் போதும் அவன், அவன் முன்னே நடமாடிக் கொண்டிருக்கும் வேதனையையும், சோதனையையும் நினைக்கும் போதெல்லாம் பெருஞ் சலிப்புதான் அவளுக்கு வருகிறது. இதைத்தான் இக் கிராமியக் கவியில் வரும் ‘‘நினைத்தால் பெருஞ் சலிப்பு’’ என்ற இரண்டாம் அடி அப்பட்டமாகக் கூறுகின்றது. அவன் காதலனேடு அவன் வாழ்ந்த வாழ்வையும் அவனின் ஆளுமையையும் அவளால் நினைத்துப் பார்க்கவே முடியவில்லை. அவ் வினிய நினைவுகளை நினைத்தால் அவளுக்கு வேதனையும் சலிப்பும் தான் வருகின்றன.

இறுதியாக ‘‘கல்பில் இருக்கும் என்ற கக்கிசத்தை யாரறி வார்?’’ என்ற அடிகளின் மூலமாகத் தான் படும் வேதனையிகத் தெளிவாகக் காட்டி விடுகிறுள். கவியில் வரும் ‘கல்பு’

என்னும் சொல் அரபுப் பதமாகும். இதன் கருத்து உள்ளம் அல்லது மனம். கிழக்கிலங்கை மூஸ்லிம் மக்களின் பேச்சு வழக்கில் அரபுப் பதங்கள் சர்வ சாதாரணமாகப் பயன்படுத்தப் படுவதை நாங்கள் இன்றும் காணலாம்.

‘‘கல்பில் இருக்கும்’’ என்ற அடிகள் மூலம், அவள் உள்ளத்தில் நிறைந்திருக்கும் கக்கிசத்தை யாரறிவார்? என்று அவள் வேதனையின் கனத்தை சிறப்போடு இக்கிராமியக் கவிஞர் கூறுகின்றார்கள். ‘‘கக்கிசம்’’ என்ற மன்வளச் சொல் கஷ்டத்தைக் குறிப்பதாகும்.

இவளின் இதயத்தில் நிறைந்து அவளையே அரித்துக் கொண்டிருக்கும் அவள் துன்பங்களைச் சொல்லில் வடிக்க முடியாது. அதையொட்டியே இக் கிராமியக் கவிஞர் அவ் வழகியின் துயரத்தை ‘கல்பில் இருக்கும் என்ற கக்கிசத்தை யாரறிவார்? என்று தனக்கே உரிய அழகில் கோடு கிழித்துக் காட்டுகிறார்கள். ஒரு பெண்ணின் துயரத்தையும், துன்பத்தையும் மிகத் தெளிவாகவும் சிறப்பாகவும் எடுத்துக் காட்டும் இக் கிழக்கிலங்கை மூஸ்லிம்களின் கிராமியக் கவி, காலத்தால் அழியாதது.

6. பாச வுணர்வுகள்

1

கிழக்கிலங்கை மூஸ்லிம் மக்கள் மத்தியில் பாசவுணர்வுகள் கூடுதலாக மேலோங்கி நிற்பதை, அவர்களின் கிராமியக் கவி களில் காணலாம். கணவன் மனைவியைப் பிரிந்து, தொழில் தேடிச் செல்லும்போதும், காதலன் காதலியைப் பிரிந்து தொலை தூரத்தில் வாழும்போதும். பிள்ளை தாயைப் பிரிந்து வாழும்போதும் இவர்களின் பாசவுணர்வுகள் இயற்கையோடு போட்டியிடுவதை நாம் புரிந்து கொள்ளலாம்.

சிறந்த சான்று

பாசவுணர்வுகள் இல்லாத மனித வாழ்க்கை பாலைவனத் தெப் போன்றதாகும். வாழ்க்கையின் வெற்றிக்கு மனிதனின் பாசவுணர்வுகளே மைக்கல் என்று கூறப்படுகின்றது. கிழக் கிலங்கை முஸ்லிம்களின் பாசவுணர்வுக்குக் கீழ்வரும் கிராமியக் கவி சிறந்ததொரு சான்றூருகும். கிராமியத் தலைவன் ஒருவன் தன்னுடைய தலைவியின்மேல் எவ்வளவு அன்பும், பாசமும் கொண்டுள்ளான் என்பதை, இக் கவி மிகத் தத்ரூப மாகக் காட்டுகின்றது.

‘‘நடவாக் கிடாமாடும்
நானுமிந்தப் பாடுபட்டால்
காயாப் புழங்கலுமென்
கண்மணியும் என்னபாடோ?’’

கிராமியத் தலைவனேருவன், வயலில் கிடாமாடுகளைக் கொண்டு மிதித்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள். வயல், களி நிறைந்த கஷ்டமான பூமி. மாடுகள் நடப்பதற்கே கஷ்டப்பட்டுக் கொண்டிருக்கின்றன.

தலைவியின் நினைவு

காலைக் கதிரவன், மேகத்தால் மறைக்கப்பட்டுச் சினாங்கிக் கொண்டிருக்கிறார்கள். களியின் இறுக்கத்தால் மாடுகள் கால் களைப் புதைத்து இழுப்பதற்கு மேல் மூச்ச கீழ் மூச்ச வாங்கிக் கொண்டிருக்கின்றன. மாடுகளோடு போராடிக் களைத்துவிட்ட தலைவன் தன் தலைவி வயலுக்கு வரும்போது கட்டிக் கொடுத்த சோற்றுப் பட்டையை அவிழ்த்து, மருதமரமொன்றின் நிழலின் கீழ் இருந்து சாப்பிடுகின்றார்கள். அப்பொழுது, அவன் தலைவி யின் நினைவு நிழலாடுகின்றது.

மழை தூறிக் கொண்டிருக்கின்றது. பாவம்! அவன் மனைவி, அவனுக்குக் கட்டிக் கொடுத்த சாப்பாட்டைச்

சமைப்பதற்கு, அவள் அரிசிக்காகப் பட்ட கஷ்டம் அவன் கண்களைக் குளமாக்குகின்றது. வீட்டில் அரிசியில்லை. இந் நிலையில் அவள் அரிசி குத்துவதற்காக காயவைத்த நெல், மழையில் நனைந்து வீட்டுக்குள்ளேயே கிடக்கின்றது. மனைவி யின் நிலையையும், அவளின் கஷ்டத்தையும் நனைந்து அவன் இதயம் வேதனையால் விம்முகின்றது.

“நடவாக் கிடாமாடும்
நானுமிந்தப் பாடுபட்டால்”

என்ற அடிகளின் மூலம். தன்னுடைய கஷ்டத்தைக் கோடு கிழித்துக் காட்டும் இத் தலைவன், தன் தலைவியின்மேல் கொண்டுள்ள பாசத்தை,

“காயாப் புழுங்கலுமென்
கண்மணியும் என்னபாடோ?”

என்ற அடிகளின் மூலம் சிறப்பாகக் காட்டுகின்றன.

கஷ்டமரன ரூஷல்

ஓயாது மழை பெய்துகொண்டிருக்கிறது. வயலோ, களி நிரம்பிய கஷ்டமான வயல். மாடுகள் நடப்பதற்கோ தள்ளாடுகின்றன. இக் கஷ்டமான சூழலை, கவியின் முதல் இரு அடிகளின் மூலம் சிறப்பாகக் காட்டும் இக் கிராமியக் கவிஞர், இந் நிலையிலும், தலைவன் தன் மனைவியின் மேல் கொண்டுள்ள இறுக்கமான பாசத்தை,

“என் கண்மணியும்
என்ன பாடோ?”

என்ற இறுதியடியின் மூலம் தத்ரூபமாகக் கூறுகின்றன.

நேற்று, மழையில் நனைந்த நெல்லை இன்றூவது காயவைப் பதற்கு வசதியில்லை, இன்றும் மழை பெய்துகொண்டிருது. வீட்டிலோ அரிசி இல்லை. இருந்த கொஞ்ச அரிசியைக்

கொண்டு, அவலுக்குச் சோறு சமைத்து கட்டிக் கொடுத்து விட்டாள். இந் நிலையில் அவனுக்கும், அவன் பிள்ளைகளுக்கும் சோறு சமைக்க அரிசி இல்லை. இந்தக் கஷ்டமான நிலையே அவன்,

நலைவனின் ஏக்கர்

“காயாப் புழங்கல்” என்று கூறுகின்றுன். காயாமல் புழங்கலாக வீட்டுக்குள்ளே கிடக்கும் நெல்லைக்கொண்டு, அவன் மனைவியால் என்ன செய்யமுடியும்? பாவம்! மழையும் நேற்றிலிருந்து விடாது பெய்துகொண்டிருக்கிறது.

வீட்டில் காயாப் புழங்கலொடு தவித்துக்கொண்டிருக்கும் தன் மனைவியைக் குறித்து இக்கிராமியத் தலைவன் ஏங்கு கின்றுன். அவனுடைய உண்மையான பாசவுணர்வுகள் துடித்துக் கொண்டிருக்கின்றன. மனைவியின் துன்பத்தில் அவனும் சேர்ந்துகொண்டு வேதனைப்படுகின்றுன். ஒரு கணவன் தன் மனைவியின் மேல் எவ்வளவு பாசமும் அன்பும் கொண்டுள்ளான் என்பதற்கு,

“என்ன பாடோ?” என்று அவன் ஏங்கித் தவிக்கும் தவிப்பே எழுத்தில் வடிக்க முடியாத பாசவுணர்வுள்ள சொற்களாகும்.

கிராமிய மக்கள் மத்தியில் பின்னிப் பினைந்து கிடக்கும் பாசவுணர்வுகள், காலத்தை வென்று நிற்பன. அவர்களின் பாசவுணர்வுகளுக்கு எல்லையே இல்லை. மேற்கூறப்பட்ட கவியில் ஒரு கணவன் தன் மனைவியின் பால் எவ்வளவு பாசம் கொண்டுள்ளான் என்பதற்கு, அவன் எடுத்தாண்டுள்ள சொற்களே தக்க சான்றுகளாகும்.

நன்னூக்கு மனிகள்

“கண்மணியும்” என்ற அடியின் வாயிலாக, அவனுக்கு அவனுடைய மனைவி, தன் நேத்திரங்களின் இருமணிகளென்று

கூறுகிறுன். “‘கண்மணிகள்’ இல்லாவிட்டால் கண்ணிருந்தும் பயனேது? கண்ணுக்கு மணிகள் எவ்வளவு பிரதானமோ, அதே போன்று, அவனுக்கும் அவன் மனைவி முக்கியமானவளே. இதனால்தான் அவளை அவன் கண்களுக்குள் வைத்து மணி யைப்போல் பாதுகாத்து வருகின்றுன். இதையொட்டியே அவன் தன் மனைவியை “‘கண்மணியும் என்ன பாடோ?’” என்று பாசவுணர்வின் நிமித்தம் கூறுகின்றுன்.

கண்ணின் மணியான தன் மனைவி கஷ்டப்படுவதை இக்கிராமியத் தலைவனின் பாசமுள்ள இதயம் தாங்கிக்கொள்ள முடியாமல் தவிப்பதையே இக் கிராமியக் கவிஞர்,

“‘காயாப் புழங்கலுமென்
கண்மணியும் என்னபாடோ?’”

என்று சிறப்போடு பாடுகின்றுன்.

இக்கிராமியத் தலைவனின் பாசத்திற்கும் அன்புக்கும் உலகில் என்னதான் ஈடாக முடியும்?

2

அவர்கள் காதலர்கள். சிறு வயதிலிருந்தே ஒருவரை ஒருவர் உளமார நேசித்து, ஊரார் அறியத் திருமணம் முடிக்க ஒன்றுன் போது, பெண்ணின் பெற்றேர்களது பணப் பேராசையினால், திருமணம் தடைப்பட்டு விடுகிறது. ஏழ் மையின் விசைக் கயிற்றில் பம்பரமாகிச் சுழன்று கொண் டிருந்த அவனிடம், ஆண்மையும் அழகும் கொலுவோச்சிக் கொண்டிருந்தன. வாழ்க்கையின் வனப்பு நிறைந்த இன் பத்தை, துடிப்போடு இரசித்துச் சுவைக்கத் துடித்த அவனுக்குக் காதல் பூஜ்ஜியமானது. அவன் காதலி, அவனுடைய மாமி மகளாக இருந்தும், அவன் ஏழையாக இருந்ததினால் அவனை மருமகனாக ஏற்றுக் கொள்ள, அவன் பணக்கார மாமாவும், மாமியும் விரும்பவில்லை. பெற்றேர்களின் வார்த்தையை மீற முடியாமல், அவன் உயிராக நேசித்து தையை மீற முடியாமல், அவன் உயிருக்கு உயிராக நேசித்து

பூஜித்த காதலி ஊமையானால். வாழ்ந்தால் உன்னேடுதான் வாழ்வேன், இல்லாவிட்டால் வாழா வெட்டியாகவே இருப்பேன் என்று, சத்தியம் செய்த அவன் காதலி, இன்று ஒரு பணக்காரனை முடித்து, யாரோ ஒருவனுக்கு மனைவியாகி விட்டாள். அவன் காதல் அவருக்கும், அவள் பெற்றேருக்கும், கேவியாகி விட்டது.

இன்பக் கனவுகள்!

எத்தனையோ இன்பக் கனவுகளைக் கண்டு கொண்டிருந்த அவ்வேழையின் வாழ்வை அவள் சீரழித்துச் சிதைத்து சின்ன பின்னமாக்கிவிட்டாள். பணமென்னும் பேய், அவளையும் அவள் பெற்றேரயும் பிடித்து ஆட் கொண்டுவிட்டது. உள்ளத்தால் ஒன்றுபட்டு, உயிரினும் மேலாக நேசித்த காதலனை, உதறித் தள்ளிவிட்டு, நேற்று வந்த பணக்கார ஞாருவனேடு வாழ்ந்து கொண்டிருக்கும் அவளை, அவன் மனதார வெறுத்தான். அவளின் இழிசெயலை நினைந்து, நினைந்து வேதனையடைந்தான்.

ஒருநாள், அவள் தன் பணக்காரக் கணவனேடு வந்து கொண்டிருப்பதை அவன் கண்டான். அவளின் கோலம், அவன் மனதைப் பிய்த்துக் குதறியது. ஏமாற்றத்தின் எதிரொலியாக அவன் உள் உந்தல்கள் தடுமாறின - அத்தடுமாற்றத்தின் பிம்பமாகக் கீழ்வரும் கவி உடனே ஐனிக்கிறது:

‘‘கட்டிக் கறந்த நாகு
கணுவடிக்கு வந்த நாகு
தட்டிக் கொடுத்த நாகு இப்ப
தலைகிழப்பி போகுதுகா.’’

இக்கவியில் வரும் ‘நாகு’ என்ற சொல் பசுமாட்டினைக் குறிக்கும். இச்சொல்லுக்கு எதிர்ச் சொல் நாம்பன் ஆகும். கிராமிய மக்கள் தங்கள் பேச்சு வழக்கில் பசுவை நாகு என்றும், ஆண்மாட்டை நாம்பன் என்றும் கூறுவார்கள்.

மேலும், கவியில் இாண்டாவது அடியில் வரும் ‘கணுவடி’ என்னும் சொல், இரவில் பசுமாடுகளை அடைத்து வைக்கும் காலையடியில் நாட்டப்பட்டுள்ள ஓரளவு பருமனை கம்புகளைக் குறிக்கும். இரவில் அடைத்து வைக்கப்பட்டுள்ள பசுக் களைக் காலையில் இக்கணுக்களில் கட்டி வைத்தே பால் கறப் பார்கள். இப்பழக்கத்தை இன்றும் கிராமப்புறங்களில் காணலாம்.

கட்டிக் கறந்த நாகு

“கட்டிக் கறந்த நாகு” என்னும் கவியின் அடி, அவனேடு அவள் எவ்வளவு துல்லியமான காதலைக் கொண்டிருந்தாள், என்பதையும், அக் காதலின் ஊடே அவளின் மீது அவன் எத்தனைக் கற்பனைக் கோட்டைகளைக் கட்டி இரசித்திருந்தான் என்பதையும் சிறப்போடு காட்டுகிறது. அவன் இஷ்டப்படி யெல்லாம் அவளைச் சுவைத்தான். இதையே ‘கட்டிக் கறந்த நாகு’ என்னும் கவியின் அடி அப்பட்டமாகக் காட்டுகிறது. கணுவில் கட்டிவைத்து பால் கறந்த பசுவே அவள். மேலும் ‘கணுவடிக்கு வந்த நாகு’ என்னும் அடி, அவள் அவளைத்தேடி வந்ததையே கூறுகின்றன. கன்றுக் காலையில் கன்றுகள் அடைத்து வைக்கப் பட்டிருக்கும் போது, நாகு கன்றுகளை நாடித்தானே கணுவடிக்கு வந்து நிற்கும். இதைப் போன்றே அவளின் ஆண்மையையும், அழகையும் நாடி அவள், கன்றுக் காகக் கணுவை நாடிவரும் பசுவைப்போல் வந்து கொண்டிருந்தாள் என்பதைச் சுவைபடக் கூறுகின்றன.

பரசு உணர்வு

கவியில் வரும் ‘தட்டிக் கொடுத்த நாகு’ என்னும் அடி, பசுவைக் கணுவில் கட்டிவைத்துப் பாற் கறக்கும் போது, பாற் கறப்பவர் பசுவைத் தடவியும், தட்டியும் கொடுப்பது வழக்கம், இதனால் பசு இடைஞ்சல் கொடுக்காமல்,

பாலீப் பொழிந்து கொண்டிருக்கும். சொல்லப் போனால், இதுவும் ஒருவிதமான இனம் புரியாத பாசவுணர்வினாலேயே நடைபெறு கின்றது. இங்கே, அவளை அவன் எப்படி நேசித்து வந்தான் என்பதையே மேற்கூறப்பட்ட ‘தட்டிக் கொடுத்த நாகு’ என்ற அடி கூறுகின்றது.

இறுதியாக வரும் “இப்ப—தலைகிழப்பி போகுதுகா” என்ற கவியின் அடியே எல்லாவற்றிற்கும்மேலாக ஜீவகளைகட்டி நிற்கிறது. அவன்மனதில் சுழியோடிக் கொண்டிருக்கும் அவள் மேலுள்ள வெறுப்பை இவ் விறுதி அடியின் மூலம் மிகச் சிறப் பாகக்காட்டி விடுகின்றன.

நினைவுச் சின்னம்

அவன் இஷ்டப்படியெல்லாம் இரசித்து, சுவைத்து, தனக்கே உரியவளென்று உரிமை பாராட்டி, உயிரினும் மேலாகக் கருதியவள், இன்று யாரோ ஒருவனுடன் மனைவி என்ற ஸ்தானத்தை ஏந்திக்கொண்டு போனாலும், அவள், அவன் சூப்பி ஏறிந்த மாங்கொட்டைதான் என்பதைக் கவியில் வரும் கட்டிக் கறந்த, கணுவடிக்கு வந்த, தட்டிக் கொடுத்த என்ற அடிகள் தெளிவாக ஸ்திரப்படுத்தி நிற்கின்றன.

அவள், எவ்வளவுதான் தலையை நிமிர்த்திப் போனாலும், அவளுடைய கடந்தகால வாழ்க்கை, அதனால் அவள் அடைந்த இலாவண்யம், இன்பச் சுவைகள், ஏக்கப் பெருமுச்சகள், எல்லாம் அவளைப் பொறுத்தவரை கனவாகி, கனவின் நிழலாகிப் போய் விடலாம். ஆனால், அவளைப்பொறுத்தவரை அவைகள் யாவுமே அழியாத, அழிக்க முடியாத நினைவுச் சின்னங்களே. அவன் வாழும் வரை அவைகளும் ஜீவனேடு வாழ்ந்து கொண்டே இருக்கும்.

3

“ஆணி வேர் ஓடி
அருங் கந்தெல்லாம் துருத்து

இலை விரிஞ்சி பழங் சொரிய
இரங்கிடுவாய் ரகுமானே.''

வானத்தில் இளம் நிலா. தென்றல் காற்று மெல்ல வீசிக் கொண்டிருக்கிறது. கதிஜா தன்குடிசையின் முற்றத்திலிருந்து, வானத்தைப் பார்த்துப் பெருமுச்சு விட்டுக்கொண்டிருக்கிறார்கள். அவள் ஒரு விதவை, சின்ன வயதில் திருமணம் முடித்து, கணவனை இழந்து, கண்ணோரே தஞ்சமென்று கிடக்கிறார்கள். விம்மிப் புடைக்கும் மார்பு அவள் இளமையைப் பறைசாற்றிக் கொண்டிருக்கின்றது.

இவ் விதவையின் நிலையைக் கிராமியக் கவிஞர் ஒருவன் காண்கிறான். மறுகணம், அவன் இதயம் அவள் வாழ்வோடு சங்கமமாகிறது. உண்மையில் வாழ முடியாத நிலையில், ஆணிவேர் இல்லாமல் அழிந்து கொண்டிருக்கும் பட்டமரம் போன்றே, கணவனில்லாமல் விம்மி வெதும்பிக் கொண்டிருக்கும் இவ்விளம் விதவையின் நிலை, அவன் பார்வைக்குத் தோன்றுகிறது. அப்படியான துர்பாக்கியநிலையில்தான் அவள் வாழ்ந்து கொண்டிருக்கிறார்கள். வாழ்க்கையே அவளுக்குச் சூனியமாகிவிட்டது. எனவே, வாழ முடியாமல் நிற்கும் பட்டமரம், மீண்டும் ஆணிவேர் ஓடி, எல்லாக் கந்தும் துளிர்த்து, பூத்துக் காய்த்து, பழம் சொரிய வேண்டுமென்று இறைவனிடம் இரங்கி நிற்கிறான். இங்கு, இக் கவிஞர் கணவனை இழந்து நிற்கும் விதவையின் வாழ்வை ஆணிவேரற்ற மரத்திற்கு உவமையாக்கிக் காட்டும் அழகிற்கு நிகரே இல்லையெனலாம். விதவையின் வாழ்வு மீண்டும் மலர்ந்து, அவள் பூத்துக் காய்த்து நிற்கவேண்டுமென்று மன்றாடுகிறான்.

இக் கிராமியக் கவிஞர், அவ் விதவையின் வாழ்வோடு ஆணிவேரற்ற மரத்தை ஒப்பிட்டு அவள் வாழ்வு மீண்டும் மலர்ந்து மணம் வீசக், கேட்டிரங்கும் முறை சிறப்பானது. போற்றற்குரியது. இக் கிராமியக் கவிஞரினின் உள்ளம்தான் எவ்வளவு பெரிது. அவன் கற்பணையில்தான் எவ்வளவு புதுமை!

“வாப்பாவும் வயசாச்சி
வாழும் குமர் நானிருக்கன்
பேச்சு கதை ஊரெல்லாம்—உங்க
பேருமே வீசுறது.”

அவர்கள் இருவரும் மனமொத்த காதலர்கள். இளமையிலிருந்தே காதலால் கட்டுண்டு, இளம் வானம்பாடிபோல் இன்பச் சிறகடித்துக் கொண்டிருக்கின்றனர். அன்புப் பிணைப்பில் ஆழ்ந்துவிட்ட அக் காதல் சிட்டுக்களின் மத்தியில், திருமண எண்ணம் துளிர்விடுகிறது. இல்லறச் சோலையில் புகுந்து வாழுத் துடிக்கிருள் கன்னி.காளையோ கலியாணத்தைப் பின் போட்டுக்கொண்டே இருக்கிறார்கள். வேதனை தொடர்கிறது.

பாவம்! இவளின் தந்தைக்கோ வயதாகிவிட்டது. எந்த வேலையும் செய்ய முடியாமல் வீட்டிலேயே முடங்கிக் கிடக்கிறார். தந்தையின் ஆதரவைத் தவிர வேறு எந்த உதவியுமே இல்லாத அவள், இந்த இக்கட்டான நிலையில், தன் காதலனிடம் தனக்கு உடனே வாழ்வளிக்குமாறு கெஞ்சி நிற்கிறார். வாழவேண்டிய குமரி அவள். ஊரெல்லாம், அவளின் இனிய தொடர்பு தெரிந்துவிட்டது. மூலை, முடுக்கு களிலெல்லாம் அவர்களின் கதைதான். இப்பொழுது, அவள் வாழ்வும், சாவும் அவளின் காதலன் கையில்தான் இருக்கின்றன.

தந்தை இறந்துவிட்டால் அவளுக்கு இந்த உலகில் தயவே இல்லை. ஊருக்குத் தெரிந்த அவள் காதல் வாழ்வு உடைந்துவிட்டால்? அவள் நேத்திரங்கள் குளமாகி வழிகின்றன. மீண்டும் தன் காதலனிடம் நிலைமையை எடுத்துக் கூறி, இரங்கி நிற்கிறார். ஒரு பெண்ணின் காதலுள்ளத்தையும், அக் காதலில் அவள்கைக்கொண்டுள்ள சிறப்பையும், அதற்காக அவள் படும் வேதனையையும் மிகத்தெளிவாக

எடுத்துக்காட்டும் இக் கிராமியக் கவிதை போற்றற்குரியது. என்னற்ற உள் உந்தல்களை உள்ளடக்கியுள்ள இக் கவிதை ஒரு பெண்ணின் உள்ளத்தை அப்படியே படம் பிடித்துக்கொள்ள டிருக்கிறது.

5

ஆரையும் போல நான்
அநியாயக் காரியில்லை.
பண்பான மதினி—மச்சான்
பார்த்து நட என்குணத்தை.

அவள் ஓர் ஏழை. வாழ்க்கையின் மேடு பள்ளங்களையெல் லாம் துணிந்து கடந்து கொண்டிருக்கும் அவ்வழகிக்குப் பெற்றோர்கள் இருந்தார்கள், ஆனால், அவர்களால் அவளுக்குப் பருவ வயதில் கவியாணம் செய்து கொடுக்க முடியவில்லை. இதனால் சதா அனல் போன்ற பெரு முச்சுகளையே அவர்கள் விட்டுக் கொண்டிருந்தார்கள். எல்லாவற்றிற்கும் சீதனமே தடையாக இருந்தது, பாவம்! தன் வாழ்வின் துயர நாடகத்தை எண்ணி எண்ணிக் கண்ணீர் வடிப்பதைத் தவிர அவ்வழகியினால் எதையுமே தன் வாழ்க்கையில் செய்ய முடியவில்லை.

ஒரு நாள் இரவு. வசந்தகால வானத்தில் முழு நிலா சிரித்துக் கொண்டிருந்தது. முழு நிலவின் மோகனச் சிரிப்பில் நிலப் பெண் மயங்கிக் கொண்டிருந்தாள். தூரத்தில் ஆந்தை கள் இரண்டு, குடல் தெறிக்கக் கத்திக் கொண்டிருந்தன. அங்கே, தன் குடிசையின் திண்ணையிலிருந்து கொண்டு அவ்வழகி பாயிஷைத்துக் கொண்டிருந்தாள். அப்பொழுது, அவளுடைய மாமிமகன் அவள் குடிசைக்குவந்து அவளுடன் உறவாடத் துடிக்கிறான். மாம்பழுத்தைச் சூப்பி யெறிய மன்றாடும் அவனை, அவள் வெறுக்கிறாள். அவனுடைய வாரவு அவளுக்குக் கசக்கிறது. ஏழையானாலும், அவளுக்கு மானமே பெரிது. அவள், கவரிமான் இனத்தைச் சேர்ந்தவள்.

எனவே, “யாரையும் போன்று நான், என்மனச்சாட்சிக்கு விரோதமாக நடக்கும் பெண்ணல்ல. நான் உன் மதினி யானாலும் பண்புள்ளவள். இதனால் என் குணத்தை நீ பார்த்து நடந்து கொள்” என்று தன் மச்சானுக்கு எச்சரிக்கை விடுத்து, தன் உள்ளக்கிடக்கையைப் பண்புடன் வெளிக் காட்டும் இவ்வேழைப் பெண்ணின் துணிவை எப்படி எம்மால் போற்றுமலிருக்க முடியும்? ‘‘பார்த்து நட என் குணத்தை’’ என்ற கவியின் இறுதியடி, அவளுடைய பண்பின் தின் மையைக் கோடிட்டுக் காட்டுவதில் மேலே நிற்கிறது.

6

பச்சையிஞ்சி வால்மிளகு
பற்படகம் கொத்தமல்லி
ஏலம் கிராம்பே—மதினி
என்ன குற்றம் நான் செய்தேன்?

கிழக்கிலங்கை முஸ்லிம்கள் மத்தியில் ஏற்படும் அன்புப் பினக்குகளின் நிமித்தம் சில கவிகள் பாடப்பட்டுள்ளன. அப்படியான தொரு கிராமியக் கவியையே இங்கு நாம் காண் கிறோம். இக் கவியில் எடுத்தாளப்பட்டுள்ள உவமைகள் படிக்கப் படிக்க இனித்துக்கொண்டே இருக்கின்றன.

ஒரு கிராமியத் தலைவி தன் சகோதரனின் மனைவியோடு அற்ப விஷயமொன்றுக்காகச் சண்டையிட்டு, பின் தன் பிழையை உணர்ந்து வருந்துகின்றார். இருவரும் இளம் வயதினர். பிழையைச் செய்தவள், தவறை உணர்ந்து மன்னிக்கக் கோருகின்றார். ஊடல் தொடர்கிறது. மறுகணம், கேலியுடன் கவியும் பிறக்கிறது சிரிப்பும் வெடிக்கிறது. வண்ண முடன் தன் மதினியைப் பச்சையிஞ்சிக்கும், வால்மிளகு, பற்படகம், கொத்தமல்லி, ஏலக்காய், கிராம்பு போன்றவை களுக்கும் உவமையாக்கி, இறுதியில் வரும் “என்ன குற்றம் நான் செய்தேன்?” என்ற கவியின் அடியின் மூலம் தன் குற்

றத்தை மன்னிக்குமாறு கெஞ்சம் இக் கிராமியத் தலைவியின்
பண்புக்குத்தான் நிகர் ஏது? இவள் உவமைகளுக்குத்தான்
எல்லை எங்கே?

7

தங்கத் தகடோ
தகதகத்த பொன்தகடோ
வெள்ளித் தகடோ--நீங்கள்
விரும்பினது தாலி கட்ட?

அவள் ஓர் ஏழை. வாழ்க்கையில் எத்தனையோ தாங்க
முடியாத இன்னல்களையெல்லாம் தாங்கிக் கொண்டு, இல்லறச்
சோலையில் புகுந்து இன்பம் காணத் துடித்துக் கொண்டிருக்
கிறார்கள். அவளுக்குத் தாயும், தகப்பனும் எவ்வித சுகத்தையும்
கொடுக்க முன்வரவில்லை. காரணம், அவளை ஒரு நல்ல வர
னுக்குக் கொடுப்பதற்கு, அவர்களின் கையில் பணமில்லை,
மாப்பிள்ளைக் கேட்டுப் போன்றை, வழியில் சீதனப் பேய் நின்று,
பயமுறுத்தி விரட்டிக் கொண்டிருக்கிறது. இந்நிலையில்
இவளைக் கலியானம் முடிப்பதற்கு ஒரு காளை முன்வந்தான்.
சீதனக் கொடுமையினால் வாழ்க்கையே இல்லாதிருந்த பேதை,
வலிய வந்த காளையை மனப் பூர்வமாக விரும்பி வர
வேற்றார்கள். காலமும் உருண்டது, காளையும் துணிவுடன் அவள்
வீட்டுக்கு அடிக்கடி வந்து போனார்கள். ஊடலும் தொடர்ந்தது.
அவள் உள்ளமும் பூரித்தது. பாவம், நம்பியிருந்த அவ்
வேழைக் குமரிக்கு, ஏமாற்றத்தை அளித்து விட்டு அவன்
வேறு ஒரு பெண்ணுக்குத் தாலியைக் கட்டிவிட்டான். கட்டி
யிருந்த அவளின் மனக்கோட்டையெல்லாம், அழிந்து
சிதைந்து விட்ட நிலையில் அவள் பைத்தியமானார்கள்.

ஒருநாள், உச்சிப் பொழுது, அக் காளை மனக்கோலத்
துடன், அவளின் வீட்டைக் கடந்து நடந்து கொண்டிருந்
தான். அவளுக்கு மனம் கொதித்தது. உடனே அவள்
கொதிப்பு கவியாக மலர்கிறது. ‘‘தங்கத் தகடோ, தகதகத்த
கொதிப்பு கவியாக மலர்கிறது.

பொன் தகடோ, வெள்ளித் தகடோ, நீங்க விரும்பினது தாலி கட்ட?“ என்று அவளை ஏனாம் செய்கிறுள். அவளோடு பழகி, அவளின் அன்பைப் பெற்று, கட்டாயம் உண்ணைக் கைப் பிடிப்பேன் என்று சத்தியம் செய்து கடைசியில் கைவிட்ட அவளை, அவ்வேழைப் பெண், வேதனையூடே வெறுத்துக் காறி உமிழ்கிறுள். இதயமற்ற அவனின் செய்கையால் அவளுக்குத் தாங்கொண்ண வேதனை. வழிந்தோடும் கண்ணீரைப் புறங்கையால் துடைத்துக் கொண்டு, தன் ஓலைக் குடிசையை நாடிச் செல்லும், அப்பெண்ணுக்கு யாரால்தான் ஆறுதல் கூற முடியும்?

8

வாழையிலே குலையிருக்க
வாழ்மயிலாள் சிறையிருக்க
சேனையிலே நானிருக்க-- இப்ப
செப்பெடுத்த மாயமென்ன?

முல்லைத்தினையின் பால் அமைந்துள்ள, இக்கிராமியப் பாடலில், ஒரு கிராமியத் தலைவனின் காதலொழுக்கத்தையும், அவன் தன்காதலியின் மேல் கொண்டுள்ள பாசத்தினையும் நாம் காணலாம்.

அவன் ஒரு விவசாயி. காடு வெட்டிச்சேனை செய்து கொண்டிருக்கிறுன். அவன் சேனையில் சோளமும், தினையும், வரகும் வனப்புடன் வளர்ந்துநிற்கின்றன. சேனைக் காவலுக்கு இவன் வந்து ஒரு மாதமாகிவிட்டது. இதேவேளையில் ஊரில் உள்ள இவன் காதலிக்கு, மாப்பிள்ளை கேட்டு, அவள் பெற்றேர் பலகாரம் செய்து செப்புக் கொண்டு போன செய்தி, சேனையில் கிடைக்கிறது. அடுத்த கணம், அவன் உடல் துடிக் கிறது. உலகம் சுழல்கிறது. செய்தி கொண்டு வந்த நன்பனிடம் ‘‘செப்பெடுத்த மாயமென்ன?’’ என்று வினாவுகிறுன்.

அவன் சேனையில் உள்ள வாழை மரங்களெல்லாம் வனப்புடன் குலை தள்ளிநிற்கின்றன. அவைகளையெல்லாம் தனிமையில்

விட்டுச் செல்ல முடியாத நிலையில் அவன் இருக்கிறான். ஆனால், அவனுக்கு வாழ்க்கைப்படப் போகும் அவன் காதலி, அவள் பெற்றேரின் கட்டுப்பாட்டுச் சிறைக்குள் கிடந்து தவிக்கிறான். இந்நிலையில், வேதனை அவன் உள்ளத்தை வாட்டி எடுக்கிறது. இதையே ‘‘வாழையிலே குலையிருக்க, வாழ்மயிலாள் சிறையிருக்க, சேனையிலே நானிருக்க, இப்ப செப்பெடுத்த மாய மென்ன?’’ என்று கேட்டுத் துடிக்கிறான். ஒரு கிராமியத் தலைவனின் காதல் உள்ளத்தை இப்பாடல் எவ்வளவு சிறப்பாக எடுத்துக் காட்டுகிறது!

9

ஆசை விசவாசம்
அதில ஒரு பூவாசம் என்ற
பாசம் அறிந்தால் ராசா--நீ
படுக்க மனம் வைப்பியோ?

கவியாணம் முடித்து ஒரு திங்கள் கூடச் செல்லவில்லை. அதற்குள் தலைவன் பொருள் தேடி வெளியூர் சென்றுவிட்டான். சென்ற தலைவன் இரண்டு மாதங்கள் கடந்தும் இன்னும் வரவில்லை. இடையில், சென்ற இடத்தில் அவன் பரத்தையர் இல்லம் நாடித் திரிவதாக ஊரில் பலவிதமான பேச்சு. காதலின் வேதனை பேதையை வாட்டி வதைக்கிறது.

இளவேனிற் காலம் வானத்தில் பூரணச் சந்திரன் அமுதவொளியை அள்ளிக் கொட்டிக் கொண்டிருக்கிறான். மந்தமாருதம் மெல்ல வீசிக் கொண்டிருக்கிறது. எங்குமே இன்பக்கிணுகிணுப்பு, அங்கே, குடிசையின் திண்ணையில் இருந்து இளந்தலைவி, தன் தலைவனை நினைத்து அனல் போன்ற பெருமுச்சுகளை விட்டுக்கொண்டிருக்கிறான். அவளின் வேதனை மறுகணம் கவியாகி ஜனிக்கிறது.

“ஆசை விசவாசம், அதில ஒரு பூவாசம்” என்று தன் அன்பினை எடுத்தோதும் இவள் ‘‘என்ற பாசம் அறிந்தால்

ராசா, நீ படுக்க மனம் வைப்பியோ?'' என்று அவளுடைய மேலான பாசத்தைக் கோடு கிழித்துக் காட்டுவதில் பூரண வெற்றி பெறுகிறார்கள். அவன் அவளின் உண்மையான பாசத்தை அறியாத வஞ்சகன். ஏன் என்றால், அவளின் பாசத்தைச் சத்திய தரிசனத்துடன் உணர்ந்திருந்தால், இப்படியெல்லாம் அவளை தவிக்கவிட்டு காலம் தாழ்த்தி, சென்ற இடத்திலேயே அவன் நிற்கமாட்டான். ''என்ற பாசம் அறிந்தால்'' என்ற அடி அவளின் உள்ளத்து வேதனையை உயிர்த் துடிப் புடன் உணர்த்துகின்றது. ''நீ படுக்க மனம் வைப்பியோ?'' என்ற இறுதி அடியின் மூலம், தலைவி அவள் தலைவனை மிகவும் குறைவாக எடை போட்டுக் காட்டுகிறார்கள். பெண்மையின் இதய தாபத்தை அழுகுடன் சித்திரிக்கும் இக்கிராமியக் கவி படித்துச் சுவைக்கக் கூடியது.

10

தங்கத்தை அள்ளி நீ
தாறனெண்டு சொன்னாலும்
பெண் கேட்ட
மாப்பிள்ளைக்கு--நான்
போடுவனே பாயெடுத்து.

சிறு வயதிலிருந்தே அவள் தன் மாமி வீட்டில் வளர்ந்து வந்தாள். மாமிக்கு ஒரு மகன். அவன் காண்போர் மயங்கும் கட்டழகன். அவனையும், அவளையும் சிறு வயதிலிருந்தே அவள் மாமி வீட்டார் இணைத்துப் பேசினர். இதனால், இவர்கள் இருவரும் காதற் சோடிகளாகி, இன்பச் சிறகடித்துப் பறந்து கொண்டிருந்தனர். இவர்களின் காதலை அவள் மாமியும் விரும்பினார்கள். மலர்ந்த காதல், மனம் வீசத் தொடங்கியது. இந்நிலையில், ஒருநாள் அவ்வுரிமையினால் ஒரு போடியார் தன் மகளுக்கு வரன் கேட்டு அவள் மாமி வீட்டுக்கு வந்து போனார். போடியாரின் தந்திரம் பலிக்கவில்லை. என்றாலும், போடியார் தன் மச்சானை மாப்பிள்ளை கேட்டு வந்தது, அவளுக்கு அடியோடு பிடிக்கவில்லை. போடியார் போன சில நிமிடங்களின்

பின் அவள் மச்சான் வீட்டுக்கு வந்தான். வந்தவன் தன் மச்சியிடம், இருப்பதற்குப் பாயெடுத்துப் போடும்படி கேட்கிறுன். அப்போது ஊடல் தொடர்கிறது. மச்சானைக் கேலி செய்யும் நோக்கத்துடன் தன் உள்ளக் கிடக்கையைக் கவியாகப் படிக்கிறுள். அவனுக்கு உள்ளக் கிஞகிஞப்பு.

“தங்கத்தை அள்ளி நீ, தாறனெண்டு சொன்னாலும், பெண் கேட்ட மாப்பிளைக்கு, நான் போடுவேனே பாயெடுத்து” என்று போடியார் தன் மகளுக்கு அவனை மாப்பிளை கேட்டு வந்த விஷயத்தைச் சொல்லாமல் சொல்லி எள்ளி நகையாடுகிறுள். “பெண் கேட்ட மாப்பிளை”, என்ற அடியில் போடியார், அவள் மாமி வீட்டுக்கு வந்துபோன விஷயத்தை நாசுக்காகக் கூறுகின்றார்கள். தங்கத்தை அள்ளிக் கொடுத்தாலும், அவளின் இதயத்தை அவனைத் தவிர வேறு யாராலுமே கொள்ளையிட முடியாது. இந்த உண்மையை “தங்கத்தை அள்ளி நீ தாறனெண்டு சொன்னாலும்” என்ற கவியின் அடிகள் புலப்படுத்துகின்றன. கேலிக்கு இக்கவி நல்ல வாய்ப்பாக இருக்கிறது.

11

இடுப்புக் கழன்டு
இருந்த இடம் மெய்மறந்து—என்ற
ஆலம் பதறுவதை—இப்ப
ஆரநிவார் ராசாவே

நெய்தல் நிலம். கண்ணுக்கு எட்டிய தூரம்வரை கள்ளிக் கொடிகளும், காசான் பற்றைகளும் நீண்டு கிடக்கின்றன. கடற் கரையோரங்களில் தாழைமரங்கள், பலி கேட்கும் பேய்களைப் போன்று நாலா பக்கழும் மடல்களைப் பரப்பிந்திற கின்றன. தாழும் பூக்களின் இனிய மணத்தால் கவரப்பட்ட வண்டினங்கள் ரீங்காரமிட்டுக் கொண்டு பறந்து திரிகின்றன.

கிழக்குவானம் வெளுத்து விட்டது. இரவெல்லாம் கடலோடு போராடிய செம்படவர்கள், தங்கள் தங்கள் தோணிகளோடு கரையேறிக் கொண்டிருக்கின்றனர். அங்கே, ஓர் அழகிய பெண் பொங்கியெழும் கடலையே வெறித்துப் பார்த்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள், பாவம்! அவள் கணவன் கரை சேரவில்லை. நேற்று இரவு அவள் இனிய இதழ்களில் முத்தமளித்துச் சென்ற தலைவனையும் அவன் தோணியையும் காணுமல் கண்கள் கண்ணீரைச் சொரிந்து கொண்டிருக்கின்றன. நிமிடங்கள் மணித்தியாலங்களாகியும் அவன் கரையேறவே இல்லை. இறுதியில், அவள் தலைவன் தோணியோடு கடலுக்கு இரையாகி விட்டான் என்ற துயாச் செய்தி அவளிடம் தஞ்சமடைகிறது. பேதை பதறுகிறார்கள். கவி உடனே ஜனிக்கிறது.

பாவம்! அவள் இடுப்புக்கழன்று விட்டது. அவள் இருக்கும் இடமே அவளுக்கு மறந்துவிட்டது. இது மட்டுமா, அவள் உடம்பே பதறிக் கொண்டிருக்கிறது. கணவன் இல்லாத வாழ்க்கை அவளுக்குக் கசந்தேவிட்டது. இதைத்தான் இக்கிராமியத் தலைவி ‘இடுப்புக்கழன்டு, இருந்த இடம் மெய்மறந்து, என்ற ஆலம் பதறுவதை’ என்ற கவியின் அடிகள் மூலம் அழகுற விளக்கியுள்ளார். இவையெல்லாவற்றையும் கூறிவிட்டு, ‘இப்ப ஆரறிவார் ராசாவே’ என்ற கவியின் இறுதியடி மூலம் தன் எதிர்காலத் துயரையும், அதன் மூலம் அவள் படப்போகும் துன்பத்தையும் அப்படியே படம்பிடித்துக் காட்டி விடுகிறார்கள். எவ்வளவு கற்பனைவளம்தான் இக்கிராமியத் தலைவிக்கு.

12

அந்தி விடிஞ்சி
அனுதினமும் வந்துபோருய்
பூவிலொரு பிஞ்சி
பிடித்து விட்டால்
என்ன செய்வேன்.

அவள் கவியாணம் முடிக்காத இளம் பெண். பெற்றேரின் பாதுகாப்பில் வளர்ந்து கொண்டிருந்தாள். இவளுக்கும், ஓர் இளைஞனுக்கும் தணியாத காதல். காதலால் இருவரும் கட்டுண்டு, கற்பனையுலகில் சஞ்சரித்துக் கொண்டிருந்தனர். காதலியின் முகத்தைக் காணுமல் காளை ஒரு நிமிடமும் இருக்க மாட்டான். அவன் சிந்தனையெல்லாம் அவள் உள்ளம் கவர்ந்த வனையே சுற்றிச் சுழன்று கொண்டிருந்தது.

காலம் ஓடிக்கொண்டே இருந்தது, ஆனால், இவர்கள் கவியாணத்தைப் பற்றிச் சிந்திக்காமல் வாழ்வதையிட்டு, பெண்ணின் பெற்றேர் கவலைப்பட்டனர். மகளின் கவியாணத்தைப் பார்ப்பதற்கு இவர்கள் துடித்தனர். இதனால், தன் மகளிடம், அவள் காதலனிடம் கவியாணத்திற்குரிய ஏற்பாடு களைச் செய்யுமாறு சொல்லும்படி கூறினர். இரவும் பகலும் வந்து போகும் காளையினால் தன் மகளுக்கு ஏதும் அவமானம் ஏற்பட்டுவிடக் கூடாதே என்று இவர்கள் அஞ்சினர். வயது வந்த ஓர் ஆணும் ஒரு பெண்ணும் ஒன்றுக வாழும்போது, தவறுகள் ஏற்படுவது இயற்கை, இதையொட்டியே இவர்கள் அஞ்சினர்.

பகற் பொழுது, தாயும் மகளும்தான் வீட்டில் இருக்கிறார்கள். அப்பொழுது, அவள் காதலன் வருகிறார். உடனே தன் உள்ளக்கிடக்கையை அவனிடம் கவியாக வெளியிடுகிறார். ‘அந்தி விடிஞ்சி, அனுதினமும் என் வீட்டுக்கு வந்து போருய். இதனால் எனக்கு அவமானம் ஏற்பட்டுவிட்டால் நான் என்ன செய்வது? ஆகையினால் என்னைக் கவியாணம் செய்ய ஏற்பாடு களைச் செய்யுங்கள்’ என்று கூறுகிறார். இவள் தன்னுடைய நிலையைப் பூவுக்கும், ஏற்படவிருக்கும் தவறைப் பிஞ்சக்கும் உவமையாக்கிக் காட்டிய கவியின் ஈர் அடிகளும் கருத்தாழும் மிக்கதாக இருக்கிறது. ‘பிடித்து விட்டால் என்ன செய்வேன்’ என்னும் கடைசிஅடி அவள் பயத்தை அழகாகப் படம்பிடித்துக் காட்டுகிறது.

13

பனபழுத்தால் அணிலறியும்
 பழவர்க்கம் கிளியறியும்—என்ற
 நேசமறிந்தால் ராசா—நீ
 நித்திரையும் கொள்ஞுவாயோ ?

இளம் நிலவு காய்ந்து கொண்டிருக்கிறது. இளவேனிற் கால இயற்கை இளம் தளிர்களை ஈந்து, வண்ணமுடன் நிமிர்ந்து நிற்கிறது. மழை மேகங்கள் வானத்தில் ஊர்ந்து கொண்டிருக்கின்றன. கருமேகங்களின் தழுவலில் இள நிலவு சிக்குண்டு தவித்துக் கொண்டிருக்கிறது.

அழகிய பெண்ணெருத்தி தன் வீட்டுமுற்றத்தில் சோர்ந்து போய்க் குந்திக்கொண்டிருக்கிறார்கள். வீட்டு முற்றத்தில் கொடி மல்லிகை எண்ணற்ற மலர்களை உமிழ்ந்து உவப்புடன் நிற்கிறது. மல்லிகைப் பூக்களின் மணம் நாலா பக்கமும் சிதறுண்டு, மணந்துகொண்டிருக்கிறது. மணத்தில் மயங்கிய வண்டுகள் மதுவைக் குடித்து ரீங்காரமிட்டுக் கொண்டிருக்கின்றன. தூரத்தில் ஆந்தையொன்று குடல்தெறிக்க, கத்திக் கொண்டிருக்கிறது. இயற்கை சிரிக்கிறது. ஆனால், அவன் முகத்தில் சிரிப்பே இல்லை. பாவம்! அவள் கணவன் பொருள் தேடிச் சென்று மூன்று மாதங்களாகியும் இன்னும் இல்லம் திரும்பவில்லை. சென்றவன் தன் இளமனைவியையும் மறந்து, சென்ற இடத்திலேயே இருந்துவிட்டான். கணவனின் பிரிவுத் துயர் அவளை வாட்டிக் கொண்டிருக்கிறது.

ஏக்கத்தால் வதங்கிக் கொண்டிருக்கும் அவள் உள்ளம், தன் வேதனையைக் கவியாக மீட்டுகிறது. ‘பன பழுத்தால் அணிலறியும். பழவர்க்கம் கிளியறியும்’ என்ற ஈர் அடிகள் மூலம் இயற்கையின் தத்துவத்தை எடுத்துக் காட்டும் இவள், ‘என்ற நேசம் அறிந்தால் ராசா, நீ நித்திரையும் கொள்ஞ வாயோ’ என்று தன் மனவேதனையை வெளியிடுகிறார்கள். அவளின் அன்பைத் தன் கணவன் நல்லபடி, அறியவில்லை

என்பதை இவள் ‘என்ற நேசமறிந்தால்’ என்ற அடிமூலம் சுட்டிக் காட்டுகிறார். உண்மையில் தன் மனைவியின் அன்பை இவன் நன்கு புரிந்திருந்தால், அவன் சென்ற இடத்தில் அவனுக்கு நித்திரை வருமா? வரவே மாட்டாது. இதுவல்லவா உண்மைக் காதல்!

7. பிரிவுத் துயர்

1

இல்லற வாழ்க்கையில் இன்பமும் துன்பமும் இயற்கையின் நியதி. இங்கே கிழக்கிலங்கை முஸ்லிம் இளந்தலைவி ஒருத்தி, தொழில் தேட வெளியூர் சென்றிருக்கும் தன் தலைவனை நினைத்து அவனுட்டிய அன்பினால் கட்டுண்டு அவன் வரவினை எதிர்பார்த்து ஏங்கித் தவிக்கும் சோக நிலையினைத் தத்ருபமாக எடுத்தோதும் கீழ்வரும் இக்கிராமியக் கவி, கிழக்கிலங்கை முஸ்லிம்கள் மத்தியில் மிகப் பிரபல்யம் வாய்ந்த ஒரு கவியாகும். பிரிவுத் துயரினை மிக ஆழமாகவும், சிறப்பாகவும் எடுத்துக் காட்டும் இக் கிராமியக் கவி படிப் போரைப் பரவசத்தில் ஆழ்த்தக் கூடிய ஆற்றல் கொண்டது.

“பொழுதும் நிலவும்
போயடையும் நங்கினமும்
சலிக்குங்கா உம்மா—என்ற
தன்மைகளைச் சொன்ன ஜெண்டா”

பகலெல்லாம் ஆடிக் களைத்த களைப்பில், பகலவன் மேற்கு வானில் மறைத்துகொண்டிருக்கின்றார்கள். செவ்வானம் பிரகா சித்துக் கொண்டிருக்கிறது. மாலையொளியில் இளம்பிறை தூரத்தில் இருந்து புன்னகை புரிகிறது. எங்குமே இன்பமயம்,

இதய வேதனை

பாவம்! அந்த இளந்தலைவி மட்டும் எதையுமே சட்டை செய்யாது, தன் குடிசையின் திண்ணையிலிருந்து சோகமே உருவாகி, பெருமுச்ச விட்டுக் கொண்டிருக்கிறார்கள். அவளிடம் சதா வேதனையால் வெந்து, விம்மிக் கொண்டிருக்கிறது.

அவள் கணவன் பொருள் தேடி வெளியூர் சென்றவன், இன்னும் திரும்பவில்லை. உடன் திரும்பி விடுவேன் என்று உறுதியளித்துச் சென்ற அவனிடமிருந்து எவ்வித தகவலுமில்லை. வேதனையால் விம்மும் அவ்விளாந் தலைவிக்கு ஆறுதல்கூற யாரால்தான் முடியும்?

பகலெல்லாம் அவளுக்குத் துணையாக இருந்த பொழுதும் பிரிந்து விட்டது. இள நிலவின் ஒளியில் தனிமைத்துயரில் அவள் நேத்திரங்கள் பனிக்கின்றன. அவள் தலைவனைப் பிரிந்து அவளால் எவ்வளவு காலத்திற்குத்தான் தனிமையில் வாழ முடியும்? வாழ்க்கைக்குப் பணம் முக்கியமென்றாலும் அவள் வாழ்விற்கு முக்கியம் அவன்தானே. சதா அவனையும், அவன் அளித்த இனிமைச் சுகங்களையும் நினைத்து நினைத்து அவ்விளாந் தலைவி எத்தனை காலங்களுக்குத்தான் தனிமையில் வாட முடியும்?

நனிமைத் துயர்

‘பொழுதும் நிலவும்’ என்ற கவியின் முதலடியின் மூலம் அவளுடைய தனிமைத் துயரினை இயற்கையே கேட்டு சஞ்சலப் படுமென்று கூறுகின்றார்கள். சூரியனும் சந்திரனும் இறைவனின் சக்தியின் பிரதி பிம்பங்களாகும். இவ்விளாந் தலைவியின் தனிமைத் துயரினையும், அவளின் சோக வாழ்வினையும் கண்டு, சூரியனும் சந்திரனும் சலிக்குமேயானால் அவ்விளாந் தலைவி தன் தலைவன் இல்லாமல் படும் வேதனையை எப்படித்தான் எழுத்தில் வடிக்க முடியும்?

‘பொழுதும் நிலவும்’ மட்டுமல்ல ‘போயடையும் நங்கினைழும்’ கேட்டுச் சலிக்குமாம். பகலெல்லாம் இரை தேடி, இரவில் கூடு

போயடையும் ‘நங்கினம்’ என்னும் பறவையும் இவளின் தனிமைத் துயரினைக் கேட்டால் சலிக்கும் என்று இவ்விளந் தலைவி கூறுவதைப் பார்க்கும்போது, அவளுக்குத்தான் அவள் தலைவன் மேல் எவ்வளவு அன்பும், பாசமும் பரந்து கிடக்கிறது.

இக்கிராமியத் தலைவியின் தனிமைத் துயர் கொடுரோ மானது. அவளின் துயரினைக் கண்டு இயற்கையே சலிக்கு மென்று, இக் கிராமியக் கவிஞர் கூறுவதிலிருந்து அதைப் புரிந்து கொள்ளலாம். அஃறினைப் பொருட்களே அவளின் துயருக்காகக் கண்ணீர் விடுமென்று கவிஞர் கூறுவதிலிருந்து அவள் தன் தலைவனின் வரவை எதிர்பார்த்து எத்துணை அவாவுடன் வாழ்கின்றார்கள் என்பது புலனுகின்றது.

கலியானம் முடித்து, அதன் இனிய சகத்தைப் பருக வேண்டிய காலத்தில் பருக முடியாமல் சதா தனிமையில் கிடந்து தவிக்கும் நிலை ஒரு பெண்ணுக்கு வரவேகூடாது. கணவனின் இனிய நினைவுகளை மனதிலே சுமந்து அவனுட்டும் காதலமுதத்தில் மூழ்கித் தினைத்து வானம்பாடி போல் பறந்து திரிய வேண்டிய காலத்தில் தனிமையின் கைப் பொம்மையாகி, சோகத்தின் தாலாட்டில் துயின்று கொண்டிருக்க எந்தப் பெண் தான் மனதார விரும்புவாள்?

‘பொழுதும் நிலவும்’

‘போயடையும் நங்கினமும்’

என்ற கவியின் அடிகள் இயற்கையையே எமக்குச் சுட்டிக் காட்டுகின்றன. இவ்விளந் தலைவியின் துயரத்தின் கொடுமையைக் கோடு கிழித்துக் காட்டுவதற்காக வேண்டியே இக் கிராமியக் கவிஞர் இவ்வியற்கைப் பொருட்களே அவளின் துயர் கண்டு சலிக்கும் என்று கூறுகின்றார்கள்.

‘தன்மைகளைச் சொன்னனெண்டா’ என்ற அடிகள் அவ்விளந் தலைவியின் துயர வாழ்வினையே காட்டுகின்றது. அவள்

படும் வேதனை, தனிமைத்துயர், இளமை நினைவுகள், அது ஊட்டும் இன்பக் கிளர்ச்சிகள் யாவையும் ‘தன்மைகள்’ என்ற சொல்லின் மூலமாகக் கவிஞருன் சிறப்புடன் காட்டுகிறான். உண்மையிலேயே அவள் ‘தன்மைகள்’ பரிதாபமானவைகளே, இதனால்தான் அவள், ‘சலிக்குங்கா உம்மா— என்ற தன்மை களைச் சொன்னனெண்டா’ என்று கூறுகின்றார்.

அன்பும் பாசமும்

இக் கவியில் ‘உம்மா’ என்ற சொல் அவள் தாயை மட்டும் விளிப்பதாகக் கொள்ளல் முடியாது. இக் கவியில் ‘உம்மா’ என்ற சொல். அவள் இதயத் துயரினை மேலும் ஒரு படி மேலோங்கிக் காட்டுவதற்காக வேண்டியே அவளால் வலிந்து சேர்த்துக் கொள்ளப்பட்டதாகும். இச்சொல் ‘மென்மை உள்ளம் படைத்த எல்லாப் பெண்களையுமே விளித்துக்கூறுவதாக நாம்கொள்ளல்வேண்டும். ஏனெனில் இக் கிராமியத் தலைவி எங்கள் எல்லோரிடமும் தான் தன் துயரினைக் கூறுகிறார்கள். ஒரு பெண்ணின் தனிமைத் துயரினையும் காதலு ணர்வுகளையும், உள் உந்தல்களையும் சிறப்புடன் எடுத்துக் காட்டும் இக் கிராமியக் கவி, படிப்போர் எல்லோருடைய உள்ளத்தையும் நெகிழிச் செய்யுமென்பதில் ஐயமில்லை. கிராமியத் தலைவியொருத்தியின் அன்புக்கும் பாசத்திற்கும் இக்கவி ஒரு சிறந்த உதாரணமாகும்.

2

‘மனிதவாழ்க்கையில் பிரிவும் கூடலும் இயற்கையின் நியதி யாகும்? கணவன் மனைவியைப் பிரியும் போதும், காதலன் காதலியைப் பிரியும் போதும், பிள்ளைகள் பெற்றேர்களைப் பிரியும்போதும், பாசவுணர்வுகள் மேலோங்கி நிற்பதையும், அவைகளினால் அவர்கள் துயரத்தின் விளிம்பில் தனித்து நின்று துன்பப்படுவதையும் நாம் காண்கின்றேரும். அப்படியான துன்பங்களையும், துயரங்களையும் எழுத்தில் வடிப்பதே இயலாத் தாரியம்! ’

தலைவியின் அன்பு

கிழக்கிலங்கை முஸ்லிம் மக்கள் மத்தியில் மிகவும் பிரபல்ய மாகப் பாடப்பட்டு வரும் கீழ் வரும் கவி, ஒரு தலைவி தன் தலைவன் பால் எவ்வளவு அன்பும் பாசமும் கொண்டுள்ளாள். என்பதை மிகத் தெளிவாகக் காட்டுகின்றது. தன்னுடைய கணவன் எவ்வித ஆபத்துமின்றி வீடு வந்து சேர வேண்டுமென்று அவள் இறைவனிடம் இறைஞ்சும் நிலை, எங்களையெல்லாம் அந்தப் பேதையின்பால் கண்ணீர் சொரிய வைத்து விடுகின்றது. தன் கணவன் பத்திரமாக வீடு வந்து சேர்ந்து விடவேண்டுமென்று இயற்கையோடு வாதாடும் இவ்வேழைத் தலைவிக்குத்தான் அவள் தலைவன் மீது எத்துணை பாசம், அன்பு! கிழக்கிலங்கை கிராமிய மக்களின் அன்புக்கும், பாசத் திற்கும் ஈடே இல்லை.

“கடலே இரையாதே
காற்றே நீ வீசாதே
நிலவே ஏறியாதே—என்ற
நிலவன்டார் வந்து
சேருமட்டும்”

மேற்கூறப்பட்ட இக்கவி, ஒரு நெய்தல் நிலம் சார்ந்த கவியாகும். கடற்கரையை அண்டி வாழும் மீன் பிடித் தொழி லாளர் மத்தியில் இருந்து எழுந்த இக் கவி, மீன் பிடிக்கக் கடலுக்குச் சென்றுள்ள தன் கணவன் பத்திரமாக எவ்வித ஆபத்துமின்றி வீடு வந்து சேர்ந்து விடவேண்டுமென்று, மனைவியால் பாடப்பட்ட கவியாகக் கொள்ளப்படுகின்றது.

கடலில் கணவன்

பொதுவாகக் கடற்றெழுபிலாளர்கள் இரவில் மீன் பிடிக்கக் கூலவது வழக்கம். இங்கேயும் இப் பெண்ணின் கணவன் இரவில் மீன் பிடிக்கக் கூல விட்டான். பாவம்! எதிர்பாராத விதமாக, கடல் கொந்தளிக்கத் தொடங்கிவிட்டது. அத்தோடு

காற்றும் பலமாக வீசுகின்றது. இவைகளோடு நிலவும் ஓளி விட்டுப் பிரகாசித்துக் கொண்டிருக்கிறது. இந்தச் சூழலில் கடலில் தரித்து நின்று மீன் பிடிப்பது பெரும் ஆபத்தான செயலாகும். அத்தோடு வலையில் மீன்கள் படுவதும் பெரும் கஷ்டமே. எனவேதான், இந்த ஆபத்தான நிலையில் கடலில் நின்று கொண்டிருக்கும் தன்னுடைய கணவன் மேல் அன்பு கொண்டு அவன் உயிரோடு எவ்வித ஆபத்துமின்றி வீடு வந்து சேர்ந்துவிட வேண்டுமென்று இறையிடம் இறைஞ்சுகின்றனர்.

கடலும், காற்றும், நிலவும் இறைவனின் சக்திக்கு உட்பட்டவைகளே. இறைவனின் கட்டுப்பாட்டுக்குள் உள்ள இவைகள் அவனின் ஆஜையின்றி ஓர் அணுவேனும் நகர முடியாது என்பது இவ்வேழை முஸ்லிம் கிராமியத் தலைவிக்கு நன்கு புரியும். இதனாலேயே,

‘‘கடலே இரையாதே
காற்றே நீ வீசாதே
நிலவே எறியாதே’’

என்று மிகவும் உயர்ந்த பக்தியின் அடித்தளத்திலிருந்து பிரார்த்திக்கின்றனர். இக் கிராமியத் தலைவியின் பிரார்த்தனை, சிலப்பதிகாரத்தை யாத்த இளங்கோவடிகள் கடவுள்வாழ்த்தின் போது “ஞாயிறு போற்றுதும், திங்கள் போற்றுதும்” என்ற பாணியை ஒத்திருப்பதை நாம் காணக் கூடியதாக இருக்கின்றது.

இறைவனுக்கு மனு

எல்லாம் வல்ல இறைவன் எல்லாவற்றிலும் இருக்கின்றன என்ற உயர் தத்துவத்தை உறுதிப்படுத்தும் நிலையில் பாடப்பட்டுள்ள இக்கிராமியக் கவி, கிழக்கிலங்கை முஸ்லிம் மக்களின் கடவுள் பக்திக்கும், பாசவுணர்வுக்கும் ஒரு சிறந்த ஏடுத்துக் காட்டாகும்.

இயற்கை என்பது இறைவனே என்ற உயர் தத்துவத்தின் அடிப்படையில் இக்கிராமியத் தலைவி, கடலையும், காற்றையும், நிலவையும் பொறுமையடையும்படி பிரார்த்திப்பது, இறைவனிடம் இறைஞ்சிக் கேட்பதற்கு ஒப்பான பிரார்த்தனையே என்பது என் பணிவான கருத்தாகும்.

இரவு காலங்களில் நிலவு பிரகாசமாக ஒளிவிட்டுக் கொண்டிருந்தால், கடல் கொந்தளிப்பது இயற்கையே. அத் தோடு, நிலவொளியில் மீன் வலையில் படுவதும் கஷ்டமே. நெய்தல் நிலத்தில் வாழும் இப்பெண்ணுக்கு இவ்வண்மைகள் நன்கு புரியும். இவைகளையெல்லாம் மனதில் கொண்டே, இயற்கையிடம் அமைதியாகுமாறு பிரார்த்திக்கின்றுள்,

இயற்கையின் சீற்றம்

இப்பாடவின் இறுதி அடியான, “‘நீலவண்டார் வந்து சேரு மட்டும்’” என்ற அடியே கவியின் உயிர் நாடியாகக் கொள்ளப்படுகின்றது. தலைவன், இயற்கையின் சீற்றத்தின் மத்தியில் கடலில் அபாயமான நிலையிலிருந்து திரும்பி விட வேண்டுமென்பது அவளுடைய உள் உந்தல், இதனுலேயே “வந்து சேருமட்டும்” என்று பாடுகின்றார்கள். எனவேதான், கடலில் தவித்து நிற்கும் தன் தலைவன் கரை சேர்ந்து விடு மட்டும் “இயற்கையே நீ கொஞ்சம் பொறுமையாக இருந்து விடு” என்று கெஞ்சகின்றார்கள்.

மேலும், இக் கிராமியத் தலைவி தன் தலைவனை ‘‘நீலவண்டார்’’ என்று கூறுவதைக்கவனிப்போம். கடற்கரூபிலாளர்கள் எப்பொழுதும் கருமை நிறம் உள்ளவர்களாகவே இருப்பார்கள். ஏனெனில் இவர்களின் மேனி கடலோடு போரிட்டு, நீலம் கலந்த கறுப்பாகி விடுவது இயற்கையே, இது மட்டுமன்றி, இவர்கள் நல்ல உடற்கட்டும் மன உறுதியும் உள்ள வர்களாகவும் இயற்கையிலேயே காணப்படுவார்,

இன்னும், கிராமப்புறங்களில் காணப்படும் “நீல வண்டும்” பலமுள்ள மரங்களையே துளைக்கும் சக்தி உள்ள வைகள். இதையும் மையமாக வைத்தே இக்கிராமியத் தலைவி சக்தியும் வீரமும் உள்ள ‘நீலவண்டைத்’ தன் கணவனுக்கு உவமையாக்கிக் காட்டியுள்ளாள்.

கணவனுக்காகவும், அவன் உயிருக்காகவும் இயற்கை யோடு போட்டியிட்டு நிற்கும் இக் கிராமியத் தலைவி, இளங்கோவடிகள் தந்த காவியத் தலைவி கண்ணகிக்கும் பாரதி யாரின் காவியத் தலைவி பாஞ்சாலிக்கும் எவ்விதத்திலும் சளைத்தவள்ளள் என்பது என் அசையாத நம்பிக்கை.

இவ்வேழழக் கிராமியத் தலைவி தன் கணவன்பால் கொண்டுள்ள அன்புக்கும் பாசத்திற்கும் உலகில் என்னதான் ஈடாக முடியும்? இவளின் துயருக்குத்தான் எல்லையேது?

3

இல்லற வாழ்வில் குமிழ் விடும் பிரிவுத்துயரினை நளின முடன் படம் பிடித்துக் காட்டும் கீழ்வரும் கிழக்கிலங்கை முஸ்லிம் மக்களின் கிராமியக் கவி, இப்பகுதி மக்களினால் மிகவும் விரும்பிப் பாடப்படும் ஒரு சிறந்த கவியாகும். பொருள் தேடப் போவதற்கு இளந்தலைவனைருவன் புறப்பட்டுக் கொண்டிருக்கிறார்கள். அவனைப் பிரிய முடியாமல் அவ்விளந் தலைவி, நேத்திரங்களைக் குளமாக்கி விம்முகிறார்கள். தலைவியின் சோக நிலையில் இதயம் நொந்து தலைவன் செய்வதறியாது தடுமாறிக் கொண்டிருக்கிறார்கள்.

இளங்காலை குமிழ்ச் சிரிப்பை உமிழ்ந்து கொண்டிருக்கிறது. தவழ்ந்துவரும் மந்த மாருதம், வானுயர்ந்து நிற்கும் கழுகு மரங்களைத் தடவி, குலைதள்ளி நிற்கும் வாழை மரங்களை வருடி, குடிசையினுள்ளே நுழைந்து, அவ்விளந் தலைவியின் வண்ண முகத்தை தொட்டு, இன்பக் கிணங்கினுப்பை ஊட்டிக் கொண்டிருக்கிறது. என்றாலும், அவள் முகம் சோகமாகவே கிடக்கிறது. இரவு, குளிர் நிலவின் கோலவடிவை இரசித்துக்

கிடந்த அவ்விளந்தலைவிக்குத் தன் தலைவனைப் பிரிவதென்பது, கொலைக் களத்திற்குப் போவதைப் போன்றே தெரிகிறது.

வேதனை வெடிப்பு

உண்மையில் அவனைப் பிரிந்து அவளால் ஒரு நிமிடமும் வாழ்முடியாது. அவன் ஊட்டிய அன்பு, அவன் அள்ளித் தெளித்த அழுதரசங்கள், இன்பக் கிஞகிஞப்புகள் யாவும் அவனைப் பிரியப்போகும் வேளையில், அவள் முன்னே வந்து அப்பேதையைக் கொல்லாமல் கொல்லுகின்றன. தலைவியின் வேதனையைத் தேற்ற முடியாமல் திண்டாடும் தலைவனைப் பார்த்து, தலைவியின் வேதனைகள் கவியாக வெடிக்கின்றன. இல்லற வாழ்வின் தூய்மையை மிகச் சிறப்போடு எடுத்துக் காட்டும் இக்கிராமியக் கவி காலத்தால் அழியாதது.

‘மாங்கனியே பூங் கொடியே
மலர் வருக்க இளந் தளிரே
பூங்கதலி என்குணமே—நீங்க
போனால் வர நாள் படுமோ?

இல்லற வாழ்வின் இன்பத்தில், தங்களையே மறந்து கிடந்த அவ்விளந் தம்பதிக்குப் பிரிவு என்பது உண்மையிலேயே கசப்பான சூழல்தான். ஒருவரை ஒருவர் ஆழப்புரிந்து கொண்ட அவர்களின் வாழ்வில் பிரிவு தவிர்க்க முடியாத தொன்றுகி விட்டது. வாழ்க்கைக்குப் பணம் முக்கியம். அது இல்லாவிட்டால், எல்லா இன்பமும் போவிதான். இதனால் தான், அவ்விளந் தலைவி, தனது மனத்தை ஒருவாறு தேற்றிக் கொண்டு, கணவனைப் பிரிவதற்கு உறுதியாகின்றார்கள்.

அன்பும் பரசமும்

இவள் தனது கணவனையும் அவனுட்டிய அன்பையும் வெளிப்படையாகக் கூறுவதற்காக வேண்டியே, கவியில்

“மாங்கனியே” என்று விளிக்கிறார்கள். முக்கனிகளில் ஒன்றுன மாங்கனியைத் தன் கணவனுக்கு உவமையாக்கி, அவனுட்டிய அன்பை மேலுயர்த்திக் காட்டுகிறார்கள். இவை மட்டுமன்றி “பூங்கொடியே” என்றும் தன் இனிய கணவனைக் கூறுகின்றார்கள். இத்தோடு நின்று விடாமல் “மலர் வருக்க” என்று முக்கனிகளில் ஒன்றுன பலாப் பழத்திற்கும் தன் கணவனை உவமையாக்கி முகம் மலர்கிறார்கள். இதுவும் போதாமல் ‘இளந்தளிரே’ என்றும் கெஞ்சகிறார்கள். இவை களோடு அவள் மனம் திருப்தியடையவில்லை. இதனால், மீண்டும் முக்கனிகளில் ஒன்றுன் ‘பூங்கதலி’ யையும் அவனுக்கு ஈடாகக் காட்டுகின்றார்கள். இவை எல்லாவற்றிற்கும் மேலாக, அவனின் ஆளுமையை அவள் ‘என் குணமே’ என்று உலகத்திற்குண்டான் அன்பு அனைத்தையும் ஒன்று திரட்டி அவன் முன்னே அள்ளிக் கொட்டிவிட்டு, பணிக்கிறார்கள்.

கவியில் ‘என் குணமே’ என்று கூறும் வார்த்தைக்கு, என்னதான் ஈடாக முடியும். தன் கணவன் பால் அவ்விளந்தலைவி எவ்வளவு அன்பும், பாசமும் கொண்டுள்ளார் என்பதற்கு இவ்வார்த்தை ஒன்றே போதுமானதாகும். சங்க இலக்கியங்கள் போற்றும் முக்கனிகளான மா, பலா, வாழை போன்ற சுவையடைய பழங்களையும், மென்மையும் நளினமும் கொண்ட இளந்தளிரையும், பசுமையும் மெதுமையுமடைய பூங்கொடியையும் தன் கணவனுக்கு ஈடாகக் காட்டும் இவ்விளந்தலைவியின் உள்ளந்தான் எத்துணை மென்மையானது. இவள் தன்தலைவன் மேல் கொண்டுள்ள அன்புக்கு உதாரணமாக இன்னும் என்னதான் வேண்டும்?

சோக வரம்பு

கவியின் இறுதியடியில் வரும் ‘நீங்க—போனால் வர நாள் படுமோ?’ என்ற வார்த்தைகள் அவனைப் பிரிந்து அவள் வாழப் போகும் சோகவாழ்வை அப்பட்டமாகப் படம் பிடித்துக் காட்டுகின்றன. இதில் ‘நாள் படுமோ?’ என்று அவள் கெஞ்சம்

அழகு தனித்துவமானது. போன்றும் நீண்ட நாள் நின்று விடாதீர்கள் என்று கூறுமல்கூறுகின்றார்கள். இதனாலேயே ‘நாள் படுமோ?’ என்ற கேள்விக் குறியோடு தன் உள்ளக் கிடக்கையை நாசுக்காக வெளிப்படுத்துகின்றார்கள். இவ்வார்த்தையே கவியின் மருடமாக இருக்கின்றது. அவளின் உள்ளம் தயக்கத்தை மிகச் சிறப்பாகவும் நளினமாகவும் இவ்வார்த்தை புடம் போட்டுக் காட்டுவதில் வெற்றியைத் தந்துள்ளது என்பது மறுக்க முடியாத உண்மையே.

கிழக்கிலங்கை முஸ்லிம் கிராமிய மக்களின் தாம்பத்திய உறவு எவ்வளவு மேலானதாகவும் சுவையானதாகவும் தத்துவமாகவும் உள்ளதென்பதற்கு மேற்கூறப்பட்ட கிராமியக் கவி ஒரு தக்க சான்றாகும். காலத்தால் அழியாத இக்கவி, உலகில் உண்மைத் தாம்பத்திய வாழ்வு நிலைத்திருக்கும் வரை வாழும் என்பது திண்ணைம்.

4

கிராமத்து மக்களின் வாழ்வு துயரோடு சதா போட்டி யிட்டுக் கொண்டே ஓடிக் கொண்டிருக்கிறது. எங்கோ ஒரு மூலையிலிருந்து அத் துயர் கீதங்கள் கால நேரமின்றி காற்றில் கலந்து கொண்டே இருக்கின்றன. இள நிலவும் இனிமைத் தென்றலும், குளிரும் கூதலும் அவர்களின் கீதங்களுக்கு பக்க வாத்தியங்களை வாசித்துக் கொண்டே இருக்கின்றன. கிராமத்து மக்களின் வாழ்வில்தான் எத்தனை துன்பங்கள், துயரங்கள்.

குளிர் காலம். பனி கொட்டிக்கொண்டிருக்கிறது. கூதலைத் தாங்க முடியாமல் வண்ண நிலா, மேகத்தின் அரவணப்பில் தன்னையிழந்து கிடக்கிறது. இரவின் அமைதியைக் குலைக்க வெண்ணி, இரு ஆந்தைகள் ராகமெடுத்து ஓலமிட்டுக் கொண் டிருக்கின்றன. பாவம்; அக்கிராமத்து அழகி தனிமைத் துயரின் கொடுமையை தாங்கமுடியாமல் விம்மிக் கொண்டிருக்கிறார்கள்.

விரைவில் வந்து விடுவேன் என்று கூறி விட்டுச் சென்ற அவளின் தலைவன், வீடு திரும்பவில்லை. பொருள் தேடி, வெளியூர் சென்ற அவன் இன்னும் திரும்பி வாவில்லை. கூதலின் வேகமும், குளிரின் கொடுமையும் அவளை வாட்டி யெடுக்கின்றன. எத்தனை செல்வங்கள் அவள் காலடியில் குவிந்து கிடந்தாலும், அவன் அவளின் பக்கத்தில் இல்லாமலிருப்பது இந்த உலகமே இருண்டு கிடப்பது போலிருக்கிறது. தனிமைக் கடலில் துயரத் தோணியிடும் அவளின் இதய தீபம் கவியாக, ஜனிக்கிறது. இக் கிராமியக் கவியின் சூத்திர தாரியான கவிஞர், தான் வாழும் சூழலின் தாக்கத்திற்கு எவ்வளவு மதிப்பளித்து இக் கவியையாத்துள்ளான் என்பதை அவன் உதாரணங்களாக எடுத்துள்ள பூக்களைக் கொண்டே யூகிக்கலாம். மண்வளச் சொற்களையே முழுக்க முழுக்கக் கொண்டு படைக்கப்பட்டுள்ள இக் கிராமியக் கவி கிராமத்து மக்களின் காதலொழுக்கத்திற்கும், அதன் பக்குவத் திற்கும் எத்தனை மதிப்பும், மரியாதையும் அளித்துள்ளது என்பதை அதனைப் படிக்கும்போது தெரிந்துகொள்ளலாம். தூய ஒழுக்கத்திற்கும், மாசற்ற பாசத்திற்கும் இக் கவி சிறந்த உதாரணமாகும்.

“எருக்கலம்பு வாயாரை
எதிர் கண்டால்
செல்லிருங்கோ
மாதாளம்பு வாயாளிர
மனசி மிச்ச நோகுதெண்டு”

தனிமைத் துயரில் வெந்து கொண்டிருக்கும் இவ்விளம் கிராமத்துத் தலைவி தன் துயரைத் தன் தலைவனுக்கு எடுத்தோதும்படி, அவள் இருக்கும் இடத்திற்குப் போகும் ஒருவளிடம் கூறும் பாணியில் எழுதப்பட்டுள்ள இக் கவியை ஒரு தூதுவிடு கவியாகவும் கொள்ளலாம்.

கிராமத்து மக்கள் தங்கள் செய்திகளை ஆட்கள் மூலமாகவே அனுப்பும் பழக்கமுள்ளவர்கள். இதனாலேயே இக்கிராமத்து

தலைவியும் தன்னுடைய செய்தியை இன்னொருவன் மூலம் அனுப்புகிறார்கள்.

தன் இதயத்தில் வாழும் தலைவனை இவள் எருக்கலம்பு வாயார் என்று விளிக்கிறார்கள், இளம் ஊதா கலந்த ஏரிக்கலம்பு, அதிகமாக கிராமத்து சூழலில் காணக்கூடிய ஒரு மலர், இதை அவள் தான் வாழும் சூழலின் தாக்கத்திற்கு கட்டுண்டே, உதாரணமாகக் கொண்டுள்ளாள் என்றே கூறலாம். கவியில் வரும் இரண்டாவது அடியில் எதிர் கண்டால் செல்லிருங்கோ என்று தான் தலைவனைக் கண்டால் தன் துயரைக் கூறுங்கள் என்கின்றார்கள்.

அழகான பெண்களின் அதரங்களுக்கு, மாதுளம் பூவைக் கவிஞர்கள் உதாரணமாகக் கொள்வார்கள். இதை அடிப்படையாக வைத்தே இக் கிராமத்துக் கவிஞரும் மாதுளம் பூவை இக் கிராமத்து தலைவியின் அதரங்களுக்கு உவமையாக்கியுள்ளான் போலும்.

இறுதி அடியே கவியின் கருவாக அமைந்துள்ளது. மனசி மிச்ச நோகுதெண்டு என்று தன் மனம் அவன் இல்லாமல் மிகவும் வேதனையும், துயரமும் அடைந்துள்ளதாகக் கூறு கின்றார்கள். மன் வளச் சொற்களையும் கிராமத்து சூழலையும் சிறப் போடு படம்பிடித்துக் காட்டும் இக் கிராமியக் கவி ஒரு தலைவி, தன் தலைவன் பக்கத்தில் இல்லாமல் படும் வேதனையையும் துயரையும் சிறப்போடு எடுத்தோதுவதோடு, கிராமத்து மக்களின் தூதுவிடு பண்பையும், தூய்மையையும், மதிப்போடு காட்டுகிறதுமெனலாம்.

5

ஒடிவரும் தண்ணீரிலே
உருண்டுவரும்
திரண்ட முத்தே
வாடி மெலியிரங்கா—எனக்கு
மற்றெருந்து பொஞ்சாமல்.

அவன் ஓர் ஏழை விவசாயி. காண்போர் மயங்கும் கட்டமகன். அவனுக்கும், அவன் வேளாண்மை செய்யும் போடியாரின் மகனுக்கும் காதல். மகளின் காதல் வாழ்வை அறிந்த போடியார், மறுகணமே இவனைத் தன் வயற்காரன் பதவியிலிருந்து நீக்கிவிட்டார். பாவம்! போடியாரைக் கௌரவம் ஆட்டிப் படைத்தது. பரம்பரையாக வந்த கௌரவத்தைப் போடியார் காப்பாற்றிக்கொள்ள, ஊரில் எத்தனையோ பணக்கார மாப்பிள்ளைகளைத் தன் மகனுக்குப் பேசிப் பார்த்தார், போடியாரின் எந்தத் தந்திரமுமே தன் மகளிடம் பலிக்க வில்லை.

போடியாருடைய மகளின் இதயத்தில் குடிகொண்ட அவவழகனை, வயற்காரன் பதவியிலிருந்து மட்டும்தான் போடியாரால் நீக்க முடிந்தது. ஆனால், மகளின் இதயத்திலிருந்து மட்டும், அவனை அவரால் நீக்க முடியவில்லை.

ஒருநாள் இளம்பிறை வானத்தில் சிரித்துக்கொண்டிருந்தது. போடியார் சூட்டுக் களவெட்டிக்குச் சென்றுவிட்டார். போடியாரின் மகள், மெல்ல வீசிக்கொண்டிருக்கும் இளந்தென்றலில் இன்பங்கண்டு, தன்காதலை எதிர்பார்த்து ஏங்கிக் கொண்டிருந்தாள். அப்பொழுது, அவள் உள்ளங் கவர்ந்த தலைவன் வருகிறான். மறுகணம் தலைவியின் இதய தாபம் கவியாகப் பிறக்கிறது.

அவனின் ஆளுமையைக் கூற வந்த தலைவி, திரண்ட முத்துக்கு உவமையாக்கிக் காட்டித் தன் தலைவனை உயர்த்தி, அவனுடைய நிலையை “வாடி மெலியிரங்கா எனக்கு மற்றெருவர் பொஞ்சாமல்” என்ற இறுதி அடியில் அழுகுடன் சொல்லுகின்றார்கள். “மற்றெருவர் பொஞ்சாமல்” என்ற கவியின் அடி, அவனுடைய மனே நிலையைப் பண்புடன் காட்டுவதில் மேலோங்கி நிற்கிறது. அவனுடைய நினைவால் “வாடி மெலிந்து வரும்”, தலைவிக்குத் திரண்ட முத்தான அவ்வழகனின் துணை எப்போது கிடைக்குமோ?

இருட்டுக்க வந்து
எனக்குப் பசிக்குதெங்காய்—நான்
பண்ணி வைத்த பெண்ணே—உன்
பசியறிந்து சோறு தர.

கிராமிய மக்களின் காதலொழுக்கத்தினைச் சிறப்புடன் விளக்கும் இப்பாடவில், ஒரு கிராமியப் பெண்ணின் மனவறுதி யையும் கற்பின் தின்மையையும், பாசத்தின் பக்குவத்தையும், பண்பினையும் நன்கு காணலாம்.

அவள் ஓர் ஏழைப் பெண். வயதுவந்த தாயோடு வாழ்ந்து கொண்டிருக்கிறாள். வண்ண நிலவின் வடிவினையொத்த வட்டமுகம். சின்னக் கருவிழிகள், அன்ன நடை, அழகிய கருமேகம் போன்ற குழல். எல்லாமே அவள்கூடப் பிறந்துவிட்ட இயற்கைக் கொடைகள்.

இவ்வழகியை, இளைஞன் ஒருவன் மனமார விரும்பினான். காதல் மலர்ந்தது. ஊடல் தொடர்ந்தது. உறவு விரிந்தது.

ஒருநாள் இரவு வசந்த காலத்து வானத்தில் வண்ண முடன் முழு நிலா சிரித்துக்கொண்டிருந்தது. நிலவின் ஒளியில் இயற்கை இன்பங் கண்டுகொண்டிருந்தது. அழகி தன் குடிசையின் தின்னையிலிருந்து பாய் இழைத்துக்கொண்டிருக்கிறாள். அப்பொழுது அவள் காதலன் வந்து, அவளோடு சேர்ந்து இரவைக் கழிக்க இரங்கி நிற்கிறான். அந்த வாழ்வை அவள் விரும்பவில்லை. அவள் பண்பு மேலோங்கி நிற்கிறது.

மறுகணைம், “இந்த இரவு நேரம் வந்து, உனக்குப் பசியென்று கூறி, என்னிடம் உன்பசியைப் போக்க, இரக்கின்றாய், உன் பசியைப் போக்க நான் உன் மனைவி இல்லை. நான் உன் காதலியே தவிர, உன் மனைவி என்ற நிலைக்கு இன்னும் வரவில்லையே. இதற்கிடையில், இப்படி யெல்லாம் வந்து ந்,

கேட்பது அழகில்லை. ஆகையினால், உன் காதலியை மானத் துடன் வாழ வழிகாட்டு' என்று கெஞ்சுகிருள். எவ்வளவு பக்குவமாகத் தன் பதிலைக் கூறிவிட்டாள், இக் கிராமியத் தலைவியின் பண்புக்கு நிகரே இல்லை.

7

அவரை துவரை
அடித்துவரை மாதாளை
இஞ்சித் துவர மச்சான் நான்
என்ன குற்றம் செய்தேங்கா?

அவர்கள் இருவரும், இளம் வானம்பாடிகளைப் போன்று காதல் வாழ்வில் இன்பச் சிறகடித்துப் பறந்து கொண்டிருந்தனர். உள்ளத்தால் ஒன்றுபட்ட இவ்விளங்கு சோடியை, உலகமும் வாழ்த்தி வரவேற்றது. பண்போடு வாழும் அவர்கள் காதலை, அவர்களின் பொற்றேர்களும் மனப்பூர்வமாக விரும்பி ஏற்றுக் கொண்டனர். இதனால், அவர்கள் எவ்வித கலக்க மின்றிச் சிறப்புடன் வாழ்ந்தனர். அவர்கள் எழில் வானம்பாடிகள்.

ஒருநாள் இரவு, வானத்தில் பூரணச் சந்திரன், விண் மீன்கள் புடைக்குழி, புது மாப்பிளையைப் போன்று ஊர்ந்து கொண்டிருந்தான். மந்த மாருதம் மெல்ல வீசிக்கொண்டிருந்தது. தென்றவின் முறுவலில் அவள் இன்பங் கண்டு, தன் குடிசையில் அமர்ந்து கொண்டிருந்தாள். அங்கே, அவள் காதலன் எது வுமே அவளுடன் பேசாமல், முகத்தை, முழங்காலுக்கிடையில் மறைத்துக் கொண்டு, குந்திக் கொண்டிருந்தான். இதற்குக் காரணம், நேற்று அவள், தன் காதலனின் சொற்படி, அவன் வாங்கிக் கொடுத்த சேலையை அணிந்து, அந்த அழகினை அவனுக்குக் காட்டவில்லை. எப்படியிருந்தாலும், இன்று, அவன் அன்புடன் அளித்த சேலையைத்தான் உடுத்திருக்கிறார்கள் - என்றாலும் அவன் பேசாமலே இருக்கிறார்கள். ஊடல் தொடர்கிறது. மறுகணம், அவள் உள்ளக்கிடக்கை கவியாக மலர்கிறது.

அவள், தன் காதலனை மெதுமையான அவரைக் காயாக வும், அழகிய துவரம் பழமாகவும் இனிய மாதுளம் பழமாகவும், இஞ்சித் துவரையாகவும் வர்ணித்துக் காட்டி இறுதியடியில், “நான் என்ன குற்றம் செய்தேங்கா?” என்று கேட்டு, தான் தவறுதலாகப் பிழை யேதும் செய்தால், தன்னை மன்னிக்கும்படி மன்றாடு கிருள். இக்கிராமியத் தலைவி தன் காதலனின் ஆளுமையை வெளிக் காட்டத் தன் சூழலில் உள்ள இயற்கையான காய்கறிகளையும், பழங்களையும் உவமையாக எடுத்தான்டுள்ளமை இங்கு சிறப்பாக இருக்கிறது. ஊடலின் மகிமையை உவப்புடன் எடுத்துக் காட்டும் இக்கிராமியக் கவி, காலத்தால் அழியாதது.

8

வாசமுள்ள பூவே
மணமுள்ள சந்தனமே
நேசமுள்ள ராசாவே—நீங்க
நிக்க மனம் கொண்ட தென்னை?

மருத நிலக் காதலொழுக்கத்தின் தூய்மையினை வண்ண முடன் படம் பிடித்துக் காட்டும் இக்கிராமியக் கவியைக் கால மெல்லாம் படித்துச் சுவைக்கலாம். ஒரு கிராமியத் தலைவி தன் தலைவன்மேல் எவ்வளவு அன்பும் பாசமும் கொண்டுள்ளாள் என்பதை நன்கு புலப்படுத்திக் காட்டும் இக்கவியிலுள்ள கற்பனைகள் காலத்தால் அழியாதவைகளாகும்.

நிறை மாதக் கர்ப்பினியைப் போன்ற வேளாண்மைகளைப் பன்றிகள் அழித்து நாசமாக்குவதைத் தடுப்பதற்காக அவள் தலைவன் வயற் காவலுக்குச் சென்றுவிட்டான். சென்றவன் ஒரு கிழமையாகியும் வீடு திரும்பவில்லை. அவள் மனம் வேதனையால் துடித்தது. காதல் அவளை வாட்டியது. கணவனை நினைந்து, நினைந்து அவள் கண்ணீர் வடித்தாள்.

இளவேனிற் காலம். வானத்தில் இளநிலா ஊர்ந்து கொண்டிருந்தது. தென்றவின் அசைவில் இன்பங் கண்டு கொண்டிருந்த இயற்கை சிரித்தது. தலைவி மட்டும் சிரிக்காது, தன் தலைவனை நினைந்து ஏங்கிக் கொண்டிருந்தாள். அவனில் லாத வாழ்க்கை அவளுக்குக் கசந்தது.

வாசமுள்ள பூ அவன், மணமுள்ள சந்தனம், அன்புள்ளம் கொண்ட அரசன். இப்படிப்பட்ட சிறப்புக்களையடைய அவளின் தலைவனைப் பிரிந்து எப்படித்தான் அவள் இருப்பாள்? இதையே “வாசமுள்ள பூவே, மணமுள்ள சந்தனமே, நேசமுள்ள ராசவே, நீங்க நிக்க மனம் கொண்டதென்ன?” என்று கேட்கின்றாள். “நீங்க நிக்க மனம் கொண்டதென்ன?” என்ற கவியின் இறுதியடி இத்தலைவியின் உள்ளக்கிடக்கையையும் அவள் தன் தலைவன்பால் கொண்டுள்ள அன்பையும், பாசத்தையும் அழகுடன் எடுத்துக்காட்டுகின்றது. ஊடலை உவப்புடன் காட்டும் இக்கிராமியக் கவியும் காலத்தால் அழியாத தாகும்.

9

நாகமுள்ள கண்டே
நளினானமுள்ள பூமலரே
தாகமுள்ள கண்டே—உன்னை
சந்திக்கக் கூடுதில்லை.

அவர்கள் இருவரும் இனை பிரியாக் காதலர்கள், வாழ்க்கையில் இன்ப துன்பங்களையெல்லாம் எதிர்த்துப் போராடி, இல்லறச் சோலையில் புகுந்து, அதன் இன்பத்தைப் பருகத்துடித்துக் கொண்டிருக்கும் அவ்விளங்கு சோடிகள் மத்தியில், பெற்றேர்களின் கட்டுப்பாடு தலைதூக்கியது. உலகையே மறந்து திரிந்த அவர்கள் உண்மையை உணர்ந்தனர். உலகத்தை அறிந்தனர். பெற்றேரை வெறுத்துக் கடிந்தனர். பெண்ணின் பெற்றேர்கள், தங்கள் மகளை வீட்டுக்குள்ளேயே வைத்து வளர்க்கத் துணிந்து விட்டார்கள். எப்படிமன்றுடியும்,

அவளால் தன் அள்புக் காதலனைச் சந்திக்க முடியவில்லை. கண்ணோரே அவனுக்குத் துணையாக இருந்தது. சதா இரவும் பகலும் தன் தலைவனை நினைந்து நினைந்து அவள் அழுது கொண்டே இருந்தாள்.

ஒருநாள், பகற் பொழுது, அவள் தன் வீட்டு முற்றத்தில் நின்று கொண்டிருந்தாள். அப்பொழுது, அவள் இதயத்தைக் கொள்ளை கொண்ட கள்வன் துணிவுடன் அவளின் வீட்டுக்கு வந்துவிட்டான். சூரியனைக்கண்ட தாமரைபோல் அவள் அகழும் முகழும் மலர்கிறது. உண்மையிலேயே அவன் துணிந்தவன், தன் பெற்றேரின் எதிர்ப்பையும் சட்டை செய்யாது, தனக்காக வந்து நிற்கும் அவனை அள்ளி அள்ளிப் பருகத் துடித்தாள். அவள் சிரிக்கிறாள். அவன் பார்த்து இரசிக்கிறான். மறுகணம் தன் காதலியை மலராகவும், அழகிய பெண்ணைகவும் வர்ணித்து, “உன்னை ஏன் இப்பொழுது சந்திக்க முடிய வில்லை” என்று கேட்கிறான். அவனை அவனுல் ஒரு நிமிடமும் பார்க்காமல் இருக்க முடியாது. அவனே அவனுக்கு எல்லாம். அவள் நாகமுள்ள பாம்பைப் போன்ற மதிப்புள்ள பெண். நளின மான மலர். இப்படியான அவன் காதலியை எப்படித்தான் அவனுல் சந்திக்காமலிருக்க முடியும்? எந்த எதிர்ப்பும் அவனை என்ன செய்ய முடியும்?

10

படுக்க இடம்தருவேன்
படுத்துருளப் பாய் தருவேன்
கொஞ்சமுகம் தருவேன் மச்சான்—ஓரு
குழந்தை வந்தால் என்ன செய்வேன்?

தூய காதலொழுக்கத்தைக் கோடு கிழித்துக் காட்டும் இக்கிராமியக் கவியும், இக்கவியைப் பாடிய கிராமியத் தலைவி யும் காலத்தால் என்றுமே அழியாத முத்திரைகள். கிராமிய மக்களின் காதல் வாழ்வு எவ்வளவு புனிதமானது, எப்படித்

தான் அவர்கள் பழகினைலும், கற்பினைக் காப்பதில் கிராமியத் தலைவிகள் மிகவும் மேலானவர்கள் என்பது மேற்கூறிய கவி மூலம் நன்கு புலனுகின்றது.

அவனும், அவனும் இனை பிரியாத இனிய காதலர்கள், இல்லறச் சோலையில் இன்பழுடன் புகுந்து, அதன் இனிய சுகத்தைப் பருகத் துடித்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள். உற்றரும், பெற்றேரும் அவர்கள் காதலை உவப்புடன் வரவேற்று, சிறப்புடன் வாழ்த்தினர்.

ஒருநாள் இரவு, தலைவன் தினைக் காவலுக்குச் செல்லும் வழியில், தலைவியின் இல்லம் சென்று, அவளோடு ஊடல் கொண்டு அவளின் விலைமதிக்க முடியாத அன்பைக் கேட்கிறார்கள். தலைவியின் உள்ளாம், அவன் செயலை அடியோடு வெறுக்கிறது. ஊரும், உலகமும் அவன்தான் அவனுக்குக் கணவன் என்று தீர்மானித்துவிட்டன. என்றாலும், அவளின் கற்பை அவனுடைய தாலி அவள் கழுத்தில் ஏறும்வரை அவனுக்காகப் பாதுகாத்துக் கொடுக்கவே அத்தலைவி விரும்புகிறார்கள். இதுவே காதலொழுக்கமும்கூட.

எனவே, தன் தலைவனை நோக்கி “படுக்க இடம் தருவேன், படுத்துருளப் பாய் தருவேன், கொஞ்ச முகம் தருவேன் மச்சான்” என்று அவனுக்கு அவன்மேல் இருக்கும் தூய காதலை வெளிப்படுத்திக் காட்டுவதில் சிறப்புடன் மேலோங்கி நிற்கிறார்கள். ஆனால், உங்கள் விருப்பத்திற்கு மட்டும் நான் இனங்கவே மாட்டேன் என்று கெஞ்சிக் கேட்கும் இக்கிராமியத் தலைவியின் பண்பு எங்கள் எல்லோரையும் அப்படியே மெய்மறக்கச் செய்து விடுகிறது. ‘குழந்தை வந்தால் என்ன செய்வேன்’ என்ற கவியின் இறுதியடி, இக்கிராமியத் தலைவியினது கற்பின் திண்மையை நன்கு வெளிக் காட்டி, அவள் முடிவைச் சிறப்புடன் கூறுகிறது.

11

பிஞ்சு முகத்தழகி
பிள்ளையான்று பெற்றெடுத்தால்

அஞ்சு பவுண் சங்கிலியால்
அலங்கரிக்க நான் வருவேன்.

இல்லறச் சோலையில் புகுந்து, அதன் இனிய சுகத்தைப் பருகும் தம்பதிகளின் இறுதி இன்பம் குழந்தைப் பாக்கியத்தில் முடிவடைகிறது. இதுவே உலக இயல்பு. இந்த இன்பத் தையே எல்லாத் தம்பதிகளும் மனமாரவிரும்புவார்கள்.

அவள் ஓர் அழகி. கலியாணம் முடித்து இரு வருடங்களாகியும் பிள்ளைப் பாக்கியம் இல்லாமல் வெதும்பீக் கொண்டிருக்கிறார்கள். இவளின் வேதனையால் அவள் தலைவனும் செய்வதறியாது திண்டாடிக் கொண்டிருக்கிறார்கள். வாழ்கை அவ்விளந்தம்பதிகளுக்குக் கசற்று கொண்டிருக்கிறது.

ஓரு நாள், இவள் கணவனின் சகோதரி அங்கே வருகிறார்கள். சகோதரனது மனைவியின் நிலை, அவளை நிலை குலையச் செய்து விடுகிறது. உடனே தன் உள்ளக்கிடக்கையைக் கவியாகப் படிக்கிறார்கள். ‘‘பிஞ்சு முகத்தழகி, பிள்ளையான்று பெற்றெடுத்தால், அஞ்சு பவுண் சங்கிலியால், அலங்கரிக்க நான் வருவேன்’’ என்று தன் மதனியைப் பார்த்துக் கூறுகிறார்கள். தன் சகோதரனின் மனைவியைப் ‘‘பிஞ்சு முகத்தழகி’’ என்று கூறும் இவள் ‘‘அஞ்சு பவுண் சங்கிலியைக் கொண்டு என்று கூறும் ஆசையுடன் இருப்பதாகக் கூறுகிறார்கள். எப்படி அலங்கரிக்கக் கூடியது தன் மதனிக்கு ஒரு குழந்தை பிறக்க வேண்டும் என்று யாவது தன் மதனிக்கு ஒரு குழந்தை பிறக்க வேண்டும் என்று இவள் உள்ளூர் இரங்கும் நிலை எவ்வளவு சிறப்பாக இருக்கிறது!

12

காட்டுக் கிளியே என்ற
கதை பழகும் நங்கினமே
போட்டு மயிலே--உனக்குப்
பிள்ளை யுமாம் மெய்தானே?

அவர்கள் இருவரும் உயிர்த் தோழிகள்: உண்ணும் போதும் உறங்கும் போதும் ஒன்றாக இருந்த அவர்கள் வாழ்வில் கலியாணம் குறுக்கிட்டது. தோழிகளில் ஒருத்தி காத வித்து மனம் செய்துகொண்டதினால், இவர்களின் மத்தியில் பிரிவு ஏற்பட்டு விட்டது. கலியாணம் முடித்தவள், கணவ ஞேடு வாழி, அடுத்தவள் பெற்றோடு வாழ்ந்து வந்தாள். இவர்களின் பிரிவு வருடத்தைத் தாண்டி, இல்லறம் புகுந்த வளூக்கு இனிய கருவை வயிற்றில் கொடுத்தது. ஒருநாள் மனமான தோழியைக் கண்ட, இனை பிரியா நண்பி “காட்டுக் கிளியே, என்ற கதை பழகும் நங்கினமே, போட்டு மயிலே உனக்குப் பிள்ளையுமாம் மெய்தானே?” என்று நளினமுடன் கேட்கிறார்கள். மகிழ்ச்சியின் மத்தியில் இதயங்கள் ஒன்றுபட்டுத் துடிக்கின்றன. எங்குமே இன்பக் கிளுகிளுப்பு.

தன் தோழியின் அழகைச் சொல்ல வந்தவள் காட்டுக் கிளி யையும், போட்டு மயிலையும் உவமையாக்கிக் காட்டுவதோடு, அவளின் நளினமான கதைக்கு நங்கினத்தையும் உவமை கூறுகின்றார்கள். கற்பனை வளத்துக்கு, கிழக்கிலங்கை முஸ்லிம் களின் கிராமியைக் கவிகள் மற்றும் கவிகளுக்கு எவ்விதத்திலும் சளைத்தவைகள்லல் என்பதற்கு மேற்கூறிய கவியொரு சிறந்த எடுத்துக் காட்டாரும்.

13

ஒன்னேடக் கூடி
ஒன்டாய் இருக்கேனென்று
அல்லயக்காரரெல்லாம்—இப்ப
அரியபகை என்னேட!

அவளும், அவனும் இனை பிரியாத இன்பக் காதலர்கள். அன்பினால் கட்டுண்டு, இன்பக் கனவுகளைக் கண்டு, இளம் வானம்பாடிகள் போல், சிறகடித்துப் பறந்து கொண்டிருந்தார்கள். இந்த இளங் காதலர்கள் மத்தியில் எவ்வித மனக்

கசப்பும் இல்லை. பளிங்கு போன்ற நீரோடையைப் போன்று, இவர்கள் வாழ்க்கைச் சக்கரம் ஓடிக்கொண்டிருந்தது. உழைப்பின் சிகரமான தலைவன், எவருடைய தயவினையும் எதிர்பாராமல், மற்றவர் பொருமைப்படும் அளவில், தன்னை நம்பியுள்ள தன் தலைவியைக் கண்ணும் கருத்துமாகப் பார்த்து வந்தான். இதனால், இவர்களின் வாழ்க்கையைப் பார்த்து எல்லோரும் பொருமைப்பட்டார்கள்.

அன்று காலை, பக்கத்து வீட்டுப் பெண்ணெருத்தியுடன் சண்டையும் போட்டுக்கொண்டாள் தலைவி. சித்திரை மாதப் புழக்கத்தால் இயற்கை வெந்து கொண்டிருந்தது. புழக்கத் தைத் தாங்க முடியாமல், பறவைகளும், மிருகங்களும் மரக் கிளைகளிலும், மர நிழல்களிலும் இருந்து குடல் தெறிக்கக் கத்திக் கொண்டிருந்தன. தலைவியும், புழக்கத்தின் வேதனையைப் போக்க, தன் வீட்டு முற்றத்தில், குலைதள்ளி நிற்கும் தென்னை மர நிழலில் பளிங்குச் சிலைபோல் நின்று கொண்டிருக்கிறார்கள். அப்பொழுது, கழனியிலிருந்து தலைவன் வருகிறார்கள். தலைவனிடம், காலை நடந்த சண்டையைப் பற்றி இத்தலைவி கூறும் அழகினைப் பாருங்கள்!

“‘ஓன்னேடைக் கூடி ஓன்டாய் இருக்கேனன்று அல்லயக் காரரெல்லாம், இப்ப அரிய பகை என்னேடை’” என்று தன் னேடும், தன் வாழ்க்கையிலும் பக்கத்து வீட்டாரெல்லாம் கடும் பொருமையுடன் இருக்கும் விஷயத்தைச் சிறப்புடன் கணவனுக்கு எடுத்துக் கூறுகின்றார்கள். படிக்கவே கவிதை இனிக்கிறதல்லவா?

14

எறு பொழுதே

இலங்குமந்தச் சந்திரனே!

வீறுகொண்ட வேங்கையரே--உங்களை

விலை கொடுத்தோ வாங்கினது?

கிழக்கிலங்கை முஸ்லிம்களால் பாடப்படும் கிராமியக் கவிகள் கிண்டலுக்குப் பேர் பெற்றவையாகும். கவி காள மேகத்தையும் மிஞ்சி விடுமளவிற்கு, இக் கிராமியக் கவிஞர் களின் கிண்டல்கள் மேலோங்கி நிற்பதை அவர்களால் பாடப்படும் கவிகளில் காணலாம். அப்படியான கிண்டல் நிறைந்த பாடலொன்றை இங்கு நாம் நோக்குவோம்.

அவனேர் ஆணமகன். அவனுக்கும் ஓர் ஏழைக் குமரிக்கும் காதல் தொடர்ந்து கனிந்து கொண்டிருந்தது. காதல் வாழ்வில் இன்பச் சிறகடித்துக் கொண்டிருந்த அவ்விளங்கோடியின் வாழ்வில் சீதனப் பேய் குறுக்கிட்டான். சீதனப் பேயின் பயங்கர ஆட்டத்தால், கன்னியின் ஆசைக் கனவுகளெல்லாம் அழிந்து சிதைந்தன. பெற்றேரின் பேச்சைக் கேட்டு, காளை கொழுத்த சீதனத்தோடு, வேறு ஒரு பெண்ணைக் கைப்பிடித்து விட்டான். பாவம்! கன்னி துடித்தாள்.

ஓருநாள், கலியானம் முடித்து உல்லாசமாக வாழும் காளையை, அவனை நம்பிச் சீரழிந்த கன்னி கரண்கிறார்கள். மறு கணம், அவனின் எலாமையை எள்ளி நகையாடுகிறார்கள். எவ் வளவு பக்குவமான கிண்டல். ‘எறுபொழுது இலங்குமந்தச் சந்திரனே, வீறு கொண்ட வேங்கையரே’ என்ற கவியின் அடிகள், காளையைப் பலவாறுக உயர்த்திக் காட்டி, அவனுடைய சக்தியின்மையை “உங்களை விலை கொடுத்தோ வாங்கினது?” என்ற கடைசி அடி மூலம் எளனம் செய்கிறார்கள். பிறரின் சீதனத்திற்கு அடிமையான அவனை ஒரு விலைப் பொருளுக்குக்குச் சமஞகக் காட்டுவது சிறப்பாக இருக்கிறது.

8. காதலொழுக்கம்

]

கிராமத்து மக்களின் வாழ்வு ஒழுக்கத்தை மையமாக வைத்தே பின்னப்பட்டுள்ளது. இவர்களின் கலாசாரம் பண்பாடு பழக்க வழக்கங்கள் அனைத்திலும் ஒழுக்கமே மேலோங்கி நிற்பதைக் காணலாம். வாழ்வில் ஒழுக்கத்திற்கே முதலிடம் கொடுத்து வாழும் கிராமத்து மக்கள் தங்கள் கிராமத்து கட்டுப்பாடுகளுக்கும் சட்ட திட்டங்களுக்கும் மதிப்பும் மரியாதையும் கொடுத்து தூய்மையைப் பேணுவதில் மிகவும் பக்குவமடைந்துள்ளனர். கிராமத்து மக்கள் மத்தியில் யாராவது ஒழுக்கக்கேடாக நடந்து கையும் மெய்யுமாகப் பிடிபட்டு விட்டால் அவர்களைக் கிராமமே காறி உழிழ்ந்து கழித்து வைத்து விடும். இப்படிக் கிராமத்தால் கழிக்கப்பட்ட வர்கள் கிராமத்தில் நடக்கும் எந்த நல்ல காரியங்களிலும் பங்கு கொள்ள முடியாது. இவர்களுடைய சொற்களுக்கும் மதிப்பும் மரியாதையும் கொடுக்கப்படுவதுமில்லை. எந்த மனிதன் ஒழுக்கக் கேடாக நடந்து கிராமத்தால் கழித்து வைக்கப்படுகின்றாலே அவனுடைய குடும்பத்தவர்களையும் கிராமம் சந்தேகக் கண் கொண்டே சதா நோக்கிக் கொண்டிருக்கும். இப்படியான குடும்பத்தோடு கிராமத்தவர்கள் கலியான உறவுகளோ அல்லது வேறு எந்த விதமான உறவுகளோ வைத்துக் கொள்ள மாட்டார்கள். இதையொட்டியே கிராமத்து மக்களின் கட்டுப்பாடுகள் தனித்துவமானவைக் கொள்ள கூறப்படுகின்றன. சில வேளைகளில் கிராமத்தில் ஒழுக்கக்கேடாக நடக்கும் ஆண்களையும் பெண்களையும் கிராமத்து மக்கள் ஊரால் கழித்து வைப்பதோடு நின்று விடாமல் அப்படிப்பட்டவர்களை ஊரிலேயே இருக்க விடாது வேறு ஊர்களுக்குத் துரத்தியும் விடுவார்கள். இவைகளை யெல்லாம் மனதில் கொண்டே கிராமத்து மக்கள் ஒழுக்கத்தை உயிரினும் மேலாகக் கருதி வாழும் பழக்கத்தைக் கொண்டுள்ளனர்.

மேலும் பரவலாகப் பட்டணங்களில் வாழும் மக்கள் நினைக்கிறார்கள்: கிராமங்களில் வாழும் மக்கள் நாகரிக மற்றவர்கள்; அவர்களிடம் ஒழுக்கமில்லை, பண்பில்லை என்று. ஆனால் உண்மையிலேயே பட்டணங்களில் வாழும் மக்களிடம் தான் பண்பும் ஒழுக்கமும் குறைந்து காணப்படுகின்றன. போலியையே அசலென நினைத்துப் பெருமையிடத்துக் கொள்ளும் இப்பட்டணவாசிகள், கிராமத்து மக்களிடம் படிக்க வேண்டிய ஒழுக்கங்களும் பண்புகளும் எவ்வளவோ உள்ளன. பட்டணவாசிகளின் வாழ்க்கையெல்லாம் பணமென்னும் இருட்டறைகளில் மறைக்கப்படுவதினால் அவர்களின் கேவலங்களும் கோலங்களும் இருட்டறைகளிலேயே புதைக்கப்பட்டுச் சமாதிகளும் கட்டப்படுகின்றன. இதனேயே இவர்களின் கேவலங்கள் வெளியுலகிற்குத் தெரிவதில்லை. ஆனால் ஏழ்மை எல்லாவற்றையும் வெளிச்சத்தில் காட்டிவிடுவதினால் கிராமத்து மக்களின் ஒழுக்கக்கேடுகள் உடனே வெளியில் வந்து விடுகின்றன.

இங்கே கிராமத்து அழகி யொருத்தியை இளைஞரைவன் உயிருக்குயிராக நேசித்து வருகின்றார். ஊரார் அறிய உள்மார நேசிக்கும் அவ்விளைஞர், இளமையின் இன்பப் பொலிவில் பூத்துக் குலுங்கி நிற்கும் அழகியின் குடிசைக்கு அடிக்கடி வந்து போய்க் கொண்டிருக்கிறார். அவனின் வருகை தொடர்ந்து கொண்டே இருக்கிறது. இளைஞரின் இன்பக் கிணகிஞப்பில் தன்னையே மறந்து நிற்கும் அழகியின் பெற்றேர்கள், இளைஞரின் வருகையின் நோக்கம் பற்றியும் அவன் மனேநிலை பற்றியும் அறியத் துடிக்கின்றார். கிராமத்தவர்களும் இதைப் பற்றிச் சதா கிளறிக்கொண்டே இருக்கின்றார். இதனால் ஒரு நாள் இளைஞரிடம் கிராமத்து அழகி அவனின் விருப்பத்தைக் கேட்கத் துணிந்து தன் உள்ளக்கிடக்கையைக் கவியாக வெளியாக்கி விடுகிறார். கேலி கலந்த காதற்சவையோடு பாடப்பட்டுள்ள இக்கவி, கிராமத்து மக்களால் மிகவும் நேசித்துப் பாடப்படும் கவிகளில் ஒன்றாகும். இப்போது கவியை நோக்குங்கள்.

“சட்டையும் போட்டு
 சந்தனமும் தான் பூசி
 சுறுமாவும் இட்டு—நீங்க
 சும்மாவந்து போறதென்ன?”

இக்கிராமத்து அழகியை உயிருக்குயிராக நேசித்து வரும் இளைஞன் அழகாக உடுத்து, மனங்களும் பூசி மதிப்போடு அவள் வீட்டுக்கு அடிக்கடி வந்து போய்க் கொண்டிருக்கிறானே ஒழிய அவளை அவன் திருமணம் முடிக்க முன்வருவதாகத் தெரியவில்லை. சதையைச் சூப்பிவிட்டுக் கொட்டையை எறியும் வெளவாலைப் போன்று இவனும் எங்கே இருந்து விடப் போகிறுனே என்று பயந்த அவ்வழகி, உடனே தன்னைக் கரம் பற்றித் தன் ஈறலைத் தீர்த்து, சட்டப்படி மனைவியாக்கிக் கொள்ளும்படி கூறுகின்றார்கள். இதையே அவள் கவியில் நயம் படக் கேட்கின்றார்கள்.

கவியில் வரும் “சுறுமா” என்ற சொல், கண்ணுக்குத் தீட்டும் ஒரு விதக் கறுப்பு நிறத் தூளையே குறிப்பதாகும். கிராமத்து மக்கள் சாதாரணமாக கண்களுக்கு சுறுமா இடும் பழக்கத்தையுடையவர்கள். மேலும் இது வொரு மன் வளச் சொல்லுமாகும். இன்னும் கவியில் வரும் ‘சும்மா வந்து போறதென்ன?’ என்ற இறுதியடியே உயிர் நாடியாகும். இவ்வடியே அவளின் உள்ளக் கிடக்கையை மிகத் தெளிவாகவும் கேவிச் சுவை கலந்த நயத்தோடும் எடுத்துக் கூறுகிறது. ‘சும்மா வந்து’ என்று வரும் அடி, அப்படியே அவளைச் சீண்டியிழுத்து அவளின் ஏலாமையைப் பழிவாங்குவதைக் காணலாம். ‘‘சும்மா’’ என்னும் மன்வளச் சொல் இங்கே ஒன்றுக்கும் முடியாத நிலையையே சுட்டிக் காட்டுவதை நோக்கலாம். கிராமத்துப் பெண்ணெருத்தியின் காத லொழுக்கத்திற்கும் துணிவிற்கும் ஒழுக்கம் நிறைந்த கேவிக்கும் நல்லதொரு எடுத்துக் காட்டென்றே கூறலாம்.

கிராமத்து மக்களின் உள் உந்தல்களையும், உணர்ச்சி களையும், ஒழுக்கப் பண்புகளையும், காதல் உணர்வுகளையும், கட்டுப்பாடுகளையும், சம்பிரதாயங்களையும் சடங்குகளையும் தெட்டத் தெளிவாக எடுத்தோதிக் கொண்டிருக்கும் கிராமியக் கவிகள் இன்று எடுப்பார் கைப்பிள்ளைகளாகி இலக்கிய மென்றால் எத்தனை கிலோ என்று விலை பேசும் வெற்று டப்பாக் களினால், உருமாற்றப்பட்டு, வாலறுந்த பட்டங்களாக, காற்றில் பறக்க முடியாமல், காலத்திற்கு காலம் பத்திரிகை களில் இடம் பிடித்து வருவதைக் கண்டு நேத்திரங்கள் சதா பனித்துக் கொண்டே இருக்கின்றன. கிராமத்து மக்களின் புனிதமான நோக்கங்களையும், எண்ணங்களையும், காதலுணர்வு களையும் கற்றுணர முடியாத கத்துக் குட்டிகளும் பத்திரிகைப் பித்தர்களும், தங்கள் பெயர்களுக்கு மையடிக்கும் நோக்கத்தை மட்டுமே மையமாக வைத்துக் கொண்டு தங்கள் தங்கள் அறிவுக்கு ஏற்ற முறையில் அசிங்கப்படுத்தி எழுதுவதையிட்டு, கிழக்கிலங்கைச்யைசேர்ந்த இலக்கிய நெஞ்சங்கள் உடன்தகுந்த நடவடிக்கை எடுக்க முன்வர வேண்டுமென்று உள்ளனபுடன் கேட்டுக் கொள்கிறேன். கிராமத்து மக்களின் இதயதாபங்களையும், பக்குவங்களையும் புரிய, புரிந்து கொள்ள முடியாத போலிகளினால், எத்தனையோ நல்ல கவிகள் நலிவடைந்து, உண்மை நிலையிலிருந்து உருமாற்றப்பட்டு, பாலியல் எண்ணங்களையே மையமாகக் கொண்ட கவிகளாகக் காட்டப்பட்டுள்ளமை தூரதிர்ஷ்டமென்றே கூறல் வேண்டும். இதற்கு எத்தனையோ கிழக்கிலங்கை முஸ்லிம்களின் கிராமத்து கவிகளை உதாரணமாகக் கொள்ளலாம். இடநெருக்கடியைத் தவிர்த்து, அவைகளை இங்கு குறிப்பிடாமல் விட்டு விடுகின்றேன்.

கிராமத்து மக்கள் தங்கள் காதல் வாழ்வில் எவ்வளவு பக்குவமாகவும், நேசமுடனும் பழகிக் கொள்கின்றார்கள் என்பதற்கு கீழ்வரும் கிராமியக் கவி சிறந்த உதாரணமாகும். கிராமத்து இளைஞரைவன், தன் உள்ளம் கவர்ந்தவளைச் சந்திக்க வரும் பாணியையையும், அதன் மூலம் அவன் காதவி

அறிந்து கொள்ளும் குறிப்பினையும் இக்கிராமியக்கவி, மிகச் சிறப்பாக எடுத்தோதுவதைக் காணலாம். அப்பழக்கற்ற தூய்மையான காதலொழுக்கத்தில் கூடிய மதிப்பும் மரியாதையும் கொண்டுள்ள கிராமத்து மக்கள் கிராமத்தின் கட்டுப் பாடுகளுக்கும், பழக்க வழக்கங்களுக்கும் மிக்க மதிப்பும், மரியாதையும் கொடுத்தே வாழ்வார்கள். கிராமத்து காதலனும், காதலியும் தங்கள் சந்திப்பை எங்கே எப்படி ஏற்படுத்திக் கொள்வார்கள் என்பதை சிறப்போடு எடுத்துக்காட்டும் இக்கவியை நீங்களும் பாருங்கள்.

‘காறிக் கனச்சி
கடவலுக்கு வந்தியென்டா
வாசமொண்டு வீசம்—அப்ப
வந்ததையும் நான்றிவேன்’

முழுக்க, முழுக்க கிராமத்து மண்வளச் சொற்களைக் கொண்டு உருவாக்கப்பட்டுள்ள இக்கிராமியக்கவி, கிராமத்து மக்களின் ஊடலொழுக்கத்தை எவ்வளவு துல்லியமாகவும் சிறப்பாகவும் எடுத்துக் காட்டுகின்றது என்பதைப் பாருங்கள், இங்கே ‘‘காறிக் கனச்சி’’ என்னும் முதலடி காதலன் வரும் போது காட்டும் சைகைகளையே கூறுகின்றது. காதலியைக் காண வரும்போது, அவன் சப்தமிட்டு வருவதையே இங்கே கவிஞர் ‘‘காறிக் கனச்சி’’ என்று கூறுகின்றார். மேலும், ‘‘கடவல்’’ என்னும் மண்வளச் சொல், கிராமத்து மக்கள் தாங்கள் வாழும் பகுதியில் வளைவுகளைச் சுற்றி வேலியடைத்து, அவ்வேலியில் ஒரு இடத்தில் உள்ளுக்குப் போவதற்கு இட மொன்று விட்டு, அதற்கு ஒரு கதவும் போட்டு வைத்துக் கொள்வார்கள். இப்படியாக வேலியில் ஒரு இடத்தில் விடப் படும் இடத்தையே ‘‘கடவல்’’ என்று சொல்லுவார்கள்.

இன்னும் தன் உள்ளம் கவர்ந்தவன் அவளைத் தேடி, அவளுடைய வீட்டுக்கு வந்து, காறிக் களைத்தால், அப்பொழுது அங்கே ஒரு வாசம் வீசுமென்று கூறி, அவனுடைய ஆளுமையை மிகவும் உயர்த்திக் காட்டுகின்றார்.

கிராமத்துப் பெண்கள் என்றும் தங்கள் கணவர்மார் களிலும், காதலர்களிலும் கூடிய மதிப்பும் மரியாதையும் வைத் திருப்பார்களென்பதற்கும், அவர்கள் ஊடல் உறவுகளுக்கும் பக்குவமான இடமளித்து வாழ்வார்களென்பதற்கும் இக் கிராமியக் கவி, சிறந்த உதாரணமென்றே கூறலாம்.

3

கிராமத்து மக்களின் காதலொழுக்கம் மேன்மையானது, பக்குவமானது, எதையும் சிந்தித்து, சிறப்போடு செய்யும் பழக்கத்தையடைய இவர்கள் முங்கியமாக காதல் விடயங்களில் பயத்தோடும், பண்போடும் நடந்துகொள்ளும் பழக்கமுடையவர்களாக இருக்கின்றனர். ஏனெனில் இவர்கள் ஒழுக்கத்தில் சிறிதேனும் தவறி நடக்க நேரிட்டால், அப்படி நடக்க முனைந்தவர்களை கிராமத்து மக்கள் ஒதுக்கிவைத்து விடுவார்கள். அப்படிக் கிராமத்தால் ஒதுக்கப்பட்டவர்கள், மீண்டும் கிராமத்து மக்களோடு சேர்ந்து வாழ்வது மிகக் கஷ்டமான காரியமென்றே கூறலாம். இதனாலேயே கிராமத்துக் காதலர்கள் களவொழுக்கத்தில் மிகப் பண்போடும் பயத்தோடும் நடந்துகொள்ளும் பழக்கமுடையவர்களாக இருக்கின்றனர். இவர்கள் தங்கள் பெற்றேர்களின் மனம் நோகாவண்ணம் தங்களின் ஊடல் உறவுகளை வளர்த்துக் கொள்வதில் எப்போதும் பக்குவமுடையவர்கள். ஒழுக்கத்தை உயிரினும் மேலாக மதித்து நடக்கும் கிராமத்துக் காதலர்களின் பண்புக்கும் அன்புக்கும் கீழ்வரும் கவி நல்ல உதாரணமென்றே கூறலாம்.

அவள் ஒரு கிராமத்து அழகி. பூத்துக் குலுங்கி புது மெருகேறி, அன்றலர்ந்த செந்தாமரையைப் போல் இதழ் விரித்து, இயற்கையோடு போட்டியிட்டுக் கொண்டு குடிசைத் திண்ணையில் குந்திக் கொண்டிருக்கிறார்கள். சீத்தைச் சட்டையில் மோதிச் சீறிக் கொண்டிருக்கும் அவள் விம்மிப் புடைத்த தனங்கள் அவளின் இளமையையும் எழிலையும் பறைசாற்றிக் கொண்டி

ருக்கின்றன. கைதேர்ந்த சிற்பியொருவனின் கைவண்ணத்தில் உருவான அதியற்புத சிருஷ்டியைப் போன்றிருக்கும் அவ்வழகியை மந்தமாருதம் தொட்டு விளையாடுவதைப் பொறுக்க முடியாமல், பனி வெளியில் கொட்டிக் கொண்டிருக்கிறது.

இளநிலவின் எழிலொளியில் தவித்துக் கொண்டிருக்கும் அவள் ஓலைக் குடிசையின் பக்கத்தில் நிற்கும் பலா மரத்தி லிருந்து இரு கூடைகள் குரலெழுப்பிக் கொண்டிருப்பதை பொறுக்க முடியாமல் அவளின் செல்ல நாய் எரிச்சலோடு கத்திக் கொண்டிருக்கிறது. அப்போது அவ்வழகியின் இதயத்தைக் கொள்ளையிட்டு அவளின் வண்ணத்தை வாரியெடுத்து அள்ளிக் குடிக்க அவாவுற்று அல்லும் பகலும் அவளின் இல்லமே தஞ்சமெனக் கிடக்கும் அவளின் காதலன் அங்கே வருகிறுன். துண்டுச் சீலையை உடுத்து, துடைகள் தெரிய இளமை ஊஞ்சலில் ஆடிக் கொண்டிருக்கும் அவளைக் கண்டதும் தன் உள்ளக் கிடக்கையை அவன் கவியாக வெளிப்படுத்துகின்றன. இதோ கவியைப் பாருங்கள்.

‘‘அப்பதான் பூத்த
அலருஞ் செந்தாமரையே
எப்பவரகா மயிலாள்-உன்ற
ஈறலை நான் தீர்ப்பதற்கு?’’

இளமையின் ஏகாந்த சாம்ராஜ்யத்தில் கொலு வீற்றுக் கொண்டிருக்கும் அவ்வழகியை, அவள் காதலன் ‘‘அப்பதான் பூத்த அலருஞ் செந்தாமரையே’’ என்று கூறுகின்றன. இங்கே ‘‘அப்பதான்’’ என்ற கிராமத்து மண்வளச் சொல் ‘‘அப்பொழுது’’ ‘‘தான் அல்லது அந்நேரம்தான்’’ என்ற கருத்துக்களையே குறித்துப் பாடப்பட்டுள்ளது. இளம் காலையின் இனிய கதுப்பில் மலர்ந்து கொண்டிருக்கும் செந்தாமரையைப் போன்ற அழகி அவள். கதிரவனின் காதலால் விரிந்து கொண்டிருக்கும் மொட்டு எவ்வளவு துல்லியமாகவும் மெல்லியதாகவும் எழிலாகவும் இனிமையாக இருக்குமோ அப்படியான நிலையில் அவளின் காதலி இருக்கிறார்கள். அவ

ஞக்கு ஒரு ஈறல். அந்த ஈறலைத்தான் அவன் தீர்க்கத் துடிக் கிருன். அவன், அந்த அழகியைத் திருமணம் செய்ய வேண்டுமென்பதே அந்த அழகியின் தணியாத ஈறல். இதையே அவன் கவியின் இறுதியடியில் “எப்ப வரகா மயிலாள்—உன்ற ஈறலை நான் தீர்ப்பதற்கு?” என்று வினா எழுப்புகிறுன். இங்கே எப்ப வரகா, “‘�றல்’ என்பன முறையே “‘எப்பொழுது வரட்டும்”, “அவா” என்ற கருத்துக்களைச் சுட்டும் கிராமத்து மண்வளச் சொற்களாகும். கிழக்கிலங்கை முஸ்லிம்களின் பேச்சுவழக்கில் “கா” வென்ற பாசமுள்ள இடைச் சொல் என்றும் மலிந்திருப்பதை இன்றும் நாம் காணலாம். இதையொட்டியே இவனும் தன் காதலியிடம் “எப்ப வரகா” என்று பாசமுடன் கேட்கின்றார்கள்.

மேலும் “‘மயிலாள்’” என்று அவளின் அழகை மெருகூட்டிக் காட்டுவதற்காகவும் அவளின் உள்ளத்தைக் கொள்ளையிட்ட கள்வன் தானே என்பதைக் கூறுவதற்காகவுமே வடித்துள்ளான். அவனுடைய பாசத்திற்கும் ஒழுக்கத்திற்கும் பன்புக்கும் எல்லைதான் ஏது?

கவியின் இறுதியடியே களவொழுக்கத்தின் ஜீவநாடியா இருப்பதைப் பாருங்கள். இங்கே அவன் “உன்ற-- ஈறலை நான் தீர்ப்பதற்கு?” என்று கேட்கும் பாணி எவ்வளவு சிறப்பாக இருக்கிறது பாருகங்கள். உன்னைத் திருமணம் முடித்து உன்னேடு ஒன்றுகி உன் உள்ளத்தில் கணவன் என்ற மதிப்போடு வாழ நான் எப்போது வரட்டும் என்று கேட்பது, கிராமத்து மக்களின் காதலொழுக்கத்தினை ஒருபடி மேலோங்கிக் காட்டுவதாகவே அமைந்துள்ளது.

4

கிராமத்து மக்களின் வாழ்வு, தூய ஒழுக்கத்தை மையமாக வைத்தே பிறந்து கொண்டிருக்கிறது. ஒழுக்கத்தை உயிரினும் மேலாக மதித்து நடக்கும் கிராமத்து மக்களின் வாழ்வில்தான் எத்தனை கட்டுப்பாடு, கண்ணியம். சுலனமற்று ஒடும் நீரோ

டையைப் போன்ற அவர்கள் வாழ்வில் ஆங்காங்கே துயர
கீதங்களும், சோக நாடகங்களும் முகிழ்விட்டுக் கொண்டுதான்
இருக்கின்றன. வாய்விட்டுச் சொல்ல முடியாத துயரங்களையும்,
சோகங்களையும் முடி மறைத்து வைத்துக் கொண்டு, மௌன
ராகமீட்டிக் கொண்டிருக்கும் கிராமத்தின் இதயங்களுக்குத்
தான் எல்லையேது? முடிவில்லாக் கற்பனையின் குறைப் பிரவச
மாக ஜனித்துக் கொண்டிருக்கும் கிராமத்துப் பெண்கள்
வாழ்வில்தான் எத்தனை ராகங்கள்? உடைந்த வீணையின் நரம்பு
களிலிருந்து தெறிக்கும், ஜீவனற்ற ராகங்களில்தான் எத்தனை
பேதங்கள்? முடிவில்லா நாடகங்களை நெறிப்படுத்துவதில்தான்
கிராமத்து மக்களுக்கு எத்தனை அவா? எல்லாமே சோகம்,
துயரம். இதுதான் கிராமத்து மக்களின் முடிவில்லாச் சொத்
துக்கள். உண்மையின் பூஜ்யங்கள்.

கிராமத்து அழகியொருத்தி ஆடவன் ஒருவனின் அன்புக்
கடிமையாகி, அவனுட்டிய இன்பக் கிஞகிஞப்பில் தன்னையே
மறந்து, உயிரினும் மேலான தன் கற்பினையும் அவனுக்குத்
தாரை வார்த்து, அதன் பிரதி பிம்பமாகத் தன் வயிற்றில்
அவனின் சிக்கவையும் வளர்த்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள். இந்
நிலையில், கிராமத்து மக்கள் அவளை ஒதுக்கி வைத்து, காறி
உழிழ்ந்து கொண்டிருக்கின்றார். பாவம் வளரும் சிக்கிற்கு
பதில் கூற முடியாமல் அவள் துடித்துக் கொண்டிருக்கிறார்.
அவள் பெற்றேர்கள் எதுவுமே செய்ய முடியாமல் ஏங்கிக்
கொண்டிருக்கின்றார். கிராமம் முழுதும் அவளின் கதை
தான். அவளை இப்பரிதாப நிலைக்கு ஆளாக்கிவிட்டு, எதுவுமே
அறியாத அப்பாவி போல் நடிக்கும் அவ்வாலிபனைக் கண்டு
தன்னை மனைவியாக ஏற்று, ஊரறியத் தன் கழுத்தில் தாவி
யைக் கட்டும்படி கெஞ்சிக் கதறியமும் இக்கிராமிய அழகியின்
உள் உந்தலை, ஒரு கிராமத்துக் கவிஞர் எத்தனை தத்துப்பமாகப்
பாடியுள்ளான் என்பதை கீழ்வரும் கிராமியக் கவியைக்
கொண்டு அறியலாம்.

‘நீலமணிக் கல்லே
நின்டிலங்கும்

பொன் விளக்கே
 கோபமில்லா ராசாவே--
 நீங்க பாவமொன்று
 செய்யாதிங்க'

தன் இதயத்தைக் கொள்ளோயிட்டு, கோலவிழிகளைக் குளங்களாக்கி, கோல மிழக்கச் செய்த அவனை அவள், இரத்தினக் கற்களிலேயே மிகவும் மதிக்கக் கூடிய ‘நீலமணிக் கல்லே’ என்று உயர்த்திக் கூறுகின்றார்கள். இது மட்டுமா? அவள் தொடர்ந்து ஒளியைக் கொடுத்துப் பிரகாசித்துக் கொண்டிருக்கும் பொன்னால் செய்யப்பட்ட விளக்காகவும் அவனை உவமையாக்கி காட்டுகின்றார்கள். நீலமணிக் கல்லையும், பொன் விளக்கையும் உவமையாக்கிக் காட்டும் இக் கிராமத்தழகி அவனைக் ‘கோபமில்லா ராசாவே’ என்று மேலும் உயர்த்தி அவள் அழகையும் பண்பையும் கோடு கிழித்துக் காட்டுவதி விருந்து அவனில் அவள் எவ்வளவு பாசமும், பணிவும் அன்பும் கொண்டிருக்கிறார்கள் என்பது சிறப்பாகப் புலனுகிறது. ‘கோபமில்லாத ராசா’ என்று அவன் பண்பை உயர்த்திக் காட்டும் அவள், இவ்வளவு தூரம் தன் வாழ்க்கை சீரழிந்து போன பின்னரும் அவனை அவளால் ஏசவோ, பேசவோ அல்லது தூற்றவோ முடியவில்லை, ஏனெனில், அவன் ஊட்டிய அன்புக்கு அவ்வளவு பற்று, பக்குவம். அவன் நல்லவன். எதையும் மனதில் எடுத்துக் கொள்ளாத, வெள்ளோயுள்ளாம் கொண்டவன். எப்படியோ தனக்குக் கட்டாயம் வாழ்வு கொடுப்பானென்ற நம்பிக்கை அக்கிராமத்து அழகிக்கு நிறையவுண்டு. அதனால் தான், அவள் அவனை நோகவில்லை. அவன் மனம் கசிந்து, மனைவியாக ஏற்றுக் கொள்வான் என்ற நம்பிக்கையில்தான், கவியின் இறுதியடியில் ‘நீங்க பாவமொன்று செய்யாதீங்க, என்று கெஞ்சகின்றார்கள். அவனை மயக்கி, அவள் வயிற்றில் சிசுவை வளரச் செய்து விட்டு, அவனை மனைவியாக ஏற்க மறுப்பது பாவமல்லவா? இந்தப் பாவத்தைச் செய்தால் அவனை இறைவன் மன்னிப்பாரா? மன்னிப்புக் கிடையவே கிடையாது, களவொழுக்கத்தின் சிறப்பிற்கும் அதன் தத்துவத்துக்கும்

சிறந்த உதாரணமாகவுள்ள இக் கிராமியக் கவி காதல் உள்ள வரை நிலைத்து வாழுமென்பதில் ஜயமேயில்லை.

5

முன் பனிக்காலம். குளிரின் கொடுமையைத் தாங்க முடியாமல் உலகம் நடுங்கிக் கொண்டிருக்கிறது. எங்குமே பனிப்படலம். மக்கள் எதுவுமே செய்யமுடியாமல் தங்கள் தங்கள் வீடுகளிலேயே முடங்கிக் கிடக்கின்றனர். மரங்களும் செடிகளும் பனியின் சுகத்தில் இனிமையடைந்து கொண்டிருக்கின்றன. பட்சிகள் பனியைத் தாக்குப் பிடிக்க முடியாமல் தங்கள் தங்கள் கூடுகளில் அமைதியாக உறங்கிக் கொண்டிருக்கின்றன. ஆந்தையும் கூகையும் அமைதியைக் கெடுத்து அலறிக் கொண்டிருப்பதைப் பொறுக்க முடியாமல் தெருநாய்கள் முச்சுப் பிடித்து ஊளையிடுவதில் போட்டி போட்டுக் கொண்டிருக்கின்றன.

இள நிலா, பூங்காரத்துடன் மேகத்தில் மறைவதும் வெளி வருவதுமாக இருக்கிறது. குடிசையின் திண்ணையில் கிரா மத்து அழகியொருத்தி சோகமே உருவாகி குந்திக் கொண்டிருக்கிறார்கள். குப்பி விளக்கின் மங்கிய ஒளியில் அவ்விளந் தலைவியின் முகம் எதையோ பறிகொடுத்த நிலையில், எண்ணற்ற கேள்விக்குறிகளை தேக்கி வைத்துக் கொண்டிருக்கிறது. அடிக்கடி அனல் போன்ற பெருமுச்சுகளை அள்ளி எறிந்து கொண்டிருக்கும் அவ் விளந்தலைவிக்கு திருமணம் முடிந்து ஒரு மாதம் கூடச் செல்லவில்லை. பாவம், ஏழ்மையின் கோரப்பிடியில் சிக்குண்ட அவள் குடும்பத்தைக் காப்பாற்ற வேண்டி, அவளின் தலைவன் பொருள் தேடும் நிமித்தம் வெளியூர் சென்று விட்டான். உடனே திரும்பி விடுவே னென்று உறுதியளித்துச் சென்ற அவள் தலைவன் இரண்டு மாதங்களாகியும் வீடு திரும்பவில்லை, அவளின் நினைவுகள் அவளை வாட்டி வதைத்துக் கொண்டிருக்கிறது. அவனுட்டிய இனபங்கள் அவளைச் சுட்டெரித்துக் கொண்டிருக்கின்றன. எல்லாவற்கும் மேலாக குளிர், சதா அவளின் நினைவுகளை

நினைவுறுத்திக் கொண்டிருக்கிறது. காதலின் வேதனையைப் பொறுக்க முடியாமல், அவள் அதரங்கள் அசைய, கவி ஐனிக் கிறது. கள்ளம் கபடமற்ற அக்கிராமத்துத் தலைவியின் உள்ளக் கிடக்கை, எவ்வளவு சிறப்பாகவும், மதிப்பாகவும் இக்கவியில் வெளிவருகின்றது என்பதை நோக்கும்போது எம் உள்ளமெல்லாம் புல்லரிக்கவில்லையா? தன் கணவன் மேல் அவள் வைத்துள்ள பாசத்தையும், பண்பையும் நோக்கும் போது, கிராமத்து மக்களின் ஒழுக்கத்தையும், உண்மை அன்பினையும் போற்றுமலிருக்க முடியுமா?

வண்டமுகும் சோலையில
மானமுது நின்டதுபோல்
நின்டமுதேன் ராசா-ஓங்கிட
நினைவுவந்த நேரமெல்லாம்.‘‘

கவியின் முதலடியிலேயே தன்னுடைய தனிமைத் துயினையும், அத்துயரினால் தான் படும் வேதனையையும் மிகச்சிறப் பாகக் கூறும் இக்கிராமியத் தலைவி தன் தலைவன்மீது தான் எத்தனை பாசத்தை வைத்துள்ளாள் என்பதை நினைக்கும்போது நாமும் கிராமத்திற்கே போய் வாழலாம்போல் தோன்றுகிறது.

‘‘வண்டமுகும் சோலையில்’’ என்று கவியில் வரும் அடி, அடர்ந்த காட்டினைக் குறிப்பதை நோக்கலாம். மேலும் இவ்வடர்ந்த காட்டில் திசை தப்பி வந்த மானைன்று, தன் கூட்டத்தோடு போய் சேர்ந்து கொள்ள முடியாமல், தனக்கு ஏற்படப் போகும் ஆபத்தினை எண்ணி எண்ணிக் கண்ணீர் சொரிந்து கொண்டு ஏங்கி நிற்கும் பரிதாப நிலையில் அவளும் இன்று இருக்கிறார்கள். இதையே அவள் ‘‘வண்டமுகும் சோலையில்—மானமுது நின்டதுபோல்’’ என்று கவியில் அழகோடு எடுத்துக் காட்டுகிறார்கள். பாவம், வழி தப்பிச் சென்ற மான் போக வேண்டிய இடத்திற்கு போக முடியாமல் வேதனைப் படும் நிலையிலேயே இக்கிராமத்து தலைவியும் தன் தலைவன் இல்லாமல் எதுவுமே செய்ய முடியாமல் தவித்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள்.

மேலும் “நின்டமுதேன் ராசா—ஓங்கிட நினைவு வந்த நேரமெல்லாம்” என்று தன் கணவன் மீது அவள் கொண் டிருக்கும் பாசத்தையும், மதிப்பையும் சிறப்போடு கோடு கிழித்துக் காட்டும், இக்கிராமத்து தலைவியின் துயரத்திற்கு எல்லைதான் ஏது? அவன் நினைவு வந்த நேரமெல்லாம் அவள் அழுது கொண்டே இருக்கிறார்கள். அதுவும், வண்டுகள் சப்த மிடும் ஈறல் காட்டில், திசை தப்பி நிற்கும் மானைப் போல் அழுது கொண்டிருக்கிறார்கள். இவளின் நிலையை எண்ணும் போது, கிராமத்து மக்கள் இல்லற வாழ்வில் எவ்வளவு தூரம் மதிப்பும் மரியாதையும் கொண்டு வாழ்கின்றார்கள் என்பது சிறப்பாகப் புலனுகின்றது.

6

நெளிந்தோடும் நீரோடைகள் நிமிர்ந்து நிற்கும் கழுகும் தென்னையும் பச்சைப்பசேலென்று காட்சிதரும் வயல்வெளிகள்; மந்திகள் தாவி விளையாடும் மதிரமரங்கள்; முகில் கண்டு மயிலாடும் காட்சிகள்; வண்ணக் குன்றுகள் எல்லாமே கிராமத்து மக்களின் உள்ளங்களைத் தடவி நிற்கும் இயற்கை எழில்கள். கள்ளம் கபடமற்ற கிராமத்து மக்களின் உள்ளங்களில்தான் எத்தனைக்கங்கள்; துயரங்கள். நிறைவேருக் காதல்கள், நீண்ட பெருமூச்சுகள்; நீர் நிறைந்த நேத்திரங்கள், புரியாத சுழற்சிகள், புதுமைச் சுருக்குகள் அனைத்துமே கிராமத்து மக்களின் வாழ்வில் ஆழப் பதிந்து விட்ட அழியாத கோலங்கள். உடைந்த வீஜையின் நரம்புகளிலிருந்து வெளிவரும் நாதத் தைப் போன்று கிராமத்து மக்களின் இனம்புரியாத சோக கீதங்களை கிராமத்துக் கவிஞர்கள் சிறப்பாகப் பாடியுள்ளனர். அப்படியான பாடலொன்றை இப்பொழுது நோக்குவோம்.

கிராமத்து அழகியொருத்தியை இளைஞருவன் உயிருக்கு யிராக நேசித்தான். உண்ணும் போதும் உறங்கும்போதும், அவ்வழகியின் நினைவாகவே அவ்விளைஞன் இருந்தான். ஊரெல்லாம் ஒரே பேச்சு. எழில் வானம்பாடி போல் காதல் வானில் இன்பச் சிறகடித்துப் பறந்து கொண்டிருந்த இவ்விளங் சோடிப் புருக்களை, அவர்களின் பெற்றேர்கள் கூட-

எதுவும் செய்ய முடியவில்லை. வயற்காட்டிலும், வாசற்புறத் திலும், வீட்டிலும், வெளியிலும் காதல் அரும்பிக் கணிந்தது.

ஒருநாள், இளைஞனின் அக்கினி ஜாவாலையில் அக் கிரா மத்து அழகி, தன் கற்பினை காய்ச்சிக் கொண்டாள். இளமையின் இன்ப ராகங்கள் திசைமாறித் தெறித்தன. வாழ்வின் சுகந்தத்தை நுகரத் துடித்த அவ்வழகி, அதன் களைக் கட்டிக் கொண்டிருந்த அவளுக்கு கழுத்தில் தாலி இல்லாமலே வயிற்றில் கருவொன்றைச் சுமந்து கொண்டிருப்பது பெரும் சுமையாகவும் துயரமாகவும் இருந்தது. வளர்ந்து வரும் கருவிற்கு வழி சொல்ல வேண்டிய பொறுப்பு அவளை வாட்டி வதைத்தது. பெற்றேரின் ஏச்சும் பேச்சும், ஊராளின் பழிச் சொற்களும் அவளைக் கொடுமைப்படுத்தின.

தனக்கு ஏற்பட்ட கொடுமையை என்னி என்னிக் கோல மயில் குழறினால். காலம் பதில்சொல்ல மறுத்தது. உடனே காதலை நாடி தன் உள்ளக் கிடக்கையை அவ்வழகி அவனிடம் ஆணித்தரமாகவும், ஆத்திரமாகவும் கூறும் இக் கிரா மியக் கவி, ஒரு கிராமத்து பெண்ணெருத்தி தன்னுடைய கற்பிற்கு எவ்வளவு மதிப்பும் மரியாதையும் கொடுக்கிறார்கள் என்பதைச் சிறப்பாகக் காட்டுகின்றதைப் பாருங்கள்.

“கடவில் விழுந்திருவேன்
கப்பலிலே போயிருவேன்
உயிரை அழித்திருவேன்--நீ
உடன் என்னை ஏக்காட்டி”

கவியின் முதலடியிலேயே “கடவில் விழுந்து விடுவேன்” என்று கூறுவதிலிருந்து அக்கிராமத்து அழகி எவ்வளவு மனம் நொந்துபோயிருக்கிறார்கள் என்பது புலனுகின்றது. அது மட்டு மில்லாது ‘‘கப்பலிலே போயிருவேன்’’ என்று கூறி, நீஎன்னை ஏற்றுக் கொள்ளாவிட்டால், இந்த ஊரையே விட்டுப் போயிருவேன் என்றும் கூறுகிறார்கள்,

இன்னும் “உயிரை அழித்திருவேன் நீ உடன் என்னை ஏக்காட்டி” என்று விம்மும் இக் கிராமத்து அழகியின் துயரத்தை எப்படித்தான் எங்களால் பொறுக்க முடியும்.

காதலின் இனிமையில் இழக்க முடியாத கற்பினை இழந்து நிற்கும் அவ்வழகியை அவ்விளைஞன், ஏற்றுத் தாலியை அவள் கழுத்தில் கட்டினுலோழிய, அவள் உயிரோடு வாழவே மாட்டாள். இவ்வுண்மையை மிகச் சிறப்பாகவும் நளினமாகவும் எடுத்தோதும் இக் கிராமியக் கவியை கிழக்கிலங்கை முஸ்லிம் கிராம மக்களின் பக்குவத்திற்கு மிக உயர்ந்த சான்றூக்கக் கொள்ளலாம்.

7

மாரி காலம் ஆரம்பித்து விட்டது. குளிர், இரவை ஆட்டிப் படைத்து ஆட்சி புரிந்து கொண்டிருக்கிறது. வானம் அடம் பிடித்து சின்னங்கிக் கொண்டிருப்பதை சகிக்க முடியாமல் இள நிலவு சோகமே உருவாகி ஊர்ந்து கொண்டிருக்கிறது. உலகமே அமைதியின் மடியில் தூங்கிக் கொண்டிருக்கும்போது அக் கிராமத்து அழகி மட்டும் தூங்காமல் வழிந்தோடும் கண் ணீரை அடிக்கடி துடைத்துக் கொண்டு, பொங்கி வரும் அனல் போன்ற பெருமூச்சுகளை சதா விட்டபடி, சாப்பைப் பாயொன் றில் ஒருக் கணித்து குந்திக் கொண்டிருக்கிறார்கள்.

வையத்து வண்ணங்களையெல்லாம் தன் வதனங்களில் தேக்கி வைத்து அதி அற்புத சிற்பியொருவனின் அழூர்வ சிருஷ்டியாக இருக்கும் அக்கிராமத்து அழகி, கொழு கொம் பற்ற அவரைக் கொடியாகச் சோர்ந்து கிடக்கிறார்கள். குளிரின் ஆவிங்களத்தில் தன்னை மறந்து, நாணத்துடன் ஓடிவரும் இளந்தென்றல், சோகமே உருவாகி, அமைதியின் சின்னமாக குந்திக் கொண்டிருக்கும் அக் கிராமத்து அழகியைத் தடவி மௌன ராகத்தை மீட்டிக் கொண்டிருக்கிறது.

வாழ்வின் இனிமையின் கோடியைக் கூடக் காண முடியாமல், ஓலைக் குடிசையே தஞ்சமெனக் கிடக்கும் அக் கிராமத்து அழகியை உயிருக்குயிராக நேசித்த இளை ஞாருவன் ஏமாற்றிவிட்டு, வேறு ஒருத்தியை கைப்பிடித்துக்

கொண்டான், பாவம்! வாழுவும் முடியாமல், மாளவும் முடியாமல் ஏங்கிக் கொண்டிருக்கும் அவ்வழகியை கிராமத்து மக்கள் சறுக்கிப் போனவள் என்று ஏற்க மறுத்துக் கொண்டிருக்கின்றனர். காலத்தை வெல்ல முடியாமல் தனித்துக் கொண்டிருக்கும் அக்கிராமத்து அழகியின் நேத்திரங்கள் பனிக்கின்றன. பனிக்கும் நேத்திரங்களோடு அவ்வழகியின் உள்ளக் குழுறல்கள் கவியாக ஜனிக்கிறது.

‘எல்லாம் எதிரி
இலைகுழையிம் தானெனதிரி
புல்லும் எதிரி—இந்த
பூலோகத்தில் என் பிறந்தேன்?’

கவியில் வரும் முதலடியிலேயே தன்னுடைய பரிதாப நிலையை சிறப்போடு சித்தரிக்கும் இக்கிராமத்து அழகி அவள் வாழும் கிராமத்து மக்கள் எல்லோரும் தன்னை வெறுத் தொதுக்கி, செல்லாக் காசாக மதித்து நடத்துகின்றனர் என்பதைக் கூற ‘‘எல்லாம் எதிரி’’ என்று சிலேடையாகக் கூறுகின்றார்கள். பாவம், யாரோ ஒருவனின் பசப்பு வார்த்தை களை நிஜமென நம்பி அவனுட்டிய இன்பக் கிணகிணுப்பில் தன்னையே இழந்து நிற்கும் அக்கிராமத்து அழகிக்காகப் பரிதாபப்படுவதற்கு அவள் பெற்றேர்களைத் தவிர இன்று யாருமே இல்லை. இதனால்தான் கவியில் வரும் இரண்டாவது அடியில் ‘‘இலை குழையிம் தானெனதிரி புல்லும் எதிரி’’ என்று கூறிப் பெருமுச்ச விடுகிறார்கள். இன்று உலகமே அவனுக்கு எதிரியாகத் தெரிகிறது. இயற்கையே தன்னைப் புறக்கணித்து ஒதுக்கி வைத்துப் புதினம் பார்க்கிறது என்பதைக் கூறுவதற்காக அக்கிராமத்து அழகி ‘இலை’ ‘குழை’, ‘புல்’ போன்ற இயற்கையோடு ஒன்றித்த உதாரணங்களை இங்கு தன் கவியில் எடுத்தாண்டுள்ளமை என்டு குறிப்பிடத் தக்கது.

கிராமத்து மக்கள் ஒழுக்கத்தின் பால் எப்பொழுதும் கண் டிப்பான் போக்குடையவர்கள், ஒழுக்கத்தை அவர்கள்

உயிரினும் மேலாகக் கருதி வாழும் பழக்கத்தைக் கொண்ட வர்கள். இதனாலேயே இக்கிராமத்து அழகியை வேறு எந்த ஆடவனும் கைப்பிடிக்க விரும்பவில்லை. எவ்வே ஒருவனின் ஆசை நாயகியாக இருந்த அவ்வழகியை ஏற்றுக்கொள்ள அக்கிராமத்தில் யாரும் முன்வரவில்லை. இதனால் மன முடைந்து நிற்கும் அவ்வழகி தன்னையே நொந்து கொள்கிறார்கள். அவள் இந்த உலகத்தில் பிறந்ததே பெரும் பாவ மென்று நொந்து கொள்கிறார்கள். ‘‘இந்த பூலோகத்தில் ஏன் பிறந்தேன்’’ என்று கவியின் இறுதியடியின் மூலம் அவ்வழகி சுட்டிக்காட்டுவதிலிருந்து இதை யூகித்துக் கொள்ளலாம்.

வயது வந்தும் வாழ முடியாமல் நொந்து கொண்டிருக்கும் ஒரு கிராமத்து அழகியின் உள் உந்தல்களை சிறப்போடு எடுத் தோதும் இக்கவி, களவொழுக்கத்தின் சிறப்பினைக் காட்டுவதில் நல்ல வெற்றியடைந்துள்ளதென்றே கூறலாம்:

8

மனித வாழ்க்கையில் மழையும், புயலும், கானலும், குளிரும், காந்தமும் விசையும் கற்பணையும் நிஜமும் கால தேவனின் நீண்ட பயணத்தில் ஆழப் பதிந்த அடிச் சுவடுகள். எழுத்தில் வடிக்க முடியாத எண்ணச் சமூற்சிகளில் இவையெல் லாம் பங்குதாரர்கள். ஒழுக்கத்தை உயிரினும் மேலாகக் கருதி வாழும் கிராமத்து மக்களின் வாழ்வில், காதலின் தாக்கமும் அதனால் ஏற்படும் ஊடலும் பெரும் தாக்கல்களை உண்டாக்கி விடுகின்றன. இதனால் எத்தனையோ உள்ளங்கள் நிம்மதியை இழந்து தவிக்கின்றன. தலைவனைப் பிரிந்து தவிக்கும் தலைவி யொருத்தியின் இதய தாபத்தை தத்ரூபமாகப் படம் பிடித்துக் காட்டும் இக் கிராமியக் கவி, கிழக்கிலங்கை முஸ்லிம் மக்கள் மத்தியில் சிறப்பான இடத்தைப் பெற்றுள்ளமை குறிப்பிடத் தக்கது.

பெரநுள் தேடல்

திருமணம் முடித்து இரண்டு மாதங்கள் செல்லவில்லை. தலைவன் பொருள் தேடும் நிமித்தம் வெளியூர் சென்றுவிட்ட

டான். விரைவில் வந்து விடுவேணன்று கூறி விட்டுப் போனவன், சொன்னபடி வரவில்லை. காதலின் ஏக்கம் அவனை வாட்டியது.

இளவேனிற் காலம். இளநிலவு காய்ந்து கொண்டிருக்கிறது. பிரிவுத் துயரைத் தாங்க முடியாமல் அனல் போன்ற பெருமுச்சுக்களை விட்டுக் கொண்டிருக்கும் அவ்விளந் தலை வியை, குளிர்த் தென்றல் தொட்டுத் தடவி முத்தமிட்டுக் கொண்டிருப்பதை பொறுக்க முடியாமல், இளநிலா மேகத் தில் மறைந்து கொண்டிருக்கிறது. விம்மிப் புடைத்த தனங்கள் சீத்தை சட்டையில் மோதி விழிக்க கவி உடனே ஜனிக்கிறது.

‘‘சீமையிப் பட்டே

சிரிச்ச நிலா வானமுதே

ஆணிப்பொன் முத்தே-உங்கள்

அயத்திருக்க கூடுதில்ல

கவியின் முதல் அடியிலேயே தன்னுடைய கணவனை ‘சீமையில் பட்டே’ என்று விளிக்கும் இக் கிராமத்து தலைவி தன் தலைவன் மீது எவ்வளவு அன்பும் மதிப்பும் கொண்டுள்ளாள் என்பது தெளிவாகின்றது. கிராமத்து மக்கள் வெளிநாட்டுப் பொருட்களை ‘சீமையிப் பொருள்’ என்று தங்கள் கிராமத்து வழக்கில் கூறுவார்கள். இதையடிப்படையாக வைத்தே தன் தலைவனை அவள் ‘சீமையில் பட்டே’ என்று மதிப்போடு விளித்துக் கூறுகிறார்கள்.

அவனுடைய தலைவன் வெளிநாட்டுப் பட்டுச் சீலைக்கு உவமையாக்கப்பட்டுள்ளதிலிருந்து அவனின் சிறப்பினை நாம் எளிதில் புரிந்துகொள்ளலாம்.

மேலும் இரண்டாவது அடியில் அவனுடைய குணவொ முக்கம் பற்றி அவள் கூறுவதைக் காணலாம். ‘சிரிச்ச நிலா’ என்று அவள் தன் தலைவனைக் கூறுகின்றார்கள். கோபமில்லாமல் எந்த நேரமும் சிரித்துப் பேசிப் பழகிவரும் அவள் தலைவன்

குளிர் நிறைந்த நிலாவிற்கும், அதன் குளுமையான ஒளிக்கும் அவளால் உவமையாக்கப்பட்டுள்ளதிலிருந்து, அவன் மேல் அவள் எவ்வளவு மதிப்பும் பற்றுதலும் கொண்டுள்ளாள் என்பது புலனுகின்றது. இதனுலேயே ‘சிரிச்ச நிலா வான முதே’ என்று கவியில் தன் தலைவனைப் பற்றித் தெளிவு படுத்துகிறார்கள்.

கவியின் மூன்றாவது அடியில் ‘ஆணிப்பொன் முத்தே’ என்று கூறுகின்றார்கள். வெளிநாட்டு பட்டுச்சேலை, சிரிச்ச நிலா, வானமுதம் என்று தன் தலைவனை உவமையாக்கியும் திருப்தி யடையாத அவ்வளாந் தலைவி விலைமதிப்பற்ற முத்தாகவும் தன் தலைவனை உவமையாக்கி கூறுகின்றார்கள்.

கவியின் இறுதியடியே இங்கு எல்லாவற்றிற்கும் சிகரம் வைத்தாற்போல் அமைந்துள்ளதைக் காணலாம். எவ்வளவு தான் அவள் தன் கணவனை உயர்த்திக் கொண்டிருந்தாலும், அவன் அவள் பக்கத்தில் இல்லாமல் வாழ்க்கையே அவருக்கு சூனியமாக இருக்கிறது. அவனை அவளால் ஒரு நிமிடமும் மறந்து இருக்க முடியாமல் தவித்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள். இதனுலேயே ‘உங்களை அயத்திருக்க கூடுதில்ல’ என்று நேத்திரங்களைக் குளமாக்கி விமுகிறார்கள். ‘அயர்ந்திருக்க’ என்னும் மண்வளச் சொல் மறதியைக் குறிப்பதாகும்.

ஒரு கிராமத்து தலைவியின் அன்புக்கும், பாசத்திற்கும் சிறந்த உதாரணமாக இருக்கும் இக்கிழக்கிலங்கை மூஸ்லிம் களின் கிராமியக் கவிதை, அன்பு, பாசம், காதல் உள்ளவரை வாழ்ந்துகொண்டே இருக்கும்.

9

இளவேணிற்கால வானம் மப்பும்மந்தாரமுமாய் சினைங்கிக் கொண்டிருக்கிறது. இள நிலவு எதையோ இழந்து விட்ட நிலையில், பூங்காரமாய் ஊர்ந்து கொண்டிருக்கிறது. பாவம், அக்கிராமத்து அழகி தன் ஓலைக் குடிசையில் அமைதியாகக் குந்திக் கொண்டிருக்கிறார்கள். குப்பி விளக்கு திரியோடு போராடிக் கொண்டிருப்பதை, மந்தமாருதம் குடேற்றிக் கொண்டிருக்கிறது.

வாழ்க்கையில் உன்னைத் தவிர வேறு எந்தப் பெண்ணையும் திருமணம் செய்ய மாட்டேன் என்று அவள் தலையில் அடித்து சத்தியம் செய்து கொடுத்த, அவ்வழகியின் மச்சான், பணத் திற்காக வேறு ஒரு பெண்ணைத் திருமணம் முடிக்க முடி வெடுத்து விட்டான். உயிருக்குயிராக நேசித்து வானம் போல், வருங்கால வாழ்வை என்னி இன்பச் சிறகடித்துக் கொண்டிருந்த அவ்வேழை அழகியின் இதயத்தில் அனலை மூட்டிவிட்டு கோழையாகி விட்டான் அவள் மச்சான். சின்ன இதயத்தில் எண்ணற்ற கற்பனைக் கோட்டைகளைக் கட்டிக் கொண்டிருந்த, அப்பேதையின் வாழ்வு சூனியமாகி விட்டது.

ஏழ்மையின் தாலாட்டில் நேத்திரங்களை மூடிக்கொண் கொண்டிருக்கும் அவள் பெற்றேர்கள், எதுவுமே செய்யமுடியாமல் ஏங்கிக் கொண்டிருக்கின்றனர். கன்னியின் உள்ளம் குளமாகி, விம்மி வெடித்து, நேத்திரங்களால் கசிந்து கொண்டிருக்கிறது. வேதனையின் விளிம்பில் கிடந்து வெந்து கொண்டிருக்கும், அவள் உள்ளத்து வேதனைகள் கவியாக வெடித்துக் கொண்டிருக்கிறது.

“என்னை மறந்து
எனக்குச் சதி செய்யாமல்
கையைப் பிடிச்சி மச்சான்—என்ற
கடனமிச்சி போட்டிருங்க”

இக்கிராமத்து அழகியின் உள்உந்தல்களை, மேற் சொல் லப்பட்ட கிராமியக் கவி எவ்வளவு தத்ரூபமாக எடுத்துக் காட்டுகின்றது.

“என்னை மறந்து
எனக்குச் சதி செய்யாமல்”

என்ற கவியின் இரு அடிகளும் அவள் மச்சான் அவளை உயிருக்குயிராக நேசித்ததையும், அவனின் அன்புக்காக அவள் மனப் பூர்வமாக ஏங்கிக் கொண்டிருப்பதையும் சிறப் போடு எடுத்துக் காட்டி, இன்று அவன் அவ்வழகியை மறந்து

வேறு ஒரு பெண்ணைத் திருமணம் செய்ய முனைந்து கொண் டிருப்பதையும் காட்டுகின்றன.

“‘என்னை மறந்து’” என்ற கவியின் முதலடியின் மூலமே தனக்கு ஏற்பட்டுள்ள துயரத்தைக்கூறிவிடும் அவன் “எனக்குச் சதி செய்யாமல்” என்ற இரண்டாவது அடியின் மூலம் தனக்கு நீ துரோகம் செய்து ஏமாற்றிவிடாதே என்று எச்சரிக்கையும் செய்கிறார்கள்.

இக் கவியில் வரும் “‘எனக்குச் சதி’” என்ற அடி, அவனுக்கு அவன் துரோகம் செய்து விட்டான் என்பதையே காட்டுகின்றது. கிராமத்து மக்கள் தங்கள் பேச்சு வழக்கில் தங்களுக்கு யாரும் துரோகம் அல்லது கெடுதி செய்தால் அதை “‘சதி’” என்ற வார்த்தையைக் கொண்டே கூறுவார்கள். இதை மையமாக வைத்தே இக்கிராமத்துக் கவிஞரும் தன் கவியில் “‘சதி’” என்ற பேச்சு மொழியைப் பயன்படுத்தி இருப்பது குறிப்பிடத்தக்கது.

இறுதியாக கவியில் வரும் “‘கையைப் பிடிச்சி மச்சான் என்ற கடனழிச்சிப் போட்டிருங்க’” என்ற அடிகள், அப்பேதை இன்னும் அவன் உள்ளம் கவர்ந்த கள்வனை உயிருக்குயிராக நேசித்துக் கொண்டிருப்பதையும் அவன் கரம் பிடிப்பான் என்ற எண்ணத்தில் காத்துக் கொண்டிருப்பதையும் சிறப்பாகக் காட்டுகிறது. எல்லா வழிகளிலும் தனக்கு உரிமையான மாமி மகன் அவன் அவன் நேசித்த உரிமையான மச்சான். அவனிடம் தன் உள்ளத்து ஆசையை உரிமையோடு கூறுவது மிகச் சிறப்பாகவும், கண்ணியமாகவும் இருக்கிறது.

அவன் இன்று அவளுக்கு பல வழிகளில் கடனெளியாகி விட்டான். அவளின் உள்ளத்தைக் கொள்ளையடித்துக் கொண்ட அவன், அவளுக்கு அளித்த எத்தனையோ வாக்கொடை அவன், “‘என்ற—கடனழிச்சிப் போட்டிருங்க’” என்ற கவியின் இறுதியடியில் கூறுகிறார்கள்.

காதலின் ஒழுக்கத்தையும், அதன் சிறப்பையும் மிகத் தெளிவாகவும், அழகாகவும் எடுத்துக் காட்டும் இக்கவி கிழக்கிலங்கை முஸ்லிம் கிராமத்து மக்களின் காதலொழுக்கத்திற்கு சிறந்த எடுத்துக்காட்டாரும்.

10

வையத்து வண்ணங்களையெல்லாம் வதனங்களில் தாங்கி, இளமைப் பொலிவோடு, இயற்கையின் இனிய மகளாக, எழிலோடு வானம்பாடி போல் இன்பச் சிறகடித்துப் பறந்து கொண்டிருக்கும் அவள் ஓர் ஏழை. ஏழ்மையின் கோரப்பிடியில் சிக்குண்டு தவித்துக் கொண்டிருக்கும் அவள் பெற்றேர்களால், அவளுக்கு உரிய காலத்தில் உவப்பான வரலென்றுவனைத் தேடிக் கொடுக்க முடியவில்லை. இதனால், வாழ வேண்டிய பருவத்தையெல்லாம் அனல் போன்ற பெரு முச்சுகளுக்கு இரை கொடுத்து, பாய்க்கட்டும் கதிரடிக்கும் கம்புமே தஞ்ச மெனக் கிடக்கும் அவ்வழகியை ஒரு பணக்காரன் விரும் பினான். இளமையின் இன்பக் கிளுகிளுப்பில், இயற்கை கை கொட்டிச் சிரிக்க, அன்புஆழமாகி, அரவணைக்கத் துடித்தது.

காலதேவனின் பவனியில் காதல் கரும்பாகி அதைச் சுவைத்துவிட ஏறும்பாகினான் இளம் காளை. காளை என்ன மறிந்த ஏழை அழகி, எதை இவ்வளவு காலமாகப் பாதுகாத்து வந்தாளோ, அதை அவனுக்குத் தாரை வார்த்துவிட மறுத் தாள். நோக்கம் தடைபடுவதைக் காளை வெறுத்தான். கன் னியோ கலக்கமில்லாது, காதலின் புனிதத்தைக் காளைக்கு கோடு கிழித்துக் காட்டித் தன் உள்ளத்து ஆசையைக் காவிய மாக வடிக்கிறான்.

‘ஆதனமுமில்லை
அடகு வைக்க
பொன்னுமில்ல
வித்தெடுக்க மாடுமில்ல-ராசா
விருப்பமென்டா
வந்திருங்க...’

வாழ்வில் இன்பத்தின் கோடியைக் கூடக் காணக் கிடைக் காத இக் கிராமியத் தலைவி, தன்னுடைய ஏழ்மையைத் தன்னை விரும்பி, தன் கற்பைப் பறித்தோடத் துடிக்கும் காளைக்கு உணர்த்தும் பாங்கு மிகச் சிறப்பாக இருக்கிறது.

“ஆதனமுமில்லை” என்று தொடங்கும் இக்கவியின் முதல் அடியே அவனுடைய ஏழ்மை நிலையை மிகச் சிறப்பாக எடுத்துக் காட்டுவதைக் காணலாம். கிராமிய மக்கள் தங்களுக்கு இருக்கும் பொருளாதாரத்தை ‘‘ஆதனம்’’ என்ற வார்த்தையின் மூலம் வெளிப்படுத்துவது மரபு. இதன் அடிப்படையிலேயே, தன்னுடையகுடும்பத்தில், ‘உனக்குசீதனமாகக் கொடுப்பதற்கு எவ்வித பொருளுமில்லை’ என்று, கவியின்முதல் அடியின் மூலமே காளைக்கு சொல்லி எச்சரிக்கை விடுகிறார்கள்.

இத்தோடு, கவியில் வரும் ‘‘அடகுவைக்க பொன்னு மில்லை’’ என்ற இரண்டாவது அடியின் மூலம் தன்னிடம் தங்க நகையுமில்லை என்றும் கூறுகிறார்கள். கிராமத்து மக்கள் கவியானப் பெண்ணுக்கு கையில், கழுத்தில் தங்க நகை போட்டுத் திருமணம் முடித்துக் கொடுப்பது வழக்கம். இதனுலேயே, இதையும் தன் பெற்றேர்களால் தனக்குச் செய்ய முடியாது என்றும் கூறுகின்றார்கள்.

மேலும், ‘‘வித்தெடுக்க மாடுமில்லை’’ என்ற மூன்றாவது அடியால் தன் பெற்றேரிடம் மாடுகளுமில்லை என்றும் கூறுகிறார்கள். கிராமத்து மக்களிடம் மாடு, கன்றுகள் அவர்களின் சொத்தாக இருப்பது வழக்கம். தங்கள் பிள்ளைகளின் கவியானப் பரிசுகளாகத் தங்களிடமுள்ள மாடு கன்றுகளையும் கொடுப்பார்கள். அப்படிக் கொடுப்பதற்கும் அவள் பெற்றேர் கொடுப்பார்கள். அப்படிக் கொடுப்பதற்கும் அவள் பெற்றேர் களிடம் எதுவுமில்லை. அவளிடம் உள்ளதெல்லாம் அவள் அழுகும், அவனுடைய மாசுபடாத கற்பும்தான். இந்நிலையில் தான் இரண்டையும் மட்டும் நீ விரும்பினால், என்னைத் திருமணம் செய்து, உன் இஷ்டப்படி நடத்திக் கொள்; இல்லாவிட்டால் என்னை மறந்துவிடு என்று கூறுகிறார்கள்.

இதையே “ராசா—விருப்பமென்டா வந்திருங்க” என்று கவியின் இறுதியடியில் மிகத் தெளிவாகவும், சிறப்பாகவும் எடுத்துக் கூறுகிறார்கள்.

கிராமத்து மக்களின் காதலொழுக்கத்திற்கு கண்ணடியாக மினிரும் இக்கிராமியக் கவி, கிழக்கிலங்கை முஸ்லிம் மக்களின் கற்பு நெறியை மிகத் தெளிவாகவும், தின்மையாகவும் எடுத்துக் காட்டுவதைக் காணலாம்.

எவ்வளவு ஏழ்மையுடன் வாழ்வில் இருந்தாலும் கிராமத்து மக்கள் தங்கள் கற்பைக் காப்பதில் கண்ணகியைப் பார்க்கிலும் ஒருபடி உயர்ந்து நிற்கிறார்கள் என்பதற்கு இக்கிராமியக் கவி, சிறந்ததோர் உதாரணமாகும்.

11

கிராமிய மக்களின் காதல் வாழ்வு இயற்கையின்பால் அமைந்து, அதன் இனிய தன்மைக்கு எடு கொடுத்து நிற்பதைக் காணலாம். கள்ளம் கபடமற்ற கிராமிய மக்கள், உள்ளத் தூய்மையோடு உறவாடி மகிழும் பண்புடையவர்கள். எதையும் யதார்த்தமாகக் காண்பதில் பேராவலுள்ள இம் மக்களின் களவொழுக்கமும் தூய்மையானதே. கிராமத்து அழகியொருத்தியின் மேல் இளைஞரைவன் காதல் வயப்பட்டு, அவளை அடைவதற்காகத் துடித்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள். அவளின் கோல் விழிகளினால் கட்டுண்டு, அவள் அன்பினை எண்ணி எண்ணித் தவித்துக் கொண்டிருக்கும், அக்காளைக்கு ஊனும் உறக்கமும் எதிரியாகி விட்டன. கார்கால வானத்தில் ஊர்ந்து வரும் பூரணச் சந்திரனையொத்த அவ்வழகியின் பூமுகம் சதா அவனின் கணவில் வந்து கோலம் காட்டிக் கொண்டிருக்கிறது. பருவக் கண்ணியின் தேனூறும் செவ்விதழ்களைச் சுவைத்துப் பருகிடத் துடிக்கும், அவன் இதய வேதனைகளை அவளும் அறியாமலில்லை. ஆனால், எதற்கும் ஒரு எல்லையும், கட்டுப்பாடும் இருப்பதை மறந்து விட முடியுமா? அது தானே யெண்மையின் இயல்பு. வாழ்வில் காதல் வேதனை ஆனுக்கு மட்டும்தானு? ஏன், பெண்களுக்கும் அது இருக்கத்தானே செய்கிறது.

காதலின் இனிய சுகத்தைப் பருகத் துடிக்கும் இவ்விளை ஞன், அவன் உள்ளங்கவர்ந்த மெல்லியளை அள்ளிப் பருக ஆசையற்று அவளின் சம்மதம் நாடி நிற்கிறுன். பருவத் துடிப்பில் கருகிவிடப் பெண்மை அவ்வளவு எனிதில் இணங்கி விடுமா? மனமொத்த காதலன் ஒரு பக்கம், மறுபுறம் மானமும், கற்பும். எதையுமே இழக்க முடியாத அவள், தனக்கு உள்ள பிரச்சினைகளை கீழ் வரும் கவியின் மூலம் மிகச் சிறப்பாகக் காட்டுகின்றார்.

‘‘வாவென்றழைப்பேன்—என்ற
வாசலிலே பாய்தருவேன்.
வாப்பா அறிந்தால்—என்னை
வாளெடுத்து வீசிடுவார்’’

கவியின் முதலடியின் மூலம் அவள் தன் காதலனின் மேல் கொண்டுள்ள அன்பையும் பாசத்தையும் அழகோடு எடுத்துக் காட்டுகின்றார். ‘‘வாவென்றழைப்பேன்’’ என்ற அடியின் மூலமாக இவள் தன் அன்புக்காதலன் மேல் எத்தனை பாச வுணர்வோடு இருக்கின்றார் என்பது தெளிவாகக் கெரிகிறது. அவனை அழைத்து, அவனேடு உள்மாரப் பேசிக் கதைத்து அவனை அழைத்து, அவனேடு உள்மாரப் பேசிக் கதைத்து உவப்போடு இருப்பதற்கு அவள் மிகப் பிரியமாகவே இருக்கின்றார். ‘‘வாசலிலே பாய்தருவேன்’’ என்ற கவியின் கின்றார். இரண்டாவது அடி மேற்கூறிய கூற்றை உறுதிப்படுத்தி நிற்பதை நாம் நோக்கலாம்.

இதுய வரசல்

இங்கே அவள் வாசல் என்று கூறுவது, அவளின் வீட்டுக்கு முன் பரந்து கிடக்கும் இடத்தையே குறிப்பதா எடுத்துக் கொண்டாலும், உண்மையிலேயே அவளின் இதய வாசலையே இக்கவியில் குறிப்பிடுகின்றார். அவளின் இதயத்து வாசலில் அவனுக்குக் குடியிருக்க இடமளிப்பதற்கு அவள் பெரும் வாஞ்சையோடு இருப்பதையே இது காட்டுகின்றது.

அவள் உள்ளம் கவர்ந்தவனை அன்போடு அழைத்து, அவளின் இதய வாசலில் இருக்க இடமளித்து, அவளோடு ஒன்றித்து வாழ உவப்போடு இருக்கும் அவளுக்கு அவளுடைய தந்தை பெரும் இடஞ்சலாக இருக்கின்றார். எப்படித்தான் அன்பு, பாசம், காதல் என்றிருந்தாலும் கிராமத்துப் பெண்கள் தங்கள் பெற்றேர்களின் கட்டுப்பாடுகளை மீறுவதில் பெரும் தயக்கம் கொண்டவர்களாக இருக்கிறார்கள் என்பதற்கு இக்கிராமியக் கவி பெரும் சான்றெனக் கொள்ளலாம். இதையே கவியின் இறுதியடிகள் “வாப்பா அறிந்தால் என்னை வாளெடுத்து வீசிடுவார்” என்று காட்டுகின்றன.

ஓழக்க வாழ்வு

காதலனின் கட்டளையை ஏற்று நடக்க அவளுக்கு பூரண விருப்பமிருந்தாலும், தந்தையின் கட்டுப்பாடு, அதை மீறினால் அவளுக்கு ஏற்படப்போகும் பயங்கர தண்டனை அனைத்தும் அவளுக்கு விலங்கிட்டு நிற்கின்றன. கிராமியப் பெண்கள் பெற்றேர்களுக்குப் பூரண மதிப்பும், மரியாதையும் கொடுத்து வாழ்வதில் பக்குவம் பெற்றவர்கள். இவர்கள் எதைச் செய்வதாக இருந்தாலும், அவர்களுடைய பெற்றேர்களின் விருப்பத்தோடுதான் செய்வார்கள். இது அவர்களின் இரத்தத்தோடு ஊறிவிட்ட பண்பு. இப்பண்புதான் இக்கிராமியப் பெண்ணிடமும் மேலோங்கி நிற்கிறது. நேசித்த காதலன் நேர்மையோடு வந்து அவளைக் கரம் பற்றும் வரை, அவளுடைய பெண்மையை எளிதில் அவள் இழந்துவிட ஒரு போதும் இனங்க மாட்டாள். இதற்கு முக்கிய காரணம், கிராமியப் பெற்றேர்களின் ஓழக்கக் கட்டுப்பாடும் நேர்மையுமே ஆகும். இவை அனைத்தையும் சிறப்போடு எடுத்துக் காட்டும் இக்கிராமியக் கவிதை காலத்தால் என்றும் அழியாதது. பெண்மையின் தூய்மையைப் புடம் போட்டுக் காட்டும் இக்கிராமியக் கவி, பெண்களின் உறுதிக்கும், ஓழக்கத்திற்கும் சிறந்த உதாரணமாகும்.

9. களவொழுக்கம்

1

கிழக்கிலங்கை முஸ்லிம் மக்களின் ஒழுக்கம், பண்பாடு, உளத் தூய்மை, பாச உணர்வுகளை மையமாக வைத்து எழுந் துள்ள கிராமியக் கவிகள், அம்மக்களின் இதயங்களில் கலந்து, அவைகள் வயல்களிலும் இல்லங்களிலும் ரீங்காரமிடுவதை இன்றும் காணலாம். எழுத்தறிவில்லா இவ்வேழழக் கிராமிய மக்களின் இலக்கிய பொக்கிஷங்களான கிராமியக் கவிகள், இன்று படித்தவர்களாலும் பண்டிதர்களாலும் போற்றிப் புகழப்பட்டு, எழுத்து வடிவம் பெற்று வருவது மகிழ்ச்சிக்குரிய விசயமே.

இங்கு கிராமியத் தலைவனஞ்சுவன் தன் உள்ளங் கவர்ந்த தலைவியின் மேல் எவ்வளவு அன்பும் பாசமும் கொண்டுள்ளான் என்பதையும், அத் தலைவன் அத்தலைவியை எவ்வளவு உயர்ந்த ஸ்தானத்தில் வைத்துள்ளான் என்பதையும் கீழ்வரும் கிராமியக் கவி தத்ருபமாக எடுத்துக் காட்டுவதைக் காணலாம்.

கிராமிய மக்களின் காதல் வாழ்வு புனிதமானது, உயர் வானது. அவர்கள் வாழ்க்கையில் கள்ளாம், கபடம் என்னும் கீழ்த்தரமான செய்கைகளுக்கு இடமே இல்லை. எதையும் சமுகத்தின் கட்டுப்பாடுகளுக்கு அமைவாகவும், உயர்வாகவும் செய்யும் கிராமிய மக்களின் காதலொழுக்கத்தைப் பற்றிக் காலமெல்லாம் எழுதலாம்.

“குங்குமப் பூவே—என்ற
குதிச் செழும்பும் சந்திரனே
மங்கிலியப் பெட்டகமே
மச்சி--உன்னை
மறக்கவொண்ணு என்னலே”

திருமணம் என்னும் தேவேடையில் நீந்திக் களிக்க விருக்கும் இளம் கிராமியத் தலைவன் தன் இதயங் கவர்ந்த இளமயிலை எத்துணை வண்ணமுடன் இரசிக்கிறுன் என்பதை நோக்கும் போது, அவனின் புனித காதலின் பால் எம்மை யெல்லாம் இதயம் நெகிழுச் செய்து விடுகின்றுன்.

இவன், தன் உள்ளங் கவர்ந்தவளையும் அவளின் சௌந் தரியத்தையும் கூறுவதற்கு அவன் தெரிந்த மலர், எவ்வளவு பொருத்தமானது என்று பாருங்கள்.

‘குங்குமப் பூவே’ என்று எடுத்த எடுப்பிலேயே, தன் தலைவியின் அழகைச்சிறப்புடன் விளிக்கிறுன். செந்நிறமுடைய குங்குமப் பூவும், அவன் தலைவியின் நிறமும் அவனுக்கு ஒன்றாகவே இருக்கின்றன. மெதுமையும், சிவப்பும் பொருந்திய ‘குங்குமப்பூ’ அவளின் பண்பையும், அழகையும் தத்ரூபமாகக் காட்டுவதில் முன்னணியில் நிற்கிறது. இன்னும் பெண்கள் தாய்மை அடைந்திருக்கும் போது, தங்கள் வயிற்றில் வளரும் சிசு அழகுடன் வளர வேண்டுமென்று, குங்குமப் பூவை அரைத்துக் குடிப்பது குறிப்பிடத்தக்கது. இவ்வளவு பெருமை யுடைய குங்குமப் பூவைத் தன் காதலிக்கு அவன் உவமையாகக் கூறுவதிலிருந்து அவன் காதலி எவ்வளவு அழுக பொருந்தியவள் என்பதை அறிந்து கொள்ளலாம்.

மேலும் ‘குதிச்செழும்பும் சந்திரனே’ என்னும் அடிகளின் மூலம் தன் காதலியின் அழகை இன்னும் ஒருபடி மேல் உயர்த்திக் காட்டுகிறுன். ‘குதித்தெழும்பும் சந்திரன்’ என்பதன் மூலம் தன் காதலின் தூய்மையைக் கோடு கிழித்துக் காட்டுவதில் வெற்றி பெற்றுள்ளான் என்றே கூறல் வேண்டும். குளிர்மையான ஒளியை உதிரும் சந்திரன், அவளின் வண்ணத்திற்கும் இளமைக்கும் சாலப் பொருத்தமான உவமை என்றே கொள்ளலாம். இன்னும் ‘குதிச்செழும்பும் சந்திரனே’ என்று அவன் கூறுவதிலிருந்து அவளின் சௌந்தரியம் இளமையானது என்பது தெட்டத் தெளிவாகின்றது.

அடுத்து ‘மங்கிலியப் பெட்டகமே மச்சி’ என்ற அடியின் மூலம் தன் இதயத்து மயிலின் பெறுமதியையும் உயர்வையும் சிறப்போடு எடுத்தோதுகின்றான். பெறுமதியான நகைகளையும் வேறு பொருட்களையும் பாதுகாத்து வைப்பதற்குக் கிராமிய மக்கள் ‘பெட்டகம்’ என்னும் பெட்டியை உபயோகிப்பது வழக்கம். இதற்குப் பூட்டும் திறப்பும் செய்து பதித்து வைத்தி ரூப்பார்கள். இவ்வளவு மகிழையும், சிறப்பும் வாய்ந்த ‘பெட்டகத்தை’ தன் காதலிக்கு இவன் உவமையாக்கிக் காட்டுவதிலிருந்து, இவன் காதல் எவ்வளவு மேலானது என்பதை நாம் எனிதில் புரிந்து கொள்ளலாம்.

மேலும், ‘மங்குளியம்’ என்ற சொல் பெறுமதி வாய்ந்த ஒரு பொருளையே குறிக்கின்றது. இதன் உண்மையான கருத்து தெளிவில்லாமலிருந்தாலும், இக் கிராமியத் தலைவன் தன் காதலியின் உயர்வை ஒருபடி உயர்த்திக் காட்டுவதற்காகவே இச்சொல்லை வலிந்து சேர்த்துக் கொண்டான் என்று கொள்ளலாம்.

கவியின் இறுதி அடியான ‘மறக்கவொண்ணே என்னோலே’ என்னும் வார்த்தைகள், இத் தலைவன் தன் தலைவன் தன் தலைவியின் மேல் எவ்வளவு மேலான அன்பையும், பாசத் தையும் கொண்டுள்ளான் என்பதைத் தெளிவாகக் காட்டுகின்றன,

கிழக்கிலங்கை முஸ்லிம் மக்களின் அன்புக்கும், பாசத் திற்கும், காதலொழுக்கத்திற்கும் மைக் கல்லாக மினிர்ந்து கொண்டிருக்கும் இக்கவி, ஒரு தலைவனின் கூற்றுகவே கொள்ளப்படுகின்றது. இக்கவி மனித வாழ்வில் அன்பும் பாசமும் உன்னவரை வாழ்ந்து கொண்டிருக்கும் என்பது தின்னாம்.

2

ஊடல் இல்லாத வாழ்க்கை உப்பில்லாத பண்டத்திற்குச் சம்஭னன்று கூறுவார். மனித வாழ்க்கையில் நெளிவு சுழிவுகள்

தோன்றுவதும் மறைவதும் இயற்கையே. இங்கே ஊடலின் புனிதத்தையும் அதன் மகத்துவத்தையும் தத்ருபமாக எடுத்துக் காட்டும் கிராமியக் கவியொன்றை நோக்குவோம்.

தலைவனெருவன் பொருளீட்டச் சென்று காலம் கடந்து தலைவியைக் காண வருகின்றன. இவனின் பிரிவினால் மனம் நொந்து, அவன் அளிக்கும் இனிய சுகத்திற்காக ஏங்கும் இளம் தலைவி ஒருத்தி தன் இதயத்தைச் சிறப்புடன் எடுத் தோதும் இக் கிராமியக் கவி, கிழக்கிலங்கை முஸ்லிம் மக்களிடையே மிகவும் பிரபல்யம் வாய்ந்ததொன்றாகும்.

தலைவியின் வேதனை

தொலை தூரத்தில் தொழில் புரியும் தன் தலைவன் வேலைய் பனுவின் நிமித்தம் அடிக்கடி வராமல் வேலை செய்யும் இடத்திலேயே தங்கி நிற்பது தலைவிக்கு மிக்க மன வேதனையை அளித்துக் கொண்டிருக்கிறது. தலைவனின் அன்புக்காக ஏங்கும் தலைவிக்கு இது பொறுக்கவில்லை. இதனால் தலைவனேடு பொய்க் கோபமுற்று வேதனைப்படுகின்றனர். இக் கவி ஒரு தலைவியின் கூற்றுக்கே ஏற்றுக் கொள்ளப்பட்டுள்ளது.

“கோடைக்குப் பூத்த
கொடி மல்லிகைப் பூப்போல
கால மொருக்கால்-நீங்க
கடனளிக்க வாறதாக்கும்”

தலைவன் வீட்டுக்கு நாட் கடந்து வருவதைப் பற்றிக் கூற வந்த இக் கிராமியத் தலைவி ‘‘கோடைக்குப் பூத்த கொடி மல்லிகைப் பூப்போல’’ என்று விளிக்கிறார்.

கோடை காலத்தில் மல்லிகை மலர்வதில்லை. அப்படி அது மலர்ந்தாலும் அது ஓர் அதிசயமான மலர்ச்சியென்றே கூறலாம். இதனால்தான் இவ்விளம் கிராமியத் தலைவி தன் தலைவனின் வருகையை கோடைக்குப் பூத்த கொடி மல்லிகைப் பூ என்று சிறப்புடன் எடுத்துக் காட்டுகின்றார். ஒவ்வொரு

நானும் சதா அழகிய மலர்களைச் சொரியும் கொடி மல்லிகை மரமல்ல, அவள் தலைவன். அவன் அத்திபூத்தாற்போல் அவள் இல்லம் வந்து போகும் பழக்கமுடையவன். இதனால் தான் அவளை காலமொருக்கால் மலரும் கொடி மல்லிகைப் பூவுக்கு ஒப்பிட்டுக் காட்டுகின்றார்கள். இக் கிராமியக் கவியில் எடுத்தாளப்பட்டுள்ள உவமையை நோக்கும்போது, அது காலத்தைவன்று நிற்பதை நாம் காணலாம்.

இதய தூபம்

குறிப்பிட்ட காலத்தில் மட்டுமே பூச் சொரியும் மல்லிகைக் கொடியும் தன் தலைவனும் அவளுக்கு ஒன்றாகவே தோன்று கிறது. கோடையில் மட்டும் மலரும் மல்லிகையும் வருடத்தில் ஒரு முறை மட்டும் அவள் இல்லம் வந்து போகும் தலைவனும் அவளைப் பொறுத்தவரை ஒன்றான். இதனால்தான் ‘‘கோடைக்குப் பூத்த’’ என்ற கவியின் முதலடியிலேயே தன் இதயத்தை சிறப்புடன் வெளிக்காட்டி, தன் நிலையை உறுதிப் படுத்திக் கொள்கிறார்கள்.

வாழ்க்கையின் இன்பத்தையும், அதன் இனிய சுகத்தை யும் பருகத் துடித்துக் கொண்டிருக்கும் அவ்விளந் தலைவிக்கு அவள் கணவனின் அன்பு ‘‘கோடைக்குப் பூக்கின்ற கொடி மல்லிகைப் பூவாகவே’’ இருக்கின்றது. நாட் கடந்து அவளை நாடி வரும் தன் தலைவனுக்கு அவள் ‘கோடைக்குப் பூக்கும் நாடி மல்லிகையை உவமையாக்கிக் காட்டுவது பொறுத்த கொடி மல்லிகையை உவமையாக்கி இருந்துதான் மென்றே கூறலாம். அன்பில்லாத வாழ்க்கை இருந்துதான் என்ன பயன்? திருமணம் முடித்தும் கணவன் இல்லாமல் தனிமையில் ஒரு பெண்ணினால், என்ன சுகத்தைத்தான் பெற முடியும்?

கடன் பொறுப்பு

மேலும் இத்தலைவி தன் தலைவனின் அன்புக்கு உவமையாகக் கடனைக் காட்டுகின்றார்கள். இவன் அவள் இல்லம்

வந்து போவது கடனீளி ஒருவன் தான் பெற்ற கடனைத் திருப்பிக் கொடுக்க வருவதைப்போல் இருக்கிறது. இதனால் தான் “நீங்க கடனீக்கவாறதாக்கும்?” என்று குத்திக் கேட்கிறார்கள். கடன்பட்ட ஒருவன், தான் வாங்கிய கடனைக் கொடுக்க வருவது, தன் மேல் சுமத்தப்பட்டுள்ள ஒரு பொறுப்பை நிறைவேற்ற வருவதைப் போலாகும். இதைப் போன்றுதான் அவள் தலைவனும் ஏதோ தன் மேல் சுமத்தப் பட்டுள்ள ஒரு பொறுப்பினை நிறைவேற்றும் முகமாக வந்து போவதாகவே தலைவன் அவள் வீட்டுக்கு வந்து போவது அவஞ்குத் தென்படுகிறது. இதையே அவள் கவியில் “கடனீக்க வாறதாக்கும்” என்று கூறுகின்றார்கள். இப்படி அவள் கடமைக்காக மட்டும் அவளிடம் வந்து போவதை அவள் மனம் வெறுக்கிறது. ஏனெனில், பணத்தைப் பார்க்கிலும் ஒரு பெண்ணுக்கு அவள் கணவனின் அன்பும் பாசமும் தான் மேலானது. எந்தப் பெண்ணும் தன் கணவன் தன்னேடு சதா இருக்க வேண்டுமென்றுதான் விரும்புவாள். இதுதான் இயற்கையும் கூட.

காதலொழுக்கத்தைச் சிறப்புடன் காட்டி நிற்கும் இக்கிழக்கிலங்கை முஸ்லிம் மக்களிடையே எழுந்த இக் கவி காலத்தால் அழியாதது.

3

கிழக்கிலங்கை முஸ்லிம் மக்களின் தனிப் பெரும் சொத்தாக மனம் வீசிக் கொண்டிருக்கும் கிராமியக் கவிகளில், பாமர மக்களின் இதய தாபங்களையும், உள் உந்தல்களையும், காதல் உணர்வுகளையும், ஊடல் நிகழ்வுகளையும் அழகாக்காணலாம். காலத்தை வென்று நிற்கும் இக்கவிகளில் மானிட ஒழுக்கப் பண்புகள் எவ்வளவு தூரம் மேலோங்கி நிற்கின்றது என்பதையும் அக்கிராமிய மக்கள் ஒழுக்கத்திற்கும், இஸ்லாமிய பண்பாட்டுக்கும் எத்துணை மதிப்பளித்துள்ளார்கள் என்பதையும் கீழ்வரும் கவியில் காணலாம்.

‘வாழையடி வாழை என்ற
வாசலுக்கு வந்து போரூய்
நானுமொரு ஏழை என்ற
நாணயத்தை போக்கிராதே’

இளந் தலைவி

மேற்பாடப்பட்டு இக்கவி ஒரு தலைவியின் கூற்றுக் கொள்ளப்பட்டுள்ளது. இத்தலைவி ஓர் ஏழை. திருமணத்தை எதிர்பார்த்து, அதன் இன்பச் சுவையைப் பருகத் துடித்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள். பாவம்! எழில் வானம்பாடி போல் சிறக டித்துப் பறக்கவேண்டிய இளமைப் பருவத்தையெல்லாம் அனல் போன்ற பெருமுச்சுகளுக்கு இரைகொடுத்து ஏழ்மையின் தாலாட்டில் துயின்று கொண்டிருக்கும் அவளைத் திருமணம் முடிப்பதற்கு, ஒரு போடியாரின் மகன் இரவு பகலாக நச்சரித்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள். இவனின் போக்கில் தலைவியின் மனம் நெகிழ்கிறது.

ஒருநாள், இவ்விளம் தலைவி தன்னைத் திருமணம் செய்யத் துடித்துக் கொண்டிருக்கும் இளந்தலைவனை நோக்கி, “நீ வாழையடி வாழை” என்று விளிக்கிறார்கள். இங்கே “வாழையடி வாழை” என்றால் பரம்பரை பரம்பரையாக வரும் பணக்காரர்களையே குறிக்கும் அடைமொழியாகும். தலைவன் பரம்பரையை குறிக்கும் அடைமொழியாகும். தலைவன் பரம்பரையாக வரும் போடியார் ஒருவரின் மகன். இது விளையே அத்தலைவி அவனை வாழையடி வாழையென்று விளித்துக் கூறுகின்றார்கள்.

‘வாசலுக்கு வந்து போரூய்’ என்ற அடிமூலம் அவன் அடிக்கடி அவள் வீட்டுக்கு வந்து போவதைக் கூறி, “நானு மொரு ஏழை— என்ற நாணயத்தைப் போக்கிராதே” என்று எச்சரிக்கின்றார்கள்.

மானம் பெரிது

இக்கவியில் வரும் “நாணயத்தை” என்ற சொல் இத் தலைவியின் மனே நிலையை மிகச் சிறப்புடன் படம்பிடித்துக் காட்டுகின்றது. ஒழுக்கத்தை உயிரினும் மேலாகக் கருதும் இக்கிராமியத் தலைவி, மானமிழந்து உயிர்வாழேன் என்று கூறுமல்ல கூறும் பண்பு தனிச் சிறப்பு வாய்ந்தது.

அவள் ஏழையாக இருந்தாலும் அவளுக்கு அவளுடைய கற்பு மேலானது. அதை அவள் எளிதில் யாருக்கும் பறி கொடுக்க விரும்பமாட்டாள். இதனாலேயே தன்னை விரும்பும் வாலிபனுக்கு முதலிலேயே தன் உள்ளக் கிடக்கையை வெளி யிட்டு விடுகின்றாள்.

“நானென்று ஏழை. நீயோ பரம்பரை பரம்பரையாக வரும் பணக்காரன். இந்நிலையில் நீ என் வீட்டுக்கு வந்து போருய்; இதனால் என் மானம் அழிந்துவிடக் கூடாது. வாழ்க்கையில் பணக்காரர்கள் வழுக்கி விழுந்து விட்டாலும் அவர்களைச் சமூகம் கழித்து விடுவதில்லை. அவர்களை ஏதோ ஒரு வழியில் கைகொடுத்து ஏற்றுக் கொள்ளும். ஆனால், ஏழைகளாகிய நாங்கள் வழுக்கி விழுந்துவிட்டால், சமூகம் என்றுமே எங்களை ஏற்றுக்கொள்ளாது. எங்களைப் போன்ற ஏழைகளுக்கு மானம் தான் உயிரினும் மேலானது. நீங்கள் பரம்பரைப் பணக்காரர்கள். உங்களுக்கு எங்களைப் போன்ற ஏழைகள் விளையாட்டுப் பொருள்கள் என்று நினைத்து விடாதீர்கள்” என்று தன் மனத்திலையை ‘நாணயத்தைப் போக்கிராதே’ என்ற கவியின் இறுதியடியின் மூலம் படம்போட்டுக் காட்டுகிறோம்.

“நாணயத்தைப் போக்கிராதே” என்ற இக்கவியின் அடி, இக்கிராமிய மக்கள் தங்கள் கற்பின் மேல் எவ்வளவு மதிப்பும் பயமும் கொண்டுள்ளார்கள் என்பதைத் தெளிவாகச் சுட்டிக்காட்டுகின்றது.

போடியார் நிலை

அக்காலத்தில் கிராம மக்கள் மத்தியில் போடியாரும் அவர் குடும்பமும் ஒரு குட்டி அரசாகவும் அரச குடும்பமுமாகவே வாழ்ந்து வந்தார்கள். பல ஏக்கர் வயல்நிலங்களுக்கு சொந்தக்காரர்களாக இருக்கும் இப்போடியார்கள், தங்கள் கிராமங்களில் தங்கள் இஷ்டப்படி வாழ்க்கையை நடத்தும் பலம் பெற்றிருந்தனர். தாங்கள் விரும்பியபடி நடப்பது, ஏழைக் குமர்களைத் தங்கள் விருப்பப்படி மனைவிகளாக்கிக் கொள்வது போன்ற பழக்கங்கள் போடியார்களிடம் மட்டு மல்லாது அவர்களின் புத்திரர்களிடமும் இருந்து வந்தன. இதனடியொட்டியே இக்கவியில் வரும் போடியாரோராருவரின் மகனும் ஓர் ஏழைக்குமரிடம் வாலாட்டப் பார்க்கின்றன.

இப்போடியின் மகனையே இக்கிராமிய தலைவி “வாழையடி வாழை” என்ற முதலடியிலேயே விளித்துக் காட்டி, உன் வாலை மட்டும் என்னிடம் ஆட்டாதே என்று “நாணயத்தைப் போக்கிராதே” என்ற இறுதியடி மூலம் எச்சரிக்கின்றன. பணத்திமிர் படைத்த போடியின் மகனுடைய செய்கையினால் தன் கற்பு பறி போய் விடுமோ என்று ஏங்கும் இவ்வேழைத் தலைவி, “நானுமொரு ஏழை” என்ற அடிமூலம் தன்னிலையைச் சிறப்பாக எடுத்துக் காட்டும் பண்பு போற்றற்குரியது.

“வாசலுக்கு வந்து போருய்” என்ற அடியால் போடியாரின் மகன் அடிக்கடி அவள் வீட்டுக்கு வந்து போவதைச் சுட்டிக்காட்டி, இப்படி நீ வந்து போனால் என்னை ஊரும் உலகும் கேலியாகப் பேசிக் கழித்துவிடும். அப்படியான ஒரு நிலை எனக்கு ஏற்படும்படி செய்துவிடாதே என்று ஆணையிடும் இத்தலைவியின் மனஞ்சறுதியைக் காணும்போது உள்ளமெல் லாம் புல்லரிக்கிறது. வாழ்க்கையின் அடி மட்டத்தில் கிடந்து, ஏழையின் தாலாட்டில் வாழ்ந்துகொண்டிருந்தாலும் இக்கிராமியத் தலைவிக்குத் தன் மானம் எவ்வளவு மேலாகத் தோன்றுகின்றது என்பதற்கு “நாணயத்தைப் போக்கிராதே” என்ற அடி ஒன்றே போதுமானதாகும்.

போடியாரின் மகனுடைய குரங்குச் சேட்டைகளுக்கும், பணப் பெருமைக்கும் “நான்யத்தைப் போக்கிராதே” என்ற கவியின் இறுதியடி ஒரு பெருஞ் சவாலென்றே கூறலாம். என்னைத் தீண்டினால், அடுத்தகணமே உன்னைக் கொன்று விடுவேன் என்ற எச்சரிக்கையே “நான்யத்தைப் போக்கிராதே” என்ற அடி மூலம் விடுக்கப்படுகின்றது.

சிறந்த பண்பு

இவ்வேழைக் கிராமியத் தலைவியின் ஒழுக்கத்தையும், அவள் சிறந்த பண்பையும் நினைக்கும்போது, கிழக்கிலங்கை முஸ்லீம் கிராமிய மக்கள் மத்தியில் சமூகக் கட்டுப்பாடுகளும், ஒழுக்கக் கட்டுப்பாடுகளும் எவ்வளவு தூரம் மேலோங்கி வந்துள்ளன என்பது தெட்டத் தெளிவாகப் புலனுகின்றது.

இன்று தடியெடுத்தவர்களைல்லாம் சண்டியர்கள் என்ற நினைப்பில் கிழக்கிலங்கை முஸ்லீம் மக்களின் கிராமியக் கவிகளைத் தங்கள் இஷ்டப்படி மாற்றி எழுதிக் கொள்வதும் மனம் விரும்பியபடி அவைகளுக்குக் கற்பனை உருவும் அளித்துக் கொள்வதுமாகி விட்டது. இந்நிலை நீடித்தால் இக்கவிகளின் பண்பும் தன்மையும் உண்மை உருவுமும் மாறுபட்டு விடுமென்பது என் நம்பிக்கை. எனவே, கிராமியக் கவிகள் பற்றிக் கட்டுரைகள், விமர்சனங்கள் செய்யும் எழுத்தாளர்களும், விமர்சர்களும் கிராமியக் கவிகளின் தன்மை, பண்பு, சூழல் போன்ற வைகளை நன்கு மனதில் கொண்டு எழுத முன்வரல் வேண்டும். அப்படியான எழுத்துக்களாலும், விமர்சனங்களாலுமே காலத்தை வென்று நிற்கும் இக்கவிகள் வாழ்முடியும். பெயர்கள் பத்திரிகைகளில் வெளிவர வேண்டுமென்ற நோக்கில் உண்மைக்குப் புறம்பான முறையில் கவிகளில் மாற்றங்கள் செய்து, அவைகளின் சுயரூபத்தில் சிதைவுகளை ஏற்படுத்தி, களங்கப்படுத்தி, அவைகளின் கருத்துகளுக்குப் போதிய விளக்கங்கள் கொடுக்காமல், வேண்டுமென்றே மச்சான், மச்சி உறவுகளை வலிந்து இழுத்துக் கொண்டு மார-

டிப்பது, எம் விலைமதிப்பற்ற இலக்கியங்களுக்கு நாங்களே படு
குழியைத் தோண்டிக் கொள்வதற்கு ஒப்பான செயலாகும்.
எனவே, எழுத்தாளர்களும் விமர்சகர்களும் இனியாவது
சிந்தித்துச் செயற்படுவார்களென்று எதிர்பார்க்கின்றேன்.

இல்லாவிட்டால் “நான்யத்தைப் போக்கிராதே” என்று
இவ்விளந் தலைவி எச்சரிக்கை விடுப்பதைப் போன்றுதான்
போலிகளுக்கெல்லாம் எச்சரிக்கை விடுத்து, அவள் தன்மானத்
தைக் காப்பாற்றிக் கொள்வது போன்று நாமும் கிழக்கிலங்கை
முஸ்லிம் கிராமிய மக்களின் அரும்பெரும் பொக்கிஷமாகிய
கிராமியக் கவிகளைக் காப்பாற்ற வேண்டிய நிலையான்று
உருவாகும்.

ஏழையாக இருந்தாலும் இத்தலைவியின் மனம் உறுதி
யானது; ஒழுக்கம் மேலானது.

4

காதல் வாழ்வில் இன்பமும் துன்பமும் இயற்கை.
இன்பமும் துன்பமும் இல்லாவிட்டால் காதல் வாழ்வு
இனியாது. உள்ளத்தால் ஓன்றுபட்ட இரு காதலரிடையே
பணப் பேய் குறுக்கிட்டு, பயங்கர விளைவுகளை ஏற்படுத்தத்
துடித்தது. கைதேர்ந்த சிற்பியொருவனின் கைவண்ணத்தில்
உருவாகி காதல் அமுதம் வடிந்தோடிக் கொண்டிருக்கும் அத்
தேவதை ஒரு போடியாரின் செல்வ மகள். அவளை ஓர் ஏழை
வாலிபன் மனதார விரும்பினேன். ஆண்மைச் சுரங்கள்,
அவன் முறுக்கேறிய உடலழகிலிருந்து ஊற்றெடுத்துக் கொண்
டிருக்க அச் சுரங்களைத் தன் இதய வீணையில் மீட்டிக் கொண்
டிருந்தாள், அவ்வழகி. மென்மையான அவள் கரங்கள்
சுருதியை மீட்ட, அவன் ஆண்மை பொழிவுற்று பொங்கி
யெழுந்தது. ஆனால் பொறுக்க முடியாத பெண்ணின்
பெற்றேர்கள் அவன் காதலைப் பொசுக்கிவிட அக்கினியை
முட்டினார்கள். அக்கினி ஜாவாலை விட்டெரிந்தது. என்று
லும், அவன் ஆண்மையும், அழகும் அக்கினியை அணைத்துவிட
க்கு மேலோங்கியது, மனதில் குடி புகுந்தது.

மணியோசையை சதா எழுப்பிக் கொண்டிருக்கும் அவன் காதலியை அவனுஸ் பிரிய முடியவில்லை. நேத்திரங்கள் குளமாகி, நிலை குலைந்து சோகமே உருவாகி துன்பத்தின் குழந்தையாக விம்மிக் கொண்டிருக்கும் அவன் காதலியைப் பார்க்கிறான். பாவம் அவன் அனலிடைப் புழுவாகி விட்டான். பெற்றேர்களின் ஏச்சும் பேச்சும், குத்தல்களும் அவளை வாட்டி வதைக்க, அவள் வந்து விட்டாள், அவ்வேழை வாலிபனின் இல்லம் நாடி. இனி வாழ்வும் சாவும் அவனேடுதான்; அவளுக்கு வாழ்வின் ஜீவனே இனி அவன்தான். பெற்றேர்களையும், உற்றர்களையும் உதறித்தள்ளி விட்டு, உள்ளங் கவர்ந்தவனின் இல்லம் நாடி வந்து, பயத்தால் நடுங்கிக் கொண்டிருக்கும் அவ்வழகியை, அள்ளி அனைத்தபடி நிற்கும் அவ்வாலிபனின் உள்ளத்தின் அடித்தளத்திலிருந்து பிரிட்டு வரும் இக் கிராமியக் கவி, காதலின் மகத்துவத்தையும், அதன் இனிய சுகத்தையும் மிகச் சிறப்போடு எடுத்தோதுகின்றது. கவியைப் பாருங்கள்:

“கண்ணலை காணத்
கற்கண்டை
கண்டிருக்கேன்
ஊருகூடி
வந்தாலும்—இனி
உன்னை விடப்
போறதில்லை.”

தன்னுடைய காதலியின் அழகையும் ஆளுமையையும் கூற வந்த அவன், ‘கண்ணலை காணத் கற்கண்டு’ என்று கவியில் கூறுவதிலிருந்து புரிந்து கொள்ளலாம். உரிமையோடு தன்னை நாடி வந்து நிற்கும் அவ்வழகி அவனுக்குக் கண்ணலை காணத் கற்கண்டுதான். அவனுடைய இனிமையும், சுவையும், இன்பக் கிளுகிளுப்பும் அவனுக்குத்தான் புரியும். இதனால்தான் அவளைக் ‘கண்ணலை காணத் கற்கண்டு’ என்று இவ்வளவு தூரம் தூய்மையுடன் உயர்த்திக் காட்டுகின்றான். கற்கண்டு எல்லோருக்கும் கிடைக்கக் கூடியதுதான், ஆனால்,

யாருமே கண்ணல் கானைத கற்கண்டு இவனுக்குக் கிடைத் திருப்பது அவனுடைய அதிர்ஷ்டம்தான். தன் காதலியின் சிறப்பை இக் கிராமியத் தலைவன் எத்துணை சிறப்பாகத்தான் மேலுயர்த்திக் காட்டுகிறான். கவியில் வரும் “கண்டிருக்கேன்” என்ற வார்த்தை, அவனுடைய தூய்மையான ஆண்மைக்கும் உறுதியான எண்ணங்களுக்கும் பசுமையான உள்உந்தல்களுக்கும் கோடு கிழித்துக் காட்டி நிற்பதை யாரும் தரிசிக்கலாம்.

அடுத்து வரும் “ஊரு கூடி வந்தாலும்” என்ற கவியின் அடி, அவனின் மன உறுதியையும், ஆண்மையின் சக்தி யையும், புடம் போட்டுக் காண்பிக்கின்றது. அவன் காதல் வாழ்வில் குறுக்கிடும் எவரையும், அவனால் பொறுக்க முடியாது. ஊரை எதிர்த்தாவது, இனி அவன் காதலிக்கு வாழ்வு கொடுக்கத் துணிந்து நிற்கும் அவனின் மனவறுதி மதிக்கத்தக்கது. அவனுடைய ஆண்மை இனி எவரையும் எதிர்த்துப் போரிடத் துணிந்து நிற்பதிலிருந்து, அவன் தன் காதலியின் மேல் எவ்வளவு அன்பும், பாசமும் கொண்டுள்ளான் என்பது தெட்டத் தெளிவாகின்றது.

இறுதியாக “இனி உன்னை விடப்போறதில்லை” என்ற கவியின் அடி, அவனின் உள்ளக்கிடக்கையை துல்லியமாகக் காட்டி விடுகிறது. தன்னிடம் அடைக்கலம் நாடி வந்துள்ள அவன் காதலியை அவன் ஒருபோதும் கைவிடப்போறதில்லை. அதுவும் ஊரு கூடி ஒன்று சேர்ந்து வந்து அவனேடு போரிட்டாலும், அங்கே தன் காதலிக்காகவும், அவனின் அன்புக்காகவும் தனித்து நின்று போரிட்டு, உயிர் துறக்கவும் சித்தமாயுள்ள அவன் துணிவு எம்மையெல்லாம் மெய் சிலிர்க்க வைத்து விடுகிறது.

காதலின் மகத்துவத்தையும் அதன் தூய்மையையும், இனிய சுகத்தையும் கோடு கிழித்துக் காட்டி நிற்கும் இக் கிராமியக் கவி, காலத்தால் அழியாதது. கிழுக்கிலங்கை முஸ்லிம் பெண்களின் காதலொழுக்கத்தைப் புடம்போட்டுக்

காட்டும் இக் கிராமியக் கவி, ஒரு தலைவன் கூற்றுகவே ஏற்றுக் கொள்ளப்பட்டுள்ளது.

5

உயிருக்குயிராகக் காதலித்து, உள்ளத்தால் ஒன்றுபட்டு, வாழ்வின் இனிய சுகத்தைப் பருகத் துடித்துக் கொண்டிருந்த இளங் காதலர்களின் வாழ்வில், பெற்றேர்களின் எதிர்ப்பு விஸ்வரூபமெடுத்து, அவர்களின் இனபக் கனவுகளையும், கற்பனைக் கோட்டைகளையும் இடித்துநொறுக்கிக் கொண்டிருக்கிறது. விதியின் விளையாட்டில் காதலர்கள், வேதனையின் கைப்பொம்மைகளாக மாறித்தவித்துக் கொண்டிருக்கின்றனர்.

குளிர்நிலவின் கோல வடிவில் எழில்காட்டும் இனிய முகம் வாடிக் கிடக்க, வெண்சங்குக் கழுத்து வேதனையைப் படம் பிடித்துக் காட்ட, கயல்விழிகள் கண்ணீரைச் சொரிய, பெற்றேர்களின் பாதுகாப்பில் அடங்கிக் கிடக்கும் அஞ்சகத்தை யொத்த அவள், ஊரிலே பெரிய போடியார் ஒருவரின், ஒரே ஒரு மகள். மனம் விரும்பிய ஏழை இளைஞன் ஒருவனைக் காத வித்த அவளுக்கு, பெற்றேர்களின் எதிர்ப்பு பெருந்தடையாகி, அவள் காதலைத் துண்டாடி விடத் துடித்துக் கொண்டிருக்கிறது.

போடியாரின் பணத் திமிர், இளைஞனை எதுவும் செய்ய முடியாமல் போய் விட்டது. வாழ்ந்தால், தன் இதயங் கவர்ந்த இனியவளோடுதான் வாழ்வேன் என்று மார்த்தடி நிற்கும் அவனை, அவள் பூரணமாக நேசித்தாள்.

காதலை நினைந்து நினைந்து கண்ணீர்க் குளத்தில் நீராடிக் கொண்டிருக்கும் மகளை எதுவும் செய்ய முடியாமல் போடியார் பேடியானார். காலதேவன் பவனியில் முன்னேறிக் கொண்டே இருந்தான். மகளின் பிடிவாதத்தை அடக்கி, அவளின் கழுத்தில் எப்படியாவது ஒரு பணக்காரப் பொடி

யனைக் கொண்டு தாலியைக் கட்டிவிட வேண்டுமென்ற எண்ணத்தில் போடியார் துரிதமாக இயங்கத் தொடங்கினார்.

தந்தையின் தந்திரத்தை அறிந்த மகள், தன் உள்ளங் கவர்ந்து உயிரோடு ஒன்றி விட்ட காதலனுக்குத் தன் உள்ளக் கிடக்கையைத் தோழியூடாகத் தெரிவிக்கும், கீழ்வரும் இக் கிராமியக் கணி கிழக்கிலங்கை முஸ்லிம் மக்களால் பெரிதும் விரும்பிப் பாடப்படும் கவியாகும்.

“மருக்காலஞ் சோலையிலே
மறுகி நிற்கும் மானது போல்
தவிக்கிறேன் ராசா--உன்ற
தாலி கழுத்தேறு மட்டும்”

கவியில் வரும் ‘மருக்காலஞ் சோலை’ என்பது முட்கள் நிறைந்த மருக்கால மரக் காட்டினையே குறிக்கும். இக்காட்டில் அகப்பட்டுக் கொண்ட மானின் நிலையைத் தன் நிலைக்கு ஒப் பிட்டுக் காட்டும் இவள் மருக்காலஞ் சோலையிலே மறுகி நிற்கும் மானதுபோல்’ என்ற அடிகளின் மூலமாக இதை எடுத்துக்காட்டுகின்றார்கள். எதுவுமே செய்ய முடியாமல் ஏங்கித் தவித்து நிற்கும் மானும், தந்தையின் கடுங் கட்டுக் காவலின் மத்தியில் எதுவுமே செய்ய முடியாமல் கண்ணீர் விட்டுக் கொண்டிருக்கும் அவளும் இன்று, ஒரே நிலையில்தான் இருக்கி ரூர்கள். அமைதியும் மருட்சியும், பயந்த சுபாவமும் உள்ள மானைத் தனக்கு உவமையாக்கிக் காட்டியள் இவள் முட்கள் நிறைந்த மருக்காலஞ் சோலையைத் தன் தந்தைக்கு உவமை யாக்கியமை மிகப் பொருத்தமான உவமையென்றே கூறலாம். கடினமும் இரக்கமுமற்ற அவள் தந்தை, இன்று அவளைப் பொறுத்த வரையில் மருக்காலஞ் சோலைதான். எப்பக்கம் திரும்பினாலும் முட்கள் குத்துவதற்கு நிமிர்ந்து நிற்கின்றன. மருக்காலஞ் சோலையைப் போன்றே அவள் தந்தையும், அவளை மூள் பக்கத்திலுள்ள அவள் காதலனை அடைய முடியா மல் தடுத்துக் கொண்டே இருக்கின்றார்கள்.

இதனுலேயே ‘தவிக்கிறேன் ராசா’ என்று தன் உண்மை நிலையைப் பரிதாபமாக எடுத்துக் கூறுகின்றார்கள்.

அவளுடைய இராஜ்யத்தைக் கட்டிக்காக்கக் கூடிய தகுதி யும், திறமையும் உள்ள அவளின் காதலை அவள் ‘ராசா’ என்று அழைப்பதிலிருந்து, அவன் மேல் எவ்வளவு அன்பும் மதிப்பும் கொண்டவளாக இருக்கின்றார்கள் என்பது துல்லிய மாகத் தெரிகிறது.

கவியின் இறுதியடியில் வரும் ‘உன்றால் கழுத்தேறு மட்டும்’ என்ற அடியே கவியின் ஜீவநாடியாகும். அவளுடைய கழுத்தில் வேறு எந்த ஆடவனின் தாலியும் ஏறிவிடக் கூடாது என்பதே அவள் பிரார்த்தனை. இதனுலேயே ‘உன்றால் கழுத்தேறு’ வேண்டும் என்று கட்டளை இடுகின்றார்கள்.

திருமணத்தில் தாலி கட்டுவது முஸ்லிம்களுக்கு முக்கிய மில்லை. என்றாலும், இதுவொரு பழைய அடியொற்றி வந்த பழக்கமாகவே முஸ்லிம்களால் கடைப் பிடிக்கப்பட்டு வருகின்றது.

உண்மைக் காதலின் உயர் இலட்சியத்தை மிகச் சிறப் போடும், உயிர்த் துடிப்போடும் எடுத்துக் காட்டும் இக்கிரா மியக் கவி காலத்தால் அழியாதது. காதல் உள்ளவரை இக்கவி ஜீவகானம் இசைத்துக் கொண்டே இருக்கும் என்பது என் அசையாத நம்பிக்கை. இக்கவி தலைவியின் கூற்றுக்கே கொள்ளப்படுகின்றது.

10. கிழக்கிலங்கை முஸ்லிம்களின்
கிராமியக் கவிகளிலுள்ள
பிரார்த்தனைக் கவிகளும்
சத்தியக் கவிகளும்

பிரார்த்தனைக் கவிகள்

முஸ்லிம்கள் எந்த வேயையைத்தொடங்கும்போதும் அல்லாஹ்வின் சக்தியையும் அவன் மட்டில்லாப் பெருமையையும், அளவில்லாக் கருணையையும் உள்மாரப் புகழ்ந்தேற்றித் தொடங்குவது இயல்பு. இதுவே அவர்களின் பண்பும் கூட.

இக்கிராமியக் கவிகள் பெரும்பாலும் அல்லாஹ்விடம் அவனருள் வேண்டித் துவாப் பிரார்த்தனை செய்யும் நிலையிலேயே பாடப்பட்டுள்ளன. குறை நீங்கவும், குலம் தழைக்கவும், அருள் ஓங்கவும் அல்லாஹ்விடம் மனமுருகிப் பிரார்த்தனை செய்யும் நிலையில் எழுந்துள்ள இக்கிராமியக் கவிகளில் உவமைகளும், உருவகங்களும் மிகப் பொருத்தமாகவும், அழகாகவும், இயல்பாகவும் காணப்படுகின்றன. சிக்கலான அணிகளில்லாத இக்கிராமியக் கவிகளில் உள்ள உவமைகள் ஏட்டுக் கவிதைகளிற் புலவர்கள் பொதுவாகக் கையாளும் உவமைகளிலும் பார்க்கச் சுவையுடையனவாயும் உள்ளதைக் காணலாம். இங்கே, உதாரணங்களைப் பார்ப்போம்.

கிராமத்துத் தலைவியொருத்தி அல்லாஹ்வைப் பயந்து, அவனுடைய சோதனைகளுக்கு அஞ்சி, அவனருள் கேட்டு துவாப் பிரார்த்தனை செய்கிறார்கள்.

அல்லும்ந்து லில்லாஹி
ஆலம் படைத்தவனே

போதுமைகாரா-இப்ப
பொருந்தினெண்டா உன்சோதனைக்கு.

கிராமத்து மக்களின் உள்ளங்கள் கள்ளம் கபடமில்லா தவைகள். பொதுவாகத் தூய்மையும், ஒழுக்கமும் உள்ள வைகள். இவர்கள் எந்தவொரு வேலையைச் செய்யும் போதும், அல்லாஹ்வைப் பயந்து, அவனருள் வேண்டியே செய்வார்கள். இதுவே அவர்களின் வெற்றிக்கு முழுக்காரண மென்று கருதும் இவர்கள், தாங்கள் பாடும் கவிகளிலும் இவ்வுண்மையைச் சிறப்பாக எடுத்துக் காட்டியுள்ளனர்.

இங்கே, இக் கிராமத்துத் தலைவி தன் கவியை ‘அல்ஹம்ந் துலில்லாஹி’ என்றே ஆரம்பிப்பதிலிருந்து இவ்வுண்மையை உறுதி செய்யலாம். கவியின் முதலடியிலேயே எல்லாப்புகழும் அல்லாஹ்வுக்கே என்று கூறிவிடுகிறாள். இந்தவார்த்தைக்கு உலகத்தில் எடு இணையே கிடையாது. ‘ஆலம்’ என்பது உலகத்தைக் குறிக்கும் அரபுச் சொல்லாகும்.

இக் கவியில் வரும் ‘‘போதுமைகாரா’’ என்னும் கிராமிய மண்வளச் சொல், அல்லாஹ்வின் சக்தியை மேலும் புகழ்ந்து கூறுவதற்காக எடுத்தாளப்பட்டுள்ளது. புகழுக்குரியவன் என்பதையே ‘‘போதுமைகாரா’’ என்னும் இம் மன் வளச் சொல் தெளிவு படுத்துகிறது,

அடுத்து ‘‘பொருந்தினெண்டா உன் சோதனைக்கு’’ என்னும் இறுதியடியின் மூலம் நான் உன் அடிமை, உன் எல்லையற்ற சக்தியின் முன்னே நானெனாரு தூசி, என்னை நீயே காத்தருள வேண்டுமென்று இரஞ்சித் தன் ஏழ்மையை மிகப் பணிவாகப் பயந்து கூறும் இக்கிராமியத் தலைவி அல்லாஹ்வின் மேல் கொண்டுள்ள பக்தி, இக் கவியின் மூலம் மிகத் தெளிவாகக் காட்டப்பட்டுள்ளது. நிகரற்ற அல்லாஹ் விடம் இருக்காமேந்தி துவாப் பிரார்த்தனை செய்யும் பாணியில் அமைந்துள்ள இக் கிராமியக்கவி, கிழக்கிலங்கை முஸ்லிம்கள் மத்தியில் மிகப் பிரபல்யமான கவிகளில் ஒன்றாகும்.

ஆலத்தைப் படைத்து
அதில் பயிர் உண்டாக்கி
வானத்தால் மூடிவைத்த-என்ற
வல்லவனே காத்தருள்வாய்.

மேற்கூறப்பட்ட கிராமியக் கவியும், வல்ல அல்லாஹ் விடம் துவாப் பிரார்த்தனை செய்யும் பாணியில் பாடப்பட்டதே யாகும். அரசனொருவனிடம் பொருளுதவி கேட்பதற்கு முன், அவனுடைய கொடைச் சிறப்பினையும், ஆட்சியின் மகிமையையும் புகழ்ந்தோதிக் கேட்பதே மரபு. இதைப் போன்றே இக் கிராமியக் கவியும் அரசர்களுக்கெல்லாம் அரசனான அல் லாஹ்வின் சக்தியையும், பெருமையையும் சிறப்பாகப் புகழ்ந்து, தன்னைக் காத்தருளுமாறு பிரார்த்திக்கின்றான்.

உலகத்தைப் படைத்து அதில் புல் பூண்டுகளையெல்லாம் வளரச் செய்து, அவைகளை வானத்தால் மூடிக் காத்தருளும் அல்லாஹ்விடம் தன்னையும் காத்தருள வேண்டுமென்று இரஞ்சும் இக் கிராமியக் கவியின் பிரார்த்தனை, படிப்போர் உள்ளங்களை நெகிழிச் செய்கிறது. ‘வல்லவனே’ என்று அல்லாஹ்வின் சக்தியின் பெருமையை மேலும் சிறப்பாக உயர்த்திக் காட்டும் இக்கிராமியக் கவிஞர், ‘ஆலம்’ என்ற அரபுச்சொல்லையும் பேச்சு வழக்கில்லீடுத்தாண்டுள்ளது குறிப் பிடத்தக்கது. கிராமத்து மக்கள் இன்றும், அரபுச் சொற்களை கூடுதலாகத் தங்கள் பேச்சுவழக்கில் உபயோகித்துவருவதற்கு இவைகளைத் தக்க சான்றுகக் கொள்ளலாம்.

குமராகிப் பல வருடங்கள் கடந்தும், இல்லறம் என்னும் இனிய கனிச் சோலையினுள் புகுந்து, அதன் இன்பசுகத்தைப் பருகமுடியாமல் சதா அனல் போன்ற பெருமுச்சுகளை விட்டுக் கொண்டிருக்கும் ஒரு இளம் குமரின் இதயதாபத்தை, கீழ் வரும் கிராமியக் கவி தத்ருபமாக எடுத்தோதுவதைக் காணலாம்.

மாலை விளக்கெரிய
மணவாளன் சோறுதின்ன

பாலன் விளையாட-எனக்கொரு
பாக்கியம்தா ஆண்டவனே,

கொள்ளையழகு அவளைக் குளிப்பாட்டிக் கொண்டிருக்கிறது. ஆனால், கடைந்தெடுத்த தங்க விக்கிரகம் போல இருக்கும் அவளின் வெண்சங்குக் கழுத்து மட்டும் வெறுமையாகிக் கிடக்கிறது. பாவம்! அவள் கழுத்தில் தாலியைக்கட்டி, அவளைமனைவியாக்கிக்கொள்ள இதுவரைந்தவொரு இளைஞரும் முன்வரவில்லை. சீதனப்பேயால் ஆட்டிப்படைக்கப்படும் அப்பேதயின் உள்ளம் குழறுகிறது.

திருமணம் இல்லாமல் இருளடைந்து கிடக்கும் அவள் உள்ளத்தைப் போன்று, அவளின் இல்லமும் இருள் படிந்து கிடக்கிறது. இதனால் அவள் வீட்டில் விளக்கு எரிந்து வெளிச்சம் தர வேண்டுமென்றும், அவளுக்கு கலியானம் நடந்து அதன் மூலம் மகனைான்று பிறந்து அவள் வீட்டில் விளையாட வேண்டுமென்றும், அவ்வினிய காட்சியை அவளும் அவள் கணவனும் பார்த்துப் பார்த்துக் குதாகவிக்க வேண்டுமென்றும் அல்லாஹ்விடம் பிரார்த்தனைசெய்யும் இக்கிராமியப் பெண்ணின் இதயதாபம், எம் உள்ளங்களையெல்லாம் அவளுக்காக அல்லாஹ்விடம் இரங்கச் செய்து விடுகிறது. இக்கவியில் வரும் ‘மணவாளன் சோறு தின்ன’ என்ற அடியின் மூலம் கிராமியக் கவிஞர், அப்பெண்ணுக்கு திருமணம் நடைபெற வில்லையென்பதையும் அவள் அதற்காக ஏங்கிக் கொண்டிருக்கிறார்கள் என்பதையும் சிலேடையாக சிறப்பாகக் காட்டுகிறான்.

கீழ்வரும் கிராமியக் கவியும் ஒரு பெண்ணின் இதயதாபத்தையே படம் பிடித்துக் காட்டுகிறது. இவள் குழந்தைப் பாக்கியத்திற்காக அல்லாஹ்விடம் பிரார்த்தனை செய்கிறாள்.

பால்போல் நிலவெறிக்க
பார்த்ததில் சோறுதின்ன
பாலன் விளையாட— ஒரு
பாக்கியம்தா ஆண்டவனே.

இக்கவி, முன் எடுத்துக்காட்டப்பட்டுள்ள கவியைப் போன்றதாக இருந்தாலும், இதில் பிள்ளைப் பாக்கியத்தை மையமாக வைத்தே பாடப்பட்டுள்ளதை நோக்கலாம். சந்தர்ப்ப சூழலுக்கு ஏற்ற வகையில் கிராமியக் கவிகள், இடத்திற்கிடம் ஒரே இசையில், இருவேறு நிலைகளில் பாடப் பட்டுள்ளமைக்கு மேற் கூறப்பட்ட கிராமியக் கவிகளை உதாரணங்களாகக் கொள்ளலாம்.

திருமணம் நடந்து பல வருடங்கள் கடந்தும், பிள்ளை பாக்கியம் இல்லாத பெண்ணொருத்தி, தனக்கு சூழந்தை பிறந்து, அக்குழந்தையை எடுத்துக் கொண்டு, பள்ளிக்குப் போய் காணிக்கை செலுத்தி விட்டு வர அல்லாவிடம் பிரார்த்தனை செய்யும் நிலையில் பாடப்பட்டுள்ள கீழ்வரும் கிராமியக்கவி, முழுக்க முழுக்க கிராமிய மண்வளச் சொற் களைக் கொண்டு பாடப்பட்டுள்ளது குறிப்பித்தக்கது.

இனாலுக் கிணலிருந்து
ஏந்தினைக்கு பாலுட்டி
பள்ளிக்குப் போக—எனக்கொரு
பலன்தருவாய் ஆண்டவனே.

இக்கவியில் வரும் ‘‘இனாலுக் கிணலிருந்து’’ என்னும் கிராமிய மண்வளச் சொல், நிழலுக்கு நிழலிருந்து களைப் பாறிப் போவதையே குறிக்கின்றது. நிழல் என்னும் சொல் வின் திரிபே ‘இனல்’ என்று மாற்றம் பெற்றுள்ளது. மேலும் ‘ஏந்தினை’ என்பது சிறுகைக்குழந்தையைக் குறிக்கும்கிராமிய மண்வளச் சொல்லாகும்.

திருமணத்திற்காக ஏங்கிக் கொண்டிருக்கும் பெண்ணொருத்தியின் மனவேதனையை கீழ்வரும் கிராமியப்பாடல் தத்ருபமாகப் படம்பிடித்துக் காட்டுவதை நோக்கலாம்.

குத்து விளக்கெரிய
குமரன் குர்ஆன் ஓத
பாலன் விளையாட—எனக்கொரு
பாக்கியம்தா ஆண்டவனே.

இருடைந்து கிடக்கும் அவள் உள்ளமும் இல்லமும் ஒனி பெற்று, அவள் வீட்டில் மகிழ்ச்சி பொங்கி வழிய, அவளுக்கு திருமணம் நடைபெற வேண்டுமென்றும், அத்திருமணத்தின் மூலம் அவளுக்கு மகன் பிறந்து அவளில்லத்தில் விளையாட வேண்டுமென்றும் பிரார்த்தனை செய்யும் இக்கிராமியப் பெண், தன் கணவன் ஒரு உண்மை முஸ்லிமாகவும் இருக்க வேண்டுமென்றும்பிரார்த்தனை செய்கிறார்கள். இதையே இவள் “குமரன் குர்ஆன் ஓத்” என்னும் கவியின் இரண்டாவது அடியின் மூலம் சிலேடையாகக் கேட்கின்றார்கள். மேலும், “குத்து விளக்கெரிய” என்னும் கவியின் முதலடி திருமணத்தையே நாசக்காக குறிக்கின்றது. கிராமத்து மக்கள் மங்கள காரியங்களின் போது, வெளிச்சத்திற்காகவும், சிறப்பிற்காகவும் குத்து விளக்குகளையே பாவிப்பது வழக்கம். முக்கியமாக திருமண வைபவங்களில் குத்துவிளக்குகளையே கொருத்தி வைப்பார்கள். இக்கவியில் அவள் திருமணத்தைக் குறிப்பதற்காகவே குத்துவிளக்கையும், அதன் வெளிச்சத்தையும் குறிப்பிட்டுத் தன் உள்ளக்கிடக்கையை வெளிக் காட்டியுள்ளாள். இக்கிராமியக் கவியும், கிழக்கிலங்கை முஸ்லிம்கள் மத்தியில் மிகப் பிரபல்யமான கவிகளில் ஒன்றாக ஏற்றுப் பாடப்பட்டு வருகின்றது.

இங்கே நீண்டகாலமாய் பெண் குழந்தையொன்றுக்காக ஏங்கித் தவித்துக் கொண்டிருக்கும் பெண்ணொருத்தி, தனக் கொரு பெண்குழந்தை பிறந்து, அப்பிள்ளை வளர்ந்து, தான் வெளியே போய் வீட்டிற்கு வரும்போது என் சப்தம் கேட்டு ஓடிவந்து வாசற் கேற்றைத் திறந்து விடவேண்டுமென்று அல்லாவிடம் பிரார்த்தனை செய்வதை கீழ்வரும் கிராமியக்கவி அழகாகக் கூறுவதை நோக்கலாம்.

சலங்கை குலுங்கிவர
தங்கமகள் ஓடிவந்து
கேத்துத் திறக்க--எனக்கொரு
கிருபைசெய்ரா வல்லவனே.

கிராமத்து மக்கள் ஒடி ஆடித் திரியும் சிறுபெண் குழந்தை களின் இடுப்பில் அவர்களின் மானத்தை மறைப்பதற்காகவும், அழகிற்காகவும் ‘அரமடி சலங்கை’ என்னும் ஆபரணமொன் றைத் தங்களின் தகுதிகளுக்கேற்றவாறு தங்கத்தினால் அல்லது வெள்ளியினால் செய்துகட்டிவிடுவது வழக்கம். இது, பிள்ளைகள் நடந்து வரும்போது, இனிமையான ஒலியைக் கிளப்பி, குழந்தையின் வருகையைச் சிறப்பாகக் காட்டும். இதையே இக் கவியின் முதலடியில் ‘‘சலங்கை குலுங்கி வர’’ என்று இக் கிராமியக் கவிஞர் கூறுகின்றான். மேலும், தனக்கு பெண் குழந்தையொன்று பிறந்தால் அக்குழந்தைக்கு ‘அரமடி சலங்கை’ செய்து கட்டி அழகு பார்க்க வேண்டுமென்ற இத் தாயின் நீண்டநாள் உள்ளத்தாசையை இக்கவி தெளிவாகக் காட்டுவதையும் நாம் அறியலாம்.

கிராமியப்பெண்ணொருத்தி தன்சோதரனின்மனைவிக்கு ஆண் குழந்தையொன்று தரித்தால், அதற்காக பள்ளி வாச லுக்கு காணிக்கையாக ஒரு படல் விளக்கொன்று செய்து கொடுப்பதாக பிரார்த்தனை செய்யும்விதத்தில் பாடப்பட்டகவி யொன்றைப் பார்ப்போம்.

மதினி வயிற்றிலொரு
மகனார் உதித்தாரென்றால்
பனிரெண்டாம் கந்தூரிக்கு-நாளொரு
படல்விளக்கு சாத்தரிக்கேன்.

தன் சோதரனுக்கு ஆண்குழந்தை இல்லாக் குறை யைத் தீர்த்து அவன் மனைவி வயிற்றிலொரு ஆண்மகவைத் தரிக்க வைக்கும்படி அல்லாவிடம் துவாப் பிரார்த்தனை செய்யும் இப்பெண், அப்படி நடந்தால் அதற்காக அல்லாவின் பேரில், பனிரெண்டாம் கந்தூரி தினத்தன்று படல் விளக்கொன்று செய்து பள்ளிவாசலுக்கு காணிக்கையாகக் கொடுக்க நேர்ச்சை வைக்கிறாள். நேர்ச்சை வைப்பது நீண்டகால வழக்கமாகும். பெருமானார் முகம்மது நபி (ஸல்) அவர்களின் பெயரால் பனி ரெண்டு நாட்களுக்கு பள்ளிவாசல்களில் முஹர்ரம் மாதம் ரெண்டு நாட்களுக்கு பள்ளிவாசல்களில் முஹர்ரம் மாதம்

மல்லுத் ஓதி, கடைசி நாளாகிய பனிரெண்டாம் நாள் கந்தாரி கொடுப்பது வழக்கம். இக்கடைசித் தினத்தையே ‘பனிரெண்டாம் கந்தாரி, என்று இக் கிராமியக் கவிஞர் குறிப்பிட்டுள்ளான். இன்றும், கிராம மக்கள் மத்தியில் நேர்ச்சை வைத்து அல்லாவிடம் துவாச் செய்வது, மவ்லுத் ஓதுதல், கந்தாரி கொடுத்தல் ஆகிய பழக்கங்கள் நிறைய உள்ளதைக் காணலாம்.

சுத்தியக் கவிகள் :

நேரடிச் சான்றுகள் இல்லாதவிடத்து ஒரு நிகழ்வை அல்லது சம்பவத்தை சூழ்நிலைச் சான்றுகள் மூலம் தெளிவு படுத்தி, உண்மையை வெளிப்படுத்தலாம். இதைச் சான்றுச் சட்டம் ஏற்றுக் கொண்டுள்ளது. சில வேளைகளில் ஒரு நிகழ்வு உண்மையெனத் தெளிவுபடுத்தப்பட்டாலும், சம்பந்தப்பட்ட கட்சிக்காரர்களில் எதிர்க்கட்சிக்காரர் எடுக்கப்பட்ட முடிவை ஏற்கமறுக்கும் நிலையில் சத்தியம் கேட்பது, கிராம மக்களிடம் அன்று தொட்டு இன்றுவரை உள்ள பழக்கமாகும். சிறுசிறு பிணக்குகள், மனமுறிவுகள் போன்ற விடயங்களில் சத்தியம் செய்து தீர்ப்புக்களை ஏற்றுக்கொள்வர். இதைப் போன்று காதல் நிகழ்வுகளில் காதலன் காதலிக்கு சத்தியம் செய்து கொடுத்தல், காதலி காதலனுக்கு சத்தியம் செய்து கொடுத்தல் போன்ற வாக்குறுதிகளும் நடைபெறுவதும் வழக்கமாகும்.

இச்சத்தியங்களை அல்லாவைக் கொண்டும், அவன்புனித திருக்குர்ஆனைக் கொண்டும், அவனுடைய அற்புதமான படைப்புக்களைக் கொண்டும், பள்ளிவாசல்களைக் கொண்டும் கிராமத்து மக்கள் சத்தியம் செய்வார்கள்.

உயிருக்குயிராக நேசித்த காதலன் மேல் சந்தேகம் அடைந்த காதலி, அவன் உள்ளக்கிடக்கையை அறிவதற்காகத் தன் மனவேதனையை வெளியிடுகிறாள். இதற்கு அவள் காதலன், அவள்மீது அவன் கொண்டுள்ள காதலின் புனிதத் தையும் அதன் உறுதியையும் கீழ்வரும் கிராமியக்கவி மூலம் தெளிவுபடுத்துகிறான்.

அல்லா அறிய
ஆஃறத்துப் பாம்பறிய
பள்ளி அறிய—உன்னைப்
பண்ணுவது சத்தியங்கா.

அல்லாஹ்வின்மீதும், அடுத்ததாக அவன் படைப்பின் மீதும், முன்றுவதாக அவனுடைய இல்லத்தின் மீதும் சத்தியம் செய்து, காதலித்தவளைக் கட்டாயம் கவியானம் செய்வே னென்று கூறும் இக்கிராமிய இளைஞரின் மனவுறுதியும், அவன் தன் காதலி மேல் கொண்டுள்ள அன்பும், பாசமும் எம்மையெல்லாம் மெய்மறக்கச் செய்து விடுகிறது.

மேலும், இக்கவியில் வரும் ‘ஆஃறம்’ என்னும் அரபுச் சொல் மறுமையைக் குறிப்பதாகும். இங்கே “ஆஃறத்துப் பாம்பறிய” என்று கூறுவது அல்லாவுடைய அற்புத படைப் புக்களில் ஒன்றான நரகத்தையே குறிப்பதாகும். இதிலுள்ள பயங்கரமான பாம்புகள், அவைகளின் வேதனைகள் யாவும் ஓவ்வொரு முஸ்லிமையும் அச்சமுட்டி எச்சரிக்கை செய்து கொண்டிருக்கின்றன. இதனாலேயே, நான் உன்னைக் கை விட்டால் என்னை அந்நரகம் தீண்டி ஏரித்துவிடுமென்ற கருத்துப்பட அவன் கூறிச் சத்தியம் செய்துள்ளான்.

இன்னும் ‘பண்ணுவது’ என்பது திருமணம் முடிப்பதையே குறிக்கும். இது கிராமிய மண்வளச் சொல்லாகும். இக் கவியில் இறுதியில் வரும் ‘சத்தியங்கா’ என்பது உறுதி என்பதையே வெளிக்காட்டி நிற்கிறது. இத்தோடு ‘சத்தியங்கா’ என்னும் சொல்லில் ஈற்றசையாக நிற்கும் ‘கா’ சங்ககால இலக்கியங்களில் பயின்றுள்ளதெனினும், இன்று, கிழக்கிலங்கையில் வாழும் முஸ்லிம்களின் பேச்சுவழக்கில் கூடுதலாகக் காணப்படுவது குறிப்பிடத்தக்கது. இதையொட்டியே இப்பகுதிகளில் வாழும் கிராமத்து ஆடவர் தோளிலும் ‘கா’ அரிவையர் வாயிலும் ‘கா’ என்று, புலவர்களும், அறிஞர் களும் புகழ்ந்து கூறியுள்ளனர்.

சிலப்பதிகாரம் துன்பமாலையில் கண்ணகி ஆயர் மகளிரை விளித்துக் ‘காணிகா’ (காணுங்கள்) என்னுமிடத்து, ‘கா’ அசைந்து நிற்பதையும், தொல்காப்பியர் (சொல். இடையியல் 279) இதுபற்றிக் குறிப்பிடுவதையும் காணலாம்.

கீழ்வரும் கிராமியக் கவியும் காதலன் கூற்றாகவே வந்துள்ளதை நோக்கலாம், இதிலும், காதலித்தவளைக் கட்டாயம் கலியானம் முடிப்பேனன்று கிராமத்து இளைஞரை நொருவன் சத்தியம் செய்திருன்.

கைவிடுவேன் என்று எண்ணி
கவலைப்படாதே கண்ணார்
அல்லாமேல் ஆணை--உன்னை
அடையாட்டி காட்டுப்பள்ளி.

கண்ணே! உன்னை நான் கைவிட்டு ஓடிவிடுவேனன்று, நீ கவலைப்படாதே. அல்லாஹ்வின் மேல் சத்தியமாகச் சொல்கிறேன்; கலியானம் முடித்தால் அது உன்னைத்தான் முடிப்பேன். இல்லாவிட்டால், என் உயிரை விடுவேனன்று கூறும் இவ்விளைஞரின் மனவுறுதி கிராமத்து மண்ணிற்கே பொருத்தமானது. இங்கே, இவ்விளைஞன் தன் காதலியை ‘கண்ணார்’ என்று விழித்து, அவனுக்கு அவளின் மேலுள்ள மாறாத பாசத்தையும், அன்பையும் தெளிவாகக் காட்டுகிறான். கண்ணார் என்பது பாசத்தின் உச்ச நிலையிலான கிராமத்து மண் வளச் சொல்லாகும். கண்ணே! என்ற வார்த்தையின் திரிபே இங்கே கண்ணார் என்றுவந்துள்ளது.

மேலும், தன் காதலின் இறுக்கத்தையும், இணைப்பையும், மனவுறுதியையும், தன் காதலிக்கு சிறப்பாக விளக்குவதற்காக வேண்டியே, ‘‘அடையாட்டி காட்டுப்பள்ளி’ என்று கவியின் இறுதியடியில் கூறுகிறான். இப்பகுதிகளில் உள்ள மையவாடிகளில், சிறு சிறு தைக்காப் பள்ளிகள் அமைந்திருப்பது குறிப்பிடத்தக்கது. இப்படியான பள்ளிகளை காட்டுப் பள்ளிகள் என்று அழைப்பது கிராம மக்களின் வழக்கமாகும். இப்படியான பள்ளியொன்றின் மேல் இவன்

சத்தியம் செய்வது, அது அமைந்துள்ள மையவாடியை மைய மாக வைத்து, நான் உன்னைக் கலியாணம் செய்யாவிட்டால் இறந்து விடுவேனென்று கூறுவதற்கேயாகும். இவன் உயிர் துறக்கவுள்ளதை சிலேடையாகத் தொட்டுக் காட்டுகிறது; ‘காட்டுப் பள்ளி’.

ஒரு கிராமத்து அழகி, தன் கற்பின் தூய்மையையும், தன் புனிதமான ஒழுக்க வாழ்வையும் கீழ்வரும் கவியின் மூலம், தன் காதலனுக்கு தெளிவுபடுத்துகிறாள். இவளுடைய ஒழுக்க நெறி, புனித திருக்குர்ஜூன் வழியிலே அமைந்துள்ளது. இவள் சத்தியம், படிப்போர் எல்லோரையும் மெய்சிலிர்க்க வைத்து விடுகிறது.

அல்லாஹ் அறிய
அரிசிகுறிச்சுறிய
வேதக் குர்ஜூன் அறிய—நான்
வேற்று முகம் பார்த்ததில்ல.

இவ்வழகி, அல்லாஹ்வின் மேலும் அவன் மகிமையும், கண்ணியமும் நிறைந்த ‘அறுஷ் குறிஸ்’ மீதும், திருக்குர்ஜூன் மீதும் சத்தியம் செய்து, நான் உன் முகத்தைத் தவிர வேறு எந்தவொரு ஆடவனின் முகத்தையும் பார்த்ததில்லை என்று தன் ஒழுக்கத்தையும், கற்பு நெறியையும் புடம்போட்டு காட்டுகிறாள். கற்பு நெறியில் கிராமத்துப் பெண்கள் மேலான வர்கள். இதைப் போன்றே, இவர்களின் காதலொழுக்கமும் தூய்மையானதே.

கருணையுள்ள வல்ல பெரிய அல்லாஹ்வின் கண்ணிய மிக்க இருப்பிடத்தையும், அவனின் மகிமை நிறைந்த இடத்தையுமே ‘அறுஷ் குறிஸ்’ என்னும் அரபிப்பதம் குறிப்ப தாக உலமாப் பெருமக்கள் விளக்கியுள்ளனர்.

கிராமத்து பெண்ணொருத்தியை உயிருக்குயிராக நேசித்த இளைஞனொருவன், இன்று அவளையும் அவளின் தூய அன்பையும் மறந்து திரிவதைப் பொறுக்க முடியாமல்

வேதனையில் வெந்து கொண்டிருக்கிறாள். அந்தி விடிஞ்சி அவள் வீட்டிற்கு சென்று வந்தவன், இன்று அவளையும் அவள் வீட்டையும் மறந்து வெட்டுக்கால் பட்டுத் திரிவது, அவள் இதயத்தை வாட்டி வதைக்கிறது. பிழையேதும் செய்தறியா அப்பேதை மகள், தன்னை வஞ்சித்தொதுக்கிய அவ்விளைஞன், அல்லாஹ்வின் மீதும் அவன் படைப்பான நரகத்தின் மீதும் சத்தியம் செய்து அவனை அச்சமுட்டி எச்சரிக்கை செய்யும் நிலையில் பாடப்பட்டுள்ள கீழ்வரும் கிராமியக் கவி, கிழக்கிலங்கை முஸ்லிம் மக்களால் பெரிதும் விரும்பிப் பாடப்படும் கவிகளிலொன்றாகும்.

அல்லாஹ் இரிக்கான்
ஆஃறத்துப் பாம்பிருக்கு
கடிக்குங்கா மச்சான்—என்னைநீ
கண்குறையக் கண்டியென்டா.

சதா உன்னையே நினைத்து உன் நினைவிலேயே வாழ்ந்து கொண்டிருக்கும் என்னை நீ கண்குறையக் கண்டியென்றால் அந்த வல்ல பெரிய அல்லாஹ் உன்னைச் சும்மா விடமாட்டான். அதைப்போன்று அவன் படைப்பான நரகமும் உன்னைச் சும்மாவிடாது. இது சத்தியம். இதை நீ நம்புமச்சான் என்று கூறும் இக்கிராமத்து பெண், “ஆஃறத்துப் பாம்பிருக்கு” என்று நரகத்தைச் சுட்டிப் பயங்காட்டுகிறாள்; அவனை.

மேலும், இக்கவியில் இப்பெண் ‘மச்சான்’ என்று தன் காதலனை விளிப்பது, உன்மையிலேயே அவளைத் திருமணம் செய்வதற்குத் தகுதியுடைய தன் உறவுமுறையான மாமி அல்லது மாமா மகன் என்பதினாலேயேயாகும். இந்த இறுக்கமான உறவு முறையை வைத்தே, இக்கிராமத்து பெண்ணும், உரிமையோடு தன் காதலை பலப்படுத்த முனைகிறாள். என்னை ஏமாற்றி விடாதே என்று உறுதியோடு கூறி நிற்கிறாள்.

கீழ் வரும் கிராமியக் கவியும் காதலனால் ஏமாற்றப்பட்ட பெண்ணொருத்தியின் கூற்றாகவே வந்துள்ளது, இதிலும்,

இப்பெண் தன்னை ஏமாற்றிய இளைஞரை, அல்லாஹ்வைக் கொண்டும், அவன் சிறப்பான நீதியைக் கொண்டும் பய முறுத்துகிறாள். அவன் அவரூக்கு செய்த துரோகத்திற்கு, அல்லாஹ் தகுந்த நீதியைக் கொடுப்பான் என்றும், வேண்டுமானால் அவனின் முன் நிலையில் நாம் போய்ப் பார்ப் போம் என்றும் சத்தியம் செய்து சபதமிடுகிறாள். இக்கிரா மத்து பெண்ணின் மனவுறுதியை நினைக்கும்போது உள்ள மெல்லாம் புல்லரிக்கிறது.

தட்டுத் தராசும்
தன்மையுள்ள நீதியையும்
வைத்திருக்கான் ஆதி-நாங்க
வேணுமென்டாப் போய்ப் பார்ப்போம்.

உலகம் அழித்த பின்னர், அழிந்த உயிர்கள் எல்லாவற் றையும் மீண்டும் உயிர்ப்பித்து எழுப்பி, ஓரிடத்தில் சேர்த்து வைத்து, அவரவர் செய்த நன்மை தீமைகளை எல்லாம் நிறுத்து, நீதி வழங்குவான் அல்லாஹ். இந்த இடமே மஹ் ஷர் வெளியாகும். இங்கேதான், ஆத்மாக்கள் செய்த நன்மை தீமைகளை நிறுக்கும் தராசும் உள்ளது. இக்கிராமியக் கவியில் வரும் ‘தட்டுத் தராசு’ என்ற சொல் மஹ்ஷர் மைதா னத்தையும், அங்கேயுள்ள தராசையுமே சிலேடையாக சுட்டிக் காட்டுவதை நோக்கலாம்.

மேலும், ‘வேணுமென்டாப் போய்ப் பார்ப்போம்’ என்று இவள் கூறுவது, அல்லாஹ்வினுடைய நீதியிலிருந்தும் தன்டனையிலிருந்தும் யாருமே தப்பமுடியாது என்பதை தெளிவாகக் காட்டுகிறது. மேற்கூறிய இறுதியடியின் மூலம் தன்னைக் கைவிட்டு ஒதுங்கி நிற்கும் தன் காதலனுக்கு எச்சரிக்கை செய்யும் இவள், அல்லாஹ்வின் தலையில் எல்லாப் பாரத்தையும் போட்டு, நீதி கேட்டு நிற்கிறாள்.

ஓரு முஸ்லிமுக்கு அல்லாஹ்வின் மீதும் அவன் நீதியின் மீதும் உள்ள நம்பிக்கையும், பயமும் இக்கிராமியக் கவிகளின் மூலம் சிறப்பாகக் காட்டப்பட்டுள்ளதைக் காணலாம்.

கிழக்கிலங்கை முஸ்லிம்களின் கிராமியக் கவிகள் வாய் மொழி இலக்கியமாக வழங்கி வந்தவை, இன்றும் இக்கிராமப் புறங்களில் வழங்கிவருபவை, கவிகள் தோன்றிய காலத்துப் பேச்சு மொழியிலேயே அமைந்தவை. பேச்சு மொழி இடத் திற்கிடமும் காலத்திற்குக்காலமும் வேறுபட்டுள்ளதைப்போன்று பேச்சு மொழியிலமைந்த கிராமியக் கவிகளின் மொழியும் இடத் திற்கிடமும் காலத்திற்குக் காலமும் வேறுபட்டிருக்கக் காண்கிறோம்.

கிழக்கிலங்கை முஸ்லிம் மக்களின் தனிச் சிறப்பு வாய்ந்த இலக்கியக் கருவுலமென எல்லோராலும் போற்றிப் புகழப்படும் இக் கிராமியக் கவிகள், ஏட்டில் இடம் பிடிக்க முடியாமல் இன்னும் இக் கிராமத்து மக்களின் இதயங்களிலேயே பதிந்தும் புதைந்தும் கிடக்கின்றன. காலவோட்டத்தில் இவைகளை இதயப் பெட்டகங்களில் பூட்டி வைத்திருப்பவர்கள் மடிந்து போவதற்கு முன்னர், இவ்விலக்கிய முதுசொங்களைத் தேடி யெடுத்து தொகுத்து வகைப்படுத்தி நூல்களாக வெளியிடல் வேண்டும். இப்பணியினை இஸ்லாமிய இலக்கிய ஆய்வாளர்களும், இஸ்லாமியத் தமிழ் இலக்கியத் தொண்டர்களும், வள்ளல்களும், இலக்கிய மகாநாடுகளும் செய்வதற்கு முன் வரல் வேண்டும். இப்பணி சிறப்பாக செய்யப்பட்டால், கிழக்கிலங்கை முஸ்லிம்களின் கிராமியக் கவிகளின் வளத்தையும் அதன் தரத்தையும் நாம் மட்டுமின்றி, நம் வருங்கால சமுதாயமும் புரிந்து கொள்வதற்கும், அறிந்து கொள்வதற்கும் பெரும் உதவியாயிருக்குமென்பதில் சந்தேகமேயில்லை. இவையனைத்துக்கும் மேலாக, இவ்வேழைக் கிராமத்து மக்கள் தமிழ் மொழியின் வளர்ச்சிக்கு ஆற்றிய தொண்டினையும், அவர்களின் பங்களிப்பினையும் தமிழ் கூறும் நல்லுலகம் அறி வதற்கும், அசைபோடுவதற்கும் ஒரு சிறந்த வாய்ப்பாகவும் மாறலாம்:

[தென் இந்தியா கீழக்கரை ஜிந்தாம் உலக இஸ்லாமியத் தமிழ் இலக்கிய மாநாட்டில், 1990-ம் ஆண்டு டிசம்பர் 30-ம் திகதி படிக்கப்பட்ட ஆராய்ச்சிக் கட்டுரை,]

2 APR 2015

CLASS NUMBER	ACCESSION NUMBER
-----------------	---------------------

UNIVERSITY OF JAFFNA

This book must be returned on or before the last date recorded above or a fine of Rs. 1/- for each working day overdue will be levied.

This book may be renewed by post card by quoting.

- a) The last date recorded above.
- b) Class No.
- c) Accession No.

